

Кралете на трилъра®

БАРИ 雨 АЙСЛЪР

РЕЙН-САН:
ЗАЛОЖНИК НА СЪДБАТА

Джон Рейн се завръща!

БАРД

БАРИ АЙСЛЪР РЕЙН-САН: ЗАЛОЖНИК НА СЪДБАТА

Превод: Крум Бъчваров

chitanka.info

Защо Рейн не може да откаже...

Когато легендарният ветеран от службите за секретни операции полковник Скот Хортън го открива в Токио, Рейн не може да откаже предложението: няколко милиона долара за „естествената“ смърт на три свръхпрочути личности, които всеки момент могат да извършат преврат в Америка. Но противникът в тази операция е прекалено силен дори за Рейн. Нужен му е екип от надеждни наемници: старият му приятел Докс, Бен Тревън, секретен агент с противоречиви мотиви и лоялност, и Ларисън, човек винаги с пръст на спусъка.

От сенчестите задни улички на Токио и Виена до мамещия блясък на Лос Анджелис и Лас Вегас, тези четирима самотни вълкодава ще трябва да се спасят от президентски ударни отряди, тайни затвори на ЦРУ и национални институции за сигурност.

Ала първо ще трябва да се спасят един от друг...

Този роман е художествена измислица. Някои описани в книгата случки имат за основа действителни неотдавнашни или исторически събития, но освен назованите по име известни публични личности, всички герои са плод на авторовото въображение и не бива да се приемат като истински. Всяка прилика с реални живи или мъртви хора е абсолютно случайна. Нито издателството, нито авторът носят отговорност за чуждите материали, цитирани или приложени към тази книга.

*На писателите Д. А. Конрат и М. Д. Роуз, защото
видяха пътя и проправиха диря.*

*„Зад фиктивното правителство царува
друга власт, която не дължи вяност никому и не
носи отговорност пред народа.“*

Теодор Рузвелт
(1858–1919), президент на
САЩ

*„Навлизаме в ера на образована върхушка,
която се стреми да изгради стабилни — и често
олигархични — основи на капитализма.“*

Дейвид Брукс,
журналист

*„Според мен Вашингтон и регулаторните
институции съществуват, за да обслужват
банките.“*

Спенсър Бакъс,
председател на Банковата
комисия на американския
Конгрес

„Всички правителства лъжат.“

И.Ф. Стоун (1907–
1989), разследващ
журналист

ЧАСТ 1

„... Разбира се, винаги е възможно да извадим късмет. Разтърсващи външни събития може своевременно да изкарат икономиката от задълбочаващата се апатия и да покажат необходимостта от промяна, както съкрушителното японско нападение срещу Пърл Харбър през 1941 година моментално разбуди Съединените щати от утешителните блянове за вечен неутралитет.“

Майкъл Лъдийн,
експерт по външна
политика

„В момента единственият ни шанс като държава е Осама бин Ладен да взриви мощна бомба в Съединените щати.“

Майкъл Шайрър,
бивш шеф на групата за
издирване на Ладен в ЦРУ

„Властта в една революция е деспотизмът на свободата срещу тиранията.“

Робеспьер

1.

Не бях убивал близо четири години. Но всичко хубаво все някога свършва. Радвах се, че отново живея в Токио. Лицето на града се беше променило, то постоянно се мени, и голямото земетресение и цунамито продължаваха да напомнят за себе си с приглушените светлинни реклами и по-слабите климатици, както и с новата атмосфера, балансираща между тревогата и решимостта, но изконната, същностната енергия на Токио си оставаше неизменна. Да, по време на моето странстване из по-безопасни земи за съжаление се бяха нароили множество нови „Старбъкс“ и „Дийн & Делука“, наред с безбройните им имитации, но това ново нашествие не оказваше никакво влияние на тихите убежища, които единствено имаха значение за мен. Пак можеше да се слуша джаз в „Боди & Соул“ в Минами Аояма, където никоя маса не е прекалено далеч от сцената, за да изрази благодарността си към изпълнителите след програмата, пак поднасяха кафе в „Кафе де л'Амбре“ в Гинза, където близо стогодишният собственик Секигучи-сенсей, от шест десетилетия насам всеки ден сам пече кафените зърна, пак имаше уиски в „Кембълтаун Лох“ в Юракучо, където, стига да си осигуриш едно от осемте места в тайното му подземно заведение, собственикът барман Накамура-сан ще ти препоръча някоя от редките си бутилки и ще ти помогне да се разтопиш и за кратко да напуснеш света, който си дошъл да забравиш при него.

Понякога спях неспокойно, макар да си напомнях, че вече никой не ме търси. Знаех обаче, че ако все пак ме издирват, ще започнат от място, където съм бил редовен клиент. Ала освен ако не разполагаха с неограничени човешки ресурси, не можеха да наблюдават любимите ми барове, кафенета и джаз клубове. Първо, защото в Токио имаше прекалено много такива заведения, и второ, посещенията ми в тях бяха непредвидими. Може да чакаш месеци, дори цяла вечност, и въпреки че наблюдателните постове са по-стабилни от оазисите, навестявани от токийските нощни птици, все някога ще започнеш да изпъкваш,

особено ако си чужденец. А през това време поръчителят ще започне да губи търпение.

Което правеше „Кодокан“ изключително уязвимо място. Бях тренирал там джудо близо двацет и пет години преди могъщи врагове да ме принудят да избягам от града, врагове, които по един или друг начин бях успял да надживея. Тренировките в „Кодокан“ бяха единственото, което можеше да се нарече „обичай“ — повтарящо се действие, чрез което да установят координатите ми във времето и пространството. Можех да използвам завръщането си към него като начин да се успокоя, че наистина всичките ми врагове са мъртви. Или пък да кажа: „елате де, покажете се, където и да сте“.

Рандори, свободната тренировка, се провеждаше в *дайдоджо*, модерно двуетажно помещение с четири свързани помежду си състезателни зони, които могат да се наблюдават от пейките на мецанина. Всяка вечер не по-малко от двеста джудисти в традиционните бели *джудоги*, мъже и жени, японци и чужденци, късо подстригани студенти и прошарени ветерани, отиват в залата и грамадното пространство се изпълва с викове на атакуващи и пъшкане на защитаващи се, със сериозни обсъждания на тактики и техники на взаимно непонятни езици, сблъсък на тела с татамите и чинелно пляскане с длани, сигнализиращо за падане *укеми*. Винаги съм обичал какофонията на *дайдоджото*. Бил съм там и когато помещението е празно и неговата величествена дневна неподвижност, усещането за невъобразимо търпение и възможности също си има своята магия, обаче тъкмо вечерната глъчка на тренировката придава целенасоченост на това място и събужда спящата зала за живот.

По време на тренировките пейките обикновено пустеят, макар че не е необичайно да видиш тук-там насядали неколцина души, които наблюдават упражняващите се долу: студентка, която чака своя приятел, родител, който се чуди дали да запише детето си, любител на бойните изкуства, дошъл на поклонение в родното място на модерното джудо. Затова една вечер не се обезпокоих особено при вида на двама извънредно едри бели мъже, провесили мускулести ръце през перилата и наведени напред като лешояди, кацнали на телефонна жица. Регистрирах ги така, както инстинктивно регистрирам всичко неуместно в обстановката, без да давам знак, че съм ги забелязал и че особено ме интересуват, и продължих рандорито със случайния

партньор, с когото тренирах, набит хлапак от гостуващ студентски отбор, на когото още не бях дал да отбележи точка срещу мен.

Бях достигнал до такова равнище, че най-често съумявах да предвидя атаката на противника в мига преди той да я осъществи, незабележимо да променя позата си и да осуемя плана му, без съперникът ми да узнае защо се е провалил. След известно време той обикновено се опитваше да пробие защитата ми, да ме събори със сила или да приложи някаква хватка и тогава, в зависимост от настроението си, можех да го поваля. Друг път се задоволявах само да правя блок след блок и да предотвратявам битки, вместо да ги водя. Подход, съвсем различен от по-младите ми години в „Кодокан“, когато стилът ми по-скоро се отличаваше с агресивно перчене, отколкото с елегантна ефикасност. Като дете на баща японец и майка американка, понякога се държах много предизвикателно. Видът ми винаги е бил достатъчно японски, в Япония обаче външният вид няма почти нищо общо с предразсъдъците. Всъщност японското общество е настроено най-враждебно към етническите корейци и буракумин — потомци на кожари — както и към всички други, които крият своята нечистокръвност зад привидно японските си лица. Естествено, вече отдавна съм изживял младежките си години. В последно време тъмната ми коса все повече сивее и вече не копнея за родина, която да ме приеме в обятията си. Отне ми време, но се научих да не се намесвам в онези конфликти, които по-рано винаги съм губил.

По ръста, късо подстриганата коса и очилата с извити рамки, напоследък любими на специалните части и техните колеги от частния сектор, определих непознатите като военни, може би на служба, може би бивши. Това само по себе си не означаваше нищо: „Кодокан“ е много популярен сред американските войници, морски пехотинци и служещи във военновъздушните сили тук. Много от тях идват да гледат и даже да тренират. И все пак предпочитам да допусна най-лошото, особено ако това няма да ми струва нищо. Оставих студентчето да ме повали с *тай отоши*, хватката, която се опитваше да ми приложи цяла вечер, явно негов коронен номер. Да накарам другите да ме подценяват, беше умение, което в предишната ми работа трябваше да култивирам у себе си. Може да бях напуснал оня живот, но не бях изгубил навика.

Когато си тръгнах онази вечер, внимавах повече от обикновено. Огледах местата, които щях да завардя, ако исках да пипна някого — зад бетонните стълбове от двете страни на входа откъм Хакусан-дори; паркираните коли покрай оживената осемлентова улица; входът на метростанция „Митасен“ наляво. Видях само хора, прибиращи се от работа, облечени във взаимозаменяеми тъмни костюми, провиснали и смачкани от вонящата на дизел влага. Ала потните им лица изглеждаха облекчени от перспективата да прекарат няколко неангажиращи часа къщи, преди напрежението в службата на другия ден. Подминаха ме няколко скутера, воят на двутактовите им двигатели заглъхна в далечината, мотоциклетистите не носеха цели каски, каквито предпочитат убийците с мотори, и нито намалиха скоростта, нито ми обърнаха внимание. Една жена с колело ме заобиколи на тротоара — в кошницата на кормилото седеше пълнобузест малчуган, протегнал свитите си юмручета не знам към какво. Никой не ми се стори не на място и не забелязах нито следа от военните. Ако не се появяха пак, щях да категоризирам еднократното им присъствие като маловажно.

Само че се появиха — на другата вечер. И този път останаха съвсем за кратко, сигурно само колкото да хвърлят едно око на точките на джудистите и да се уверят в присъствието на интересувания ги обект. Ако не бях наблюдавал често и незабелязано пейките, изобщо щях да пропусна идването им.

Продължих тренировката си до осем и после взех душ, както обикновено. Не исках да върша нищо необичайно, нищо, което би могло да наведе някого на мисълта, че съм видял нещо и се подготвям за него. Но се подготвих и докато планът се избистряше в ума ми и адреналинът се разливаше по тялото ми, и докато присъствието на опасността и увереността как ще се справя с нея ме изпълваха с ужасяваща, позната яснота, трябваше да призная пред себе си, че съм се готвил през целия си живот и че каквито и периоди на спокойствие да съм си позволявал, те не са били по-смислени и съществени от сънища. Само подготовката беше действителна — подготовката и целта, до чието постигане тя винаги водеше.

2.

Бен Тревън и Даниел Ларисън седяха на високи столове без облегалки до витрината на кафене от веригата „Даутър Кофи“, на петдесетина метра южно от „Кодокан“ на Хакусан-дори, пиеха кафе и чакаха завръщането на двамата наемници. Тревън искаше да иде с тях, за да види лично човека, когото само допреди седмица смяташе за мит, обаче Ларисън заяви, че двама са предостатъчно, и имаше право. Тревън се ядосваше, че колегата му с естествена лекота се е наложил като главен в екипа, но в същото време трябваше да признае, че на десет години по-възрастния, четирийсет и пет годишен Ларисън му стиска повече и е оцелял въпреки сериозните си противници. Успокояваше се, че ако си трае, може да научи нещо, и се надяваше да е така. Но след десет години в Службата за разузнавателна поддръжка, секретен клон на военното Съвместно командване на силите за специални операции, нарочно носещ това банално име, той не беше свикнал да се натъква на хора, които се държат като негови началници, нито пък смяташе, че имат основание да го правят.

Тревън седеше с лице към „Кодокан“ и първи видя приближаването на наемниците, които познаваше като Бекли и Кричмън. Той леко кимна.

— Ето ги.

Ларисън беше инструктирал всички да използват джиесемите си колкото може по-малко и да ги държат изключени и с извадени батерии, освен през предварително уговорени интервали от време. Всички устройства бяха взети под наем, разбира се, при това под фалшива самоличност, но максималната безопасност изискваше многопластовост. В резултат на небрежната употреба на мобилни телефони при отвличането на Абу Омар в Милано, италиански съдия беше издал заповеди за арест на неколцина служители на ЦРУ, включително шефа на миланското бюро, и Тревън смяташе, че Ларисън прилага уроците от онази операция. И все пак сегашните предпазни мерки му се струваха прекалени — в края на краищата не бяха тук, за да убият или отвлекат Рейн, а само да установят контакт с

него. От друга страна, също като пращането само на двамата наемници в „Кодокан“, малко повече предпазливост нямаше да навреди.

Наемниците влязоха и останаха прави, за да са с лице към Тревън и Ларисън и в същото време да наблюдават улицата. В този квартал имаше много чужденци, но Тревън знаеше, че въпреки това всички се отличават. Неговите зелени очи и руса коса винаги бяха представлявали известен недостатък от гледна точка на незабелязаното наблюдение, естествено, ала той предполагаше, че за средния японец тези особености не го отличават особено от Ларисън с неговата тъмна коса и мургава кожа, нито пък от който и да е бял чужденец. Местните жители обаче щяха да забележат и запомнят ръста на четиримата. Тревън, борец тежка категория в гимназията и футболен защитник в „Станфорд“ преди да напусне университета, всъщност беше най-дребният в групата. Ларисън явно вдигаше тежести и ако можеше да се вярва на Хорт, може би вземаше и стероиди. А наемниците почти можеха да минат за професионални борци. Тревън се зачуди дали Хорт не ги е избрал с надеждата Рейн да се уплаши от ръста им, когато установят връзка. Съмняваше се, че това ще окаже влияние. Ръстът имаше значение само при честна борба, а ако се съдеше по нещата, които знаеше за този човек, той беше прекалено хитър, за да допусне борбата да е честна.

— Там е — съобщи мъжът на име Бекли. — Тренира, точно като снощи.

Ларисън кимна.

— Може би вече трябва да прекъснем — тихо каза той с дрезгавия си глас. — Две вечери подред, сигурно ви е забелязал. Ще поемем ние с Тревън.

— Не ни е забелязал — възрази Кричмън. — Седяхме на пейките, той почти не поглеждаше към нас.

Бекли изсумтя в знак на съгласие.

— Виж, ако тоя тип чак толкова се криеше, нямаше всяка вечер да се появява на едно и също място по едно и също време. Не ни е видял.

Ларисън отпи глътка кафе.

— Бива ли го? В джудото, имам предвид.

Кричмън сви рамене.

— Не знам. Като че ли виждаше бая зор с хлапака, с когото тренираше.

Ларисън отново отпи от кафето си и се умълча, сякаш мислеше.

— Знаете ли, сигурно всъщност няма чак толкова голямо значение дали ви е видял. Уверихме се, че е тук, и можем просто да го спрем на излизане.

— Да, може и така — рече Кричмън. Гласът му издаваше, че смята тази идея за безнадеждно неамбициозна. — Обаче какво предимство ще имаме тогава? Открихме го в „Кодокан“. Утре той може просто да иде да тренира някъде другаде. Или да прекрати тренировките и толкова. Трябва да се чувства под напрежение, нали така каза Хорт? Хайде тогава да му покажем, че знаем къде живее. Да го причакаме там, да го накараме да почувства, че знаем всичко за живота му. Ей така караш хората да играят играта — като им я *разкажеш*.

Тревън не можеше да не се съгласи и се изненадваше, че и Ларисън не вижда нещата в същата светлина. Но Ларисън трябва да беше осъзнал пропуската си, защото отвърна:

— Има логика. Ама я стига, той сигурно ви е видял. Нататък трябва да поемем ние с Тревън.

— Не ни е видял — заяви Бекли с глас, който показваше, че търпението му е на изчерпване. — Ще продължим ние с Кричмън. — Той посочи едно от копчетата на мократа си от пот тъмносиня риза. — Това тук ще ви позволява да виждате всичко. Ако ни забележи, макар да се съмнявам, ще прекратим операцията, както се разбрахме. Нали така?

Копчето всъщност беше обектив на джобна видеокамера с висока резолюция, която предаваше цветна картина денем и усилен с инфрачервена светлина черно-бели кадри нощем. И двамата разполагаха с такива и всяко устройство излъчваше безжичен сигнал до останалите в мрежата. Друг уред, голям горе-долу колкото колода карти за игра, можеше да се държи в длан и да показва картината от видеокамерите. Нищо супермодерно — просто мобилна и малко модифицирана версия на наблюдателната система „Игъл Айс“, която ставаше все по-популярна в различни държавни служби, но даваше възможност на малка група за проследяване да се разгърне на по-голяма площ от традиционната линия на видимост и позволяваше на

всеки от групата да следи местонахождението на всички останали, без излишно да се предверява на мобилни телефони или други средства за словесна комуникация. Ларисън разпери ръце в знак, че се предава.

— Добре. Вие двамата покрийте входа на „Кодокан“. Ние с Тревън ще чакаме тук и ще тръгнем след вас, когато започнете да го следите.

Бекли се усмихна — малко подигравателно, стори му се на Тревън. И наистина, Ларисън, може би в неуспешен опит да спаси достойнството си, се преструваше, че издава заповеди, докато всъщност заповедите бяха издадени от друг.

Бекли и Кричмън излязоха от кафенето. Ларисън се обърна и ги проследи с поглед през витрината.

— Мислиш ли, че той ще си тръгне по същото време? — попита Тревън. — Хорт каза, че много внимавал да не го следят.

Ларисън отпи глътка кафе.

— Според тебе, защо Хорт прати тия нещастници с нас?

Тревън малко се ядоса, че Ларисън не отговори просто на въпроса му. Помълча за кратко, после отвърна:

— Явно ни няма доверие.

— Точно така. Те работят за него, не с нас. Не го забравяй.

Полковник Скот Хортън, по прякор Хорт, беше командир на Тревън в СРП, а някога и на Ларисън, преди последният да предаде службата, да инсценира собствената си смърт и да се опита да изнудва Чичо Сам за нешлифовани диаманти на стойност сто милиона долара в замяна на видеозаписи на американски агенти, изтезващи пленени мюсюлмани. И за малко да му се размине, обаче Хорт го изигра и запази диамантите за себе си. Тревън не знаеше точно защо. От една страна, патриотизмът и честността на полковника бяха несъмнени. Чернокож, който може би трудно щеше да пробие в други области, но когото бяха издигнали и пред чиито заслуги благоговееха, той обичаше армията и хората, служещи под негово командване. И все пак това изобщо не му попречи да прецака Ларисън, когато се наложи, както веднъж се опита да прецака и Тревън. И му обясни причините: Америка се управлявала от нещо като олигархия, което явно не го смущаваше особено много, само че олигархията станала алчна и некадърна — очевидно смъртни грехове в странната морална вселена на Хорт. Страната имала нужда от по-добра власт, каза му той.

Започвал нещо голямо и диамантите били свързани с това. Надявал се Тревън и Ларисън също да участват в неговите планове, както и онзи Рейн, когото ги пращаше да търсят, ако успеел да го убеди.

Тъй че Хорт, естествено, им нямаше доверие. Не можеше да се каже, че действат под принуда, обаче не действаха и по убеждение. Ларисън навярно искаше да си отмъсти и да си върне диамантите. А Тревън беше помъдрял достатъчно, за да види конците, с които го манипулира Хорт, и да осъзнае, че трябва да измисли как да ги скъса. Ставаше дума например за дребния проблем с едни злополучни записи от охранителна камера, които можеха да замесят Тревън в убийството на известен член на правителството. Нищо, че убиецът беше агент от ЦРУ и Тревън нямаше нищо общо със смъртта на човека. Хорт и ЦРУ пазеха записите и можеха да ги използват, ако Тревън станеше непослушен. Ето защо засега цялата ситуация му напомняше за нестабилен брак по сметка — постоянноменяща се лоялност и противоречиви мотиви. Хорт изобщо нямаше да ги прати, ако не разполагаше с начин да ги следи, и при тези обстоятелства нареждането на Ларисън да не забравя за кого всъщност работят Бекли и Кричмън му се струваше излишно, даже малко обидно. Партньорът му може би просто се дразнеше от факта, че на наемниците явно хич не им пука какво според него е в правомощията му. Тревън реши да си премълчи.

Нямаше намерение обаче да премълчи това, че Ларисън не е отговорил на въпроса му.

— Същото място, по същото време, от същия изход — две вечери подред, а? — подхвърли той. — Като че ли е нашият човек.

Ларисън го стрелна с поглед и Тревън можеше да се закълне, че колегата му едва се е сдържал да не се усмихне.

— Зависи — отвърна той.

— Какво искаш да кажеш?

— Рейн със сигурност ги е забелязал снощи, когато останаха по-дълго. А най-вероятно ги е забелязал и тая вечер.

— Откъде знаеш?

— Защото аз щях да ги забележа. Защото, ако тоя тип е такъв, какъвто твърди Хорт, непременно ги е забелязал. Защото, ако не го бива до такава степен, че да не ги забележи, Хорт изобщо нямаше да се занимава с него.

Тревън се замисли.

— И какво означава фактът, че макар да ги е забелязал, все пак излиза от същия изход по същото време?

Този път Ларисън вече се усмихна.

— Радвам се, че не аз осъществявам контакта.

3.

Когато си тръгнах от „Кодокан“, знаех, че някой ще ме чака. Най-вероятно двамата великани, които два пъти бях видял вътре. Или пък те бяха просто разузнавачи и навън щеше да е някой друг, но ако въпросният някой разполагаше с повече хора, щеше да е най-разумно да ги редува, за да не ми даде възможност да запомня повече лица. Естествено, имаше вероятност и да са искали да видят онези двамата — в края на краищата едва ли можех да пропусна такива грамади — за да внимавам за тях, когато изляза навън, и да не забележа действителната опасност. Само че в такъв случай тази вечер те щяха да останат по-дълго, за да се уверят, че съм ги видял. Инстинктът ми подсказваше, че са само двамата и покриват едновременно и разузнаването, и същинската част.

Когато излязах от сградата, аз се движех в лявата част на коридора и до последния момент използвах будката за книги и сувенири за прикритие, за да не им дам още няколко секунди да се подготвят за появата ми. Едва ли носеха пистолети — в Япония притежаването на огнестрелно оръжие е строго ограничено и всеки, който разполага с нужните връзки, за да се сдобие с такова, най-вероятно щеше да прати по-многобройна и по-незабележима група. Още по-трудно е да си осигуриш снайперистка пушка и дори да бяха успели, какво щяха да направят, да наемат апартамент с изглед към входа на „Кодокан“ ли? Прекалено много усилия, прекалено много документални следи. Имаше по-добри начини.

Когато излязох през стъклената врата, без да завъртам глава, плъзнах поглед по тротоара и улицата. Все още нищо. Предишната вечер бях тръгнал наляво и се бях качил на метрото. Въпреки че тогава не ги бях видял, бях почти сигурен, че са ме проследили. Следователно, ако се надявах пак да го направят и да се материализират на терен, който смятат за по-благоприятен, те щяха да заемат позиция отдясно. Ако пък възнамерявах да се натъкна на тях, щяха да са отляво. Нямах как да съм сигурен, но когато другите фактори тежат еднакво, предпочитам да съм наясно какво ме очаква

напред. И защо да не ги оставя да видят, че изпълнявам обичайното действие от предишната вечер? Това щеше да им даде малко повече аргументи да ме подценяват. Завих наляво по тротоара. Очите ми продължаваха да шарят, проверяваха горещите точки, ушите ми бяха наострени за стъпки зад мен.

Моментално забелязах първия, облегнат на един от стълбовете пред сградата. Беше по-едър дори отколкото бях преценил, когато го видях на пейките. Ръцете му се виждаха и в едната държеше цигара. Не особено добро прикритие в Токио. Япония е поизостанала на непущаческия фронт и освен пушачите, клиенти на „Старбъкс“ или посетители в спешните отделения на болниците, никой не излиза навън да пуши, особено в лепкавия летен зной.

Подминах го и се запусках по стълбището на метростанция „Касуга“, като държах главата си наведена, за да скрия лицето си от охранителната камера на тавана. Стъпките ми отекваха между бетонните стени. Обикновено смятах камерите за пречка, ако не и направо за опасност, в момента обаче тяхното присъствие ми действаше успокоително. Никой не иска да извърши убийство в токийския метрополитен, където броят на охранителните видеокамери може да засрами собствениците на всяко ласвегаско казино. В миналото камерите никога не са представлявали особен проблем за мен, но пък и моят специалитет винаги е била привидно естествената смърт — едно от предимствата на която е фактът, че после никой не проверява записите от камерите, за да разбере какво се е случило. Агентите на Мосад, които очистиха представителя на Хамас в Дубай например, най-вероятно са възнамерявали да инсценират инфаркт и затова не са се крили от камерите в хотела и на летището, които са ги заснели. Обаче се издъниха и очевидното убийство доведе до провеждане на следствие. Тогава се зачудих защо не са се обърнали към мен. Дилайла може да им е казала, че съм напуснал бранша. Горчиво се усмихнах при тая мисъл и спомена и продължих да се спускам по стълбището.

Завих зад ъгъла към станцията и там ме чакаше вторият — стоеше под флуоресцентните лампи пред билетните автомати и зяпаше картата на стената като някакъв грамадански суперзаблуден турист. „Касуга“ не е централна станция и наоколо общо взето пустееше — само един оцъклен контролор в кабинката, който не изглеждаше по-

разумен от саксийно растение, и две гимназистчета, които упражняваха английския си в опит да помогнат на моя нов приятел да открие каквото там търсеше. Пътьом го чух да изсумтява, че щял да се оправи, и почти изпитах съчувствие към него — винаги е кофти да те заговори цивилен, когато се преструваш на невидим. Пъхнах картата си в автомата и излязох на перона.

Бавно закрачих напред между мръсните релси вдясно под мен и лъскавите бели плочки на стената вляво. Подминах неколцина местни жители — момиче с боядисана в чаен цвят коса и крещящ грим, което пишеше есемес на телефона си, чиновник, разсеяно упражняващ замаха си за голф, двама души, които познавах от „Кодокан“ — но никой не задейства радара ми. Когато изминах около две трети от пътя до края, спрях с гръб към стената, ала освен бръмченето на един климатик, на перона цареше тишина. Някъде от тунела вляво долавях шум от капеща вода.

Можех да се озърна назад, обаче така само щях да се уверя в нещо, което и без това знаех: те бяха там. Стояха на разстояние и когато пристигнеше мотрисата, щяха да се качат през два-три вагона от мен. На всяка спирка щяха да проверяват през плъзгащата се врата кога ще слеза и да тръгнат подире ми. Щом стигнехме до място, което намереха за достатъчно тъмно, уединено и изобщо подходящо за техните планове, щяха да свършат, за каквото там са дошли и да си отидат.

Само че тъмните, уединените и изобщо подходящите места имат една особеност. Подобно на трасиращите патрони, те могат да облагодетелстват и двете страни.

Долових далечен грохот, приближаващ се от тунела вдясно, и един глас съобщи по аудиоуредбата за пристигането на мотрисата за „Мегуро“. Грохотът се усили. Хвърлих поглед надясно и зърнах двамата великани, притиснати към стената приблизително в средата на перона — мястото, което най-вероятно нямаше да забележа, ако погледна към приближаващата се мотриса. Не прекалено близо, за да ме подплашат, нито толкова далече, че да попаднат в обсега на периферното ми зрение. Не знаех с кого си имам работа, дислоцирането им обаче говореше за известен опит.

Лесно можех да им се измъкна. Едва ли познаваха града и определено нямаше как да го познават толкова добре, колкото мен.

Само че не виждах смисъл. Много отдавна, при други обстоятелства, един човек, когото смятах за опасен, ми каза, че следващия път щом ме видел, щял да ме убие. Приех думите му буквално и му попречих да изпълни обещанието си. Сега беше същото. Щом тия двамата искаха да се срещнат с мен, щяхме да приключим със срещата още тази вечер. Нямах намерение да прекарам остатъка от дните си в озъртане през рамо, питайки се кога пак ще се появят. Нито пък възнамерявах да търся възможност любезно да ги попитам за характера на техния интерес. Когато цял живот си бил в предишния ми занаят и когато две такива грамади изникнат на единственото място, което е известно, че посещаваш, и започнат да те следят, значи е дошло време да допуснеш най-лошото и да предприемеш съответните действия.

Мотрисата изхвърча от тунела и започна да забавя ход със свирещи спирачки и колела, стържещи в металните релси. Тя спря с разтърсване и вратите се отвориха. Слязоха неколцина пътници. Качих се в почти празен вагон и за всеки случай застанах с лице към вратите. Не се качи никой друг. След малко един усилен от високоговорителите глас предупреди пътниците, че мотрисата потегля, вратите със съскане се затвориха и влакът рязко се понесе напред.

Смятах да ги отведа в Джинбочо, на две спирки оттам по линията за „Мита“, квартал, известен с многобройните си антикварни книжарници. Освен това ми харесваше и заради едно кафене недалеч от станцията, уместно наречено „Сабору“ — на японски означава шляене, разтакаване, скатавка и изобщо почивка от света. Макар че с великаните щяхме само да минем покрай кафенето, нямаше да влизаме вътре. И „почивката“, която им замислях, щеше да продължи повече, отколкото обикновено означаваше *сабору*.

Когато мотрисата спря на станция „Джинбочо“, слязох без да бързам, и се насочих към изход А7. Не си направих труда да погледна назад. Не се налагаше. Те или познаваха Токио достатъчно, за да им е ясно, че лесно могат да изгубят обекта си в тътрещите се нощни навалици, из необозначените тесни улички в такъв стар и напомнящ на лабиринт квартал като Джинбочо, или не го познаваха и в този случай щеше да им липсва самоувереността да оставят повече от съвсем малко разстояние помежду ни. Така или иначе, сега щяха да ме следват отблизо до първата си възможност.

Още от малък се бях научил да се справям с побойниците. Първо в Япония — тук дребните мелези като мен привличаха искреното внимание на по-едрите деца, които не правеха разлика между жестокост и радост. А после, след бащината ми смърт, в провинциална Америка, където бях екзотично полуазиатче със скромнен английски и смешен акцент. През първата ми седмица в американското общинско училище, в което ме беше записала току-що овдовялата ми майка, забелязах, че едно много по-едро хлапе ме наблюдава, яко момче с късо подстригана руса коса, което другите деца наричаха Мечока. Мечока очевидно се беше сдобил с прякора си, защото любимото му занимание беше да сграбчва жертвите си в мечешка прегръдка. Той ги стискаше до припадък и после ги тръшваше на земята, където можеше да ги бие или унижава както му се прииска. Видях какво направи с едно нещастно хлапе — притегли го, момчето се опита да се отскубне, но после ръцете му се подвиха, Мечока го повали и го смля от бой. Реших, че така са реагирали всичките му жертви: ако някой се опитва да те притегли и задуши, ти естествено се съпротивляваш. Затова ми се стори логично Мечока да не е готов за жертва, която не се съпротивлява срещу неговата прегръдка. А вместо това го прегръща на свой ред.

Не мина много време и дойде моят ред. Въпреки че тогава ми липсваше нужната отправна точка, познавах това поведение — погледите, коментарите, нарочното „случайно“ блъскане с рамо в коридора — то представляваше своеобразна „любовна игра“ за побойниците от двете страни на Тихия океан. Инстинктивно разбирах, че всички тия едва забележими признаци са и тактическа слабост, защото осведомяват нарочената жертва какво и кога предстои да се случи. Обещах си никога да не давам такива предупреждения и не съм го правил.

Мечока реши да изконсумира нашата зараждаща се връзка на едно тревисто възвишение зад буренясалото училищно бейзболно игрище. Бях го изучил достатъчно и притежавах достатъчно голям опит, за да разбере още преди него, че моментът настъпва. И затова, когато той сръга приятелите си и ме посочи, аз почти се успокоих, все едно гледах актьор, надлежно изпълняващ ролята си в драма, чийто завършек вече знаех. Мечока наперено се приближи до мен и сопнато попита: „К’во ме зяпаш?“ Точно както и очаквах. Трябва да съм се

подсмихнал, защото, макар да не му отговорих, за миг ми се стори, че по лицето му плъзва колебание, като сянка на бързо движещ се облак. Ала тя изчезна и той продължи да ме обвинява, че съм го зяпал, явно единствената настъпателна тактика, която изчерпваше творческите му възможности, после протегна ръце и се нахвърли отгоре ми, тъкмо както се и надявах.

Когато ръцете му обгърнаха гърба ми и Мечока започна да ме притегля към себе си, аз стрелнах дланите си напред и впих пръсти в тила му, опирайки лакти в гърдите му. Усетих, че се сепва, обаче знаеше само тая хватка, с която по-рано винаги беше успявал, затова не престана — сплете ръце и започна да ме притиска, само че и аз го стисках, бицепсите ми се напрегнаха от усилието, жилите на предмишниците ми изпъкнаха, доближих главата му към моята и когато левите ни бузи се допряха една до друга, аз обърнах лице към него, ухапах ушната му мида и я откъснах с рязко отмятане на глава. Той изкрещя и изведнъж започна да се опитва да ме отблъсне от себе си, но аз го бях стиснал като с клещи и пак го ухапах, тоя път по задната част на ухото. Разнесе се гаден звук от разкъсване на хрущял, устата ми се напълни с гореща кръв с вкус на бакър и когато осъзнах как съм го наранил, ме обзе първична ярост. Противникът ми пак извика, изгуби равновесие и се просна по гръб на земята, повличайки ме отгоре си. Изплюх отхапаното парче, надигнах се и започнах да нанасям удари по лицето му. Паникьосан, той се отбраняваше слепешката. Някой се опита да ме хване, ала аз се отскубнах и пак се наведох към ухото му. Тоя път не успях да го открия — имаше прекалено много кръв и недостатъчно останало ухо — но дори само мисълта за новата атака накара Мечока ужасено да запищи и да се измъкне изпод мен, докато другите хлапетии ни разтърваваха.

Двамата се изправихме. Той плачеше, ококорен от смайване, и с треперещата си лява ръка опипваше обезобразеното чуканче отстрани на главата си. Двете момчета, които ме държаха за ръцете, ме пуснаха и предпазливо се отдръпнаха на разстояние, като че ли осъзнали, че са прекалено близо до див звяр. Погледнах Мечока, юмруците ми се свиха, ноздрите ми се разшириха и усетих, че на окървавеното ми лице плъзва усмивка. Пристъпих напред към него. Той нададе измъчен, пресекав вой, обърна се и побягна към училището.

Родителите на Мечока вдигнаха врява, заплашваха със съдебен процес и обвиняваха майка ми, че била отгледала необуздан дивак. Училището започна дисциплинарна процедура и известно време ми се струваше, че ще ме изключат. Но скоро се заговори за предишни инциденти с участието на Мечока и за това, че той е много по-едър от мен. И тогава усетих в официалните прояви на неодобрение нещо формално, нещо с дъх на реабилитация. Накрая разбрах, че група разочаровани от безсилието си учители и вбесени родители скришом са се зараждали на сполетялото Мечока възмездие и са използвали процедурата като средство за постигане на предрешен резултат — за пръв път виждах такова нещо, но по-късно установих, че се случва често, например винаги когато някое правителство назначава независима комисия за разследване на последния скандал. Накрая моето сбиване с Мечока отшумя. Лекарите успяха да спасят остатъка от ухото му. Той си пусна дълга коса, за да скрие обезобразената си рана, и никога повече не се доближи до мен.

От сблъсъка си с него научих две неща. Първо, колко е важна изненадата. Няма значение какъв ръст, умения или други предимства притежава врагът ти, стига да не му дадеш възможност да ги използва.

Второ, че винаги има последици. След боя имах късмет да не си навлека повече неприятности от властите. С други думи, по-добре да се погрижиш за такова нещо така, че да не могат да го свържат с теб. Самата победа в битката няма особено голяма стойност, ако после изгубиш повече, по съдебен или друг начин.

Изкачих се по стълбището и тръгнах наляво по безименната уличка пред ексцентричната фасада на „Сабору“, наподобяваща планинска хижа, с множество саксии около вратата и по прозорците. Небето още светлееше, но наоколо вече пълзяха тъмни сенки. Подминаха ме няколко групички пешеходци, навярно прибиращи се вкъщи след работа или отиващи на по бира и пилешки шишчета якитори в недалечно заведение. Знаех, че моите преследвачи са плътно зад мен, но още не се чувстват комфортно — липсваше нужната гъстота на пешеходния поток. Щяха да изчакат някой особено оживен район с толкова много хора и толкова голяма глъчка, че никой да не забележи случилото се поне няколко секунди. Или пък някой особено пуст район, където изобщо да няма свидетели.

В предния джоб на панталона си имах нож, сгъваем „Бенчмейд“. Обаче щях да го използвам само в краен случай. Ножовете забъркват големи кашии, флашкани с ДНК. Огнестрелното оръжие също оставя диря от веществени доказателства. За лесна победа няма нищо по-добро от голите ръце.

След „Сабору“ започваше жилищната част на квартала — жълти улични лампи на по-малко и на по-голямо разстояние една от друга. До следващата пряка, редките групички пешеходци съвсем бяха изчезнали. На фона на непрестанната песен на цикадите, едва долавях стъпки на десетина метра зад себе си, несъмнено на оня от двамата, който поддържаше зрителен контакт с мен. Вторият трябваше да е на същото разстояние зад първия, поддържайки пък зрителна връзка с партньора си. Ако скъсяха дистанцията помежду си, това щеше да означава, че екшънът започва. Нямах намерение да им дам такава възможност.

На следващото кръстовище вляво имаше малък паркинг. Бях го забелязал по време на едно от периодичните си тактически проучвания на градския терен и ми хареса, защото между няколкото очукани автомата за закуски и напитки от отсрещната му страна се влизаше в лабиринт от улички, всъщност по-скоро проходи, водещи обратно към улицата, по която вървахме в момента. Току-що бях подминал портал, извеждащ от една от тия улички, макар да се съмнявах, че моите преследвачи ще му обърнат внимание. И даже да го видеха, едва ли щяха да проумеят сегашното му значение. Като прецених разстоянието по стъпките на първия зад мен, реших, че ще стигна до вътрешната страна на портала приблизително по същото време, по което той щеше да спре на ъгъла на паркинга, чудейки се къде съм изчезнал, а партньорът му — да мине покрай портала.

Завих наляво, влязох в паркинга, веднага ускорих ход и се вмъкнах в лабиринта от улички. Пак наляво покрай редица боклукчийски кофи и се озовах от вътрешната страна на портала, покрай който току-що бях минал. Спрях, притиснал гръб към стената, обгърнат от мрак, и проследих с поглед втория, който ме отмина. Изчаках няколко секунди, хванах металните перила в горната част на портала и ги разтърсих напред-назад, за да проверя здравината им. После подскочих, прехвърлих тялото си отгоре, поставих длани от двете страни и завъртях краката си навън, приземявайки се като котка

на улицата. И ето го втория, само няколко метра пред мен — точно преди да стигне началото на паркинга. Движеше се съвсем тихо, сякаш знаеше, че партньорът му е спрял зад ъгъла и се озърта за мен, и искаше да му даде време. За миг се учудих откъде знае — може би това просто беше разумна предпазна мярка, преди да завие? — но всъщност нямаше значение. Аз се приближавах към него и за момента бях зад гърба му.

Замених безшумността с бързина, знаех, че разполагам само със секунда преди оня да се озърне назад, и наистина, когато го настигнах, той тъкмо започваше да се обръща. Късно. Сkochих към него и забих левия си крак в кръста му, като че ли се опитвах да се изкатеря по стръмно стълбище. Тялото му рязко се наклони напред, главата и ръцете му отскочиха назад и от гърдите му се изтръгна сепнато изпъшкване, достатъчно високо, бях наясно с това, за да го чуе партньорът му иззад ъгъла. Докато падаше на колене, обвих лявата си ръка около шията му, приковах обърнатото му нагоре лице до корема си, подпрях лявата си китка с дясната си длан и силно извих гърба си нагоре и назад. Вратът му се строши лесно като суха съчка — и със същото изпукване. Пуснах го и той се свлече на земята.

Партньорът му моментално се появи иззад ъгъла. Той извика: „Мама му стара“ — и ругатнята, и акцентът му бяха американски, разсеяно отбелязах аз — и се нахвърли отгоре ми. Нямах време да се измъкна, ала няхах и желание. Останах на мястото си, изпънах тяло назад, за да го принудя да се пресегне към мен, и когато влязохме в контакт, леко се завъртях в посока, обратна на часовниковата стрелка. Вдигнах левия си крак, опрях пета в дясното му коляно, сграбчих го за двата бицепса и използвах собствената му инерция, за да го завъртя обратно на часовниковата стрелка в *хидза-гурума*. Той изгуби равновесие и не успя да го възстанови, защото аз блокирах коляното му. Последва кратък миг на съпротива и след това противникът ми прелетя покрай мен перпендикулярно спрямо земята в опит да се измъкне от хватката ми и да извърти тялото си, за да нанесе удар. Само че се движеше прекалено бързо и аз допринесох за скоростното му падане, като приложих натиск върху раменете му, за да ги накарам да се спуснат по-рано от краката с цел, черепът му да поеме главния удар.

Той се просна на асфалта с разтърсващо тупване, което колкото чух, толкова и усетих, първо раменете, после и тилът, когато главата му

се отметна назад. Заставах на колене до него, само че американецът продължаваше да е в съзнание и макар че трябва да е бил изумен и зашеметен, успя да се завърти към мен и да насочи лявата си ръка към очите ми. Хванах китката му със собствената си лява ръка, като междуременно забих лакът в лицето му, измъкнах дясната си ръка изпод рамото му, стегнах лявата си китка, изпънах тяло пред гърдите му и строших лакътя му с_уде-гарами_. Мъжът изкрещя и се опита да ме отхвърли от себе си. Върнах се в предишната си поза, надигнах се и смазах носа му с изпъкналата част на дланта си. Тилът му отскочи от земята и аз повторно го ударих по същия начин. Той се изтърколи настрани, помъчи се да се изправи и тогава се метнах върху гърба му, обгърнах шията му с лявата си ръка, хванах десния си бицепс, опрях дясната си длан в тила му и започнах да го душа с класическо *хадака-джиме*. Мъжът се съпротивляваше и мяташе, и аз държах под око здравата му ръка, в случай че се опита да извади скрито оръжие. Само че при душенето, мозъкът му не получаваше кислород. След няколко секунди се отпусна неподвижно и след още няколко хвърли топа.

Пуснах го и неуверено се изправих на крака с разтуптяно сърце. Избърсах потта от очите си с ръкав и се огледах наоколо. Въпреки крясъка не видях никого, поне засега. Едва ли някой от преследвачите ми носеше документи за самоличност, но реших, че мога да си позволя набързо да проверя.

Клекнах и обърнах удушения по гръб. Той се претърколи с плавна лекота и счупената му ръка неестествено шльопа на асфалта до тялото. Претърсих предните джобове на панталона му. Сгъваем нож в десния. Нещо твърдо и правоъгълно в левия. Мобилен телефон? Извадих го и предположението ми се потвърди. Вътре обаче остана още нещо. Бръкнах и напипах метален предмет. Измъкнах го и го погледнах. Трябваше ми малко време, докато проумея какво държа в ръката си: малка видеокамера.

„Уф, мамка му.“

От устройството излизаше жица, която изчезваше под дрехите му. Пъхнах пръсти между копчетата на ризата му и я разкъсах. Жицата стигаше до едно от тях. Наведох се — на слабата светлина не се виждаше почти нищо — и внимателно се вгледах. Мамка му, това не беше никакво копче, а обектив. И аз гледах право в него.

Отскубнах жицата, напъхах камерата и джиесема в джобовете си и се хвърлих към втория ми преследвач, който се оказа оборудван със същата техника. Прибрах и неговите телефон и камера, след което си тръгнах по тихите улички, успоредни на Ясукани-дори. Когато се отдалечах на безопасно разстояние от труповете, щях да извадя батериите на телефоните, за да не могат да ги проследят, и да разуча камерите. Ако двамата великани ги бяха използвали само за да поддържат връзка помежду си, нямаше да имам проблеми.

Но имах предчувствието, че те не са поддържали само връзка помежду си. И ако бях прав, щях да имам ново посещение, при това скоро.

4.

Ларисън стоеше точно извън обсега на една улична лампа и наблюдаваше немите образи на екранчето в дланта му. Само за миг пустата улица се превърна в шантав калейдоскоп: крайници/гимаси/кола/сграда/прелитащото отгоре небе. Мрак. После пак небето и кадри с Рейн, явно претърсващ джобове на Бекли. Лицето на Рейн в близък план, вира се с осеняващо го разбиране право в обектива, върху изстиващото тяло на Бекли. Проблясък, смущения и накрая мрак.

Разнесоха се бързи стъпки откъм метростанция „Джинбочо“ и Тревън тичешком изскочи иззад ъгъла. Ларисън прибра монитора в джоба си и излезе на улицата с протегнати напред длани.

— Стой — каза той. — Всичко свърши.

Тревън забави ход. На лицето му се четеше смут. Навярно очакваше Ларисън също да се е втурнал на помощ, колкото и безсмислено да беше вече това. Значи не беше запомнил думите на партньора си, че наемниците не работят с тях.

— Хайде! — подвикна Тревън и понечи да заобиколи колегата си. — Не видя ли какво се случи? Рейн им устрои засада!

Ларисън го настигна и го задържа. Младият мъж се намръщи и се поприведе — като готвещ се за нападение бик.

Партньорът му отново вдигна ръце.

— Не прави сцени — рече той. — С нищо не можем да им помогнем. Те вече са мъртви.

— Не сме сигурни. Рейн изчезна, добре, ама...

— Те са мъртви!

Тревън се изправи и тялото му се поотпусна.

— Ами джиесемите? — попита той. — Техниката? Трябва да я приберем.

— Рейн прибра всичко.

— По дяволите, откъде?...

— Ти нямаше ли да я прибереш? Но това няма значение. Видях по видеото. Прибра всичко и избяга.

Тревън безмълвно го изгледа за миг, после процеди:

— Ти беше съвсем наблизно, можеше да направиш нещо, ако поискаш.

Партньорът му се озърна назад към улицата и отново насочи вниманието си към него. В известен смисъл му съчувстваше, разбираше, че Тревън се мъчи да се справи с неотдавнашния си пръв сблъсък с реалния свят, също както някога и самият той. От друга страна, не даваше и пукната пара за неговия упорит патриотизъм, намираше го за лицемерен и наивен. И негодуваше, че Тревън знае тайната му, след като беше открил Нико, другия живот на Ларисън, проследявайки го в Коста Рика в търсене на откраднатите от Ларисън записи с изтезанията.

— Ти ги подведе — заяви Тревън. — С всичките си приказки кой трябвало да поеме... нарочно ги предизвика. Защото си знаел какво ще се случи.

Ларисън сви рамене.

— Нищо не им дължах. Те бяха пратени да ме шпионират. Да шпионират и двама ни.

Изражението на Тревън показваше, че не му вярва.

— Те са американци — възмутено изсумтя той.

Ларисън тежко въздъхна. Наемниците му бяха пречили, затова трябваше да се отърве от тях. Чисто и просто. Опита се да си спомни времето, когато такова нещо може би щеше да представлява проблем за него, когато преди това може би щеше да се замисли и дори може би щеше да изпитва угризения после. Не успя. Беше прекалено отдавна и оттогава се бяха случили прекалено много неща.

— Какво общо има това?

Тревън поклати глава.

— Ти си отрепка.

Ларисън не отговори. Не знаеше какво да направи. Да убие Тревън? Само че имаше нужда от него, за да се добере до Хорт, пък и полковникът и без това знаеше за Нико.

Щом очистеше Хорт, Тревън щеше да остане единствения, който знае, че Ларисън е жив, че има друг живот. Плюс Рейн, който щеше да го научи съвсем скоро, и онзи другия, когото трябваше да открият. Засега се нуждаеше от тях, разбираше го. Щом очистеше Хорт обаче, те щяха само да му пречат.

Да използва други, за да ликвидира Хорт, после да ликвидира и тях. Да си върне диамантите и да запуши устата на всеки, който представлява заплаха.

Идеално. Можеше да го постигне. Само трябваше да лапне въдицата. Останалото щеше дойде от само себе си.

Ларисън се насили да се усмихне.

— Хайде просто да се обадим на Рейн — каза той.

5.

Наближавах станция „Огавамачи“ — там щях да се кача на метрото и да проуча взетото от двамата убити — когато един от техните джиесеми завибрира. Спрях и погледнах дисплея. Само номер, без име.

Огледах се на оживената улица — колите едва пълзяха в задръстването, пешеходците бързо ме подминаваха, небето вече беше тъмно, светлината идваше само от уличното осветление, автомобилните фарове и витрините. Приех разговора и вдигнах джиесема до ухото си.

— Знам кой си — произнесе на английски с американски акцент тих глас, почти шепот. — Не се безпокой, няма да кажа името ти по телефона. Взел си джиесемите, които носиш в момента, от двамата, с които бях. Няма проблем. Известно ми е, че на тях вече не им трябва джиесеми.

„Кой се обажда?“ — гласеше първият логичен въпрос. Прескочих го, защото най-вероятно щеше да е безсмислено да го задам, и направо започнах от следващия.

— Какво искаш?

— Да се срещнем. Нося ти съобщение от един твой почитател.

— Каж ми го по телефона.

— Не. За да се получи, трябва да демонстрираме добрите си намерения.

— Кои сте „вие“?

— Ние с партньора ми.

— Двама пратеници, значи, така ли?

— Отначало бяхме четирима, но сега сме толкова, да.

Замислих се за видеокамерата и се опитах да проумея каква е цялата тази история. Продължаваше да е много задушно и усетих, че ризата ми е мокра от пот.

— Виж, и аз не изгарях от любов към онези двамата, с които си се срещнал преди малко — каза гласът. — Ако зависеше от мене,

нямаше да ги насърча да се приближават толкова. На два пъти ги пращах в залата. Знам, че си ги видял.

Зачудих се дали не ме будалка. Моментът на обаждането обаче, както и спокойната самоувереност на събеседника ми навеждаха на мисълта, че си имам работа с човек, който е предвидил всичко това и даже го е планирал.

— От тебе зависи — продължи той. — Но имам нещо, което ще искаш да вземеш. Приемник на сигналите от двете устройства, които носиш в момента. Проучи ги, без да бързаш, и ще се увериш, че не те лъжа. После, ако искаш да ти дам приемника, може да се срещнем.

Понечих да му предложа едно градивно анално приложение на приемника, който твърдеше, че притежава, но се отказах. Беше същото като с двамата великани. Можех да си реша проблема още тая вечер или да прекарам остатъка от дните си, питайки се кой ме преследва, какво иска и докъде е готов да стигне. И тогава ония, които и да бяха те, щяха да избират кога и как да отговорят на въпросите ми, не аз.

— Къде сте в момента?

— Ако още вървиш, значи сме на не повече от половин километър от тебе — отвърна гласът.

— До метростанцията, от която излязох, има едно кафене. Предполагам, че сте вървели зад двамата, които ме проследиха?

— Да.

— Подминали сте го почти веднага, след като сте тръгнали по улицата. Голяма жълта реклама, специфична фасада. Отдясно, когато идваш откъм метрото.

Изключих джиесема и извадих батериите от телефоните и видеокамерите. Моментът не беше идеален — ако ме бяха следили през цялото време, щяха да са по-близо до „Сабору“ от мен. Предпочитах да стигна там пръв и да наблюдавам от улицата. Но пък и някое по-далечно място също нямаше да е без недостатъци. Първо, щеше да се наложи да дам ясни, а не уклончиви напътствия по телефона. Второ, те щяха да разполагат с по-голяма възможност да подготвят нещо, ако изобщо имаха такова намерение. Като цяло, смятах, че ще имам по-големи шансове, ако не им оставя достатъчно време.

Обратният път до „Сабору“ ми отне по-малко от десет минути. Направих две обиколки, първо по-отдалече, после минах точно отпред.

От прозорците бликаше червеникавокафява светлина, но бамбуковите насаждения не ми позволяваха да надникна вътре. Постоях малко на сумрачния уличен ъгъл, като се озъртах насам-натам и обмислях нещата. Цикадите временно бяха утихнали и се чуваха само *сузумуши*, японските щурци, които стогодишният собственик на кафенето държеше в кафез до входа, защото вечерният им концерт му беше приятен. Не забелязах бели мъже и изобщо нищо необичайно. Предположих, че ония, които ми бяха позвънили, вече са вътре.

Влязох и обходих с поглед дискретно осветеното помещение. Младата салонна управителка ми предложи да ме настани и без да преставам да оглеждам масите, аз ѝ отговорих, че няма нужда, благодаря, защото очаквам приятелите ми вече да са там. Първият етаж беше полупълен с обичайната сбирщина служители след работно време и безделничещи студенти. Носеше се тих фонен шум от разговори, примесен с японска попмузика, лееща се от тонколониите в ъглите на ниския таван. Никакви чужденци, нищо необичайно. Качих се по дървеното стълбище, водещо до втория етаж. И там нищо. После се отправих към сутерена, прикляквайки, докато се спусках по стъпалата, за да видя какво ме очаква още преди да слеза долу.

Веднага ги забелязах в едно ъглово сепаре, седнали с гръб към тухлената стена, и двамата едри и явно в отлична форма. Единият — трийсетинагодишен, рус, с яко чене, типичен американец. Другият — десетина години по-възрастен, с по-къса тъмна коса и по-мургава кожа, по-неясен като произход. Зачудих се с кого от тях съм разговарял и кой знае защо реших, че е по-мургавият. Във вида му имаше нещо опасно, някаква експлозивност, която усещах от разстояние, въпреки че той не помръдваше. Разтворените им длани лежаха върху очуканата дървена маса. Добър признак или поне отсъствие на лош. Седяха неподвижно и ме наблюдаваха — единственото указание, че помежду ни има някаква връзка.

Продължих към тях, като обходих с очи помещението и се уверих, че никой друг не изглежда не на място. В отсрещния ъгъл имаше свободна маса. Посочих я с глава, за да им дам знак да ме последват, отидох при нея и застанах до пейката с гръб към стената. Не исках да седна на избраното от тях място, нито да им позволя да виждат стълбището, докато аз съм лишен от изглед към него. Освен

това държах да ги огледам от глава до пети, да видя как се движат, също както ме бяха видели те.

Двамата се изправиха и бавно се приближиха, без да правят резки движения, държаха ръцете си отпред. Всички безмълвно седнахме и известно време само се наблюдавахме взаимно. Келнерката дойде и ни раздаде менюта на японски. По-мургавият погледна своето, после вдигна очи към мен с едва забележима усмивка.

— Какво ще ни препоръчаш?

Оказах се прав: същият тих, дрезгав глас като по телефона.

— Чувал съм, че кафето им си го бива — отвърнах.

Той се озърна към блондина, който сви рамене. Поведението им ме заинтригува. Блондинът изглеждаше напрегнат, както и би трябвало, какъвто всъщност бях и аз. Мургавият, от друга страна, беше нелепо спокоен и сякаш почти се наслаждаваше на ситуацията.

Поръчах три кафета с вода и сервитьорката се отдалечи. Кимнах на мургавия.

— Как да те наричам?

— Ларисън.

Обърнах се към другия, който отвърна:

— Тревън.

— Добре, Ларисън и Тревън. Какво искате? — По-конкретният въпрос, естествено, щеше да е: „Кого искате да убия?“. Само че нямаше значение по кой път ще тръгнем. Щяхме да стигнем на същото място.

— Просто ни пратиха да те намерим — отговори Ларисън. — Човекът, който иска нещо от тебе, се казва полковник Хортън. Скот Хортън.

Името ми звучеше познато, но в първия момент не успях да се сетя. После си спомних нещо от Афганистан през епохата на Рейгън, време, което сега ми се струваше — когато изобщо си мислех за него — толкова далечно, че можеше да е от живота на друг човек. ЦРУ вербуваше бивши военни като мен да обучават и въоръжават муджахидините, които се бореха срещу Съветите, и макар че Управлението държеше да може да отрече каквато и да е връзка с операцията, участваха и неколцина на действителна служба, изпълняващи ролята на свръзка с нас. Имаше един млад сержант от специалните части, когото всички наричахме Хорт и постоянно го

дразнехме, защото, въпреки явната си кадърност и смелост, беше чернокож и съответно беше абсурден избор за секретна операция в Афганистан. Той обаче ни уверяваше, че тъкмо това бил смисълът: ако го пленят, Чичо Сам щял да отговори на руснаците: „Да не ни мислите за толкова глупави, че да пратим чернокож военен в Афганистан?! Трябва да е бил някой наемник, чернокож мюсюлманин, отзовал се на призива за джихад. Виждате ли как радикализират хората вашите войни? Засрамете се!“.

— В Афганистан ли е започнал кариерата си? — попитах аз.

Ларисън кимна.

— Бял ли е?

— Не. Чернокож.

— Има ли прякор?

— Хорт.

Като че ли беше той. По някое време явно са го произвели в офицерски чин. Пресметнах, че днес би трябвало да е петдесетинагодишен.

— И сега е полковник — замислено произнесох аз.

— Шеф на СРП — прибави Тревън.

Кимнах. Бях впечатлен от израстването му от обикновено пушечно месо до шеф на Службата за разузнавателна поддръжка, най-страховитата група тайни убийци в американската армия.

— А вие? — поинтересувах се, поглеждайки първо Ларисън, после Тревън. — И вие ли сте от СРП?

Тревън кимна. Този факт или не го радваше особено много, или просто не му се щеше да признае връзка, която иначе инстинктивно би отрекъл.

— Някога бях — отвърна Ларисън. — Сега съм само консултант.

— Заплащането ли е по-добро?

— Ти как мислиш? — усмихна се той.

— Заплащането си е добро — казах аз. — Здравната осигуровка нещо не я бива.

Тревън стрелна партньора си с поглед — малко нетърпеливо, стори ми се. Може би обичаше веднага да преминава към същността на работата. Не разбираше, че същността на работата е тъкмо това. С Ларисън взаимно се изпитвахме.

— А другите двама? — продължих с въпросите.

— Наемници — поясни Ларисън. — От охранителна фирма, някоя от рода на „Блекуотър“. Изгубил съм им дирите.

Озърнах се към Тревън, после отново насочих вниманието си към Ларисън.

— Значи СРП, консултант, наемници... Доста шарена група.

— Ние не сме искали да ни пращат наемниците — заяви Ларисън и леко разпери длани, без да ги повдига от масата. — Хорт ги прати. Просто попрекали с персонала.

— И ти реши да го съкратиш.

Той кимна, сякаш в знак на уважение или благодарност.

— Ние с тебе.

Изглеждаше решен да ми покаже, че не се сърди за двамата убити великани — всъщност признаваше, че нарочно ги е пожегвал. А сега намекуваше и за известна дистанцираност между него и Хортън и за известна близост между него и мен. Не бях сигурен какво цели.

— И на какво дължа интереса на Хортън? — попитах аз.

— Подробности не са ни известни — взе инициативата Тревън. — Каза ни само, че щял да възстановява нещо и искал да ти отпрати предложение.

— Какво ще възстановява?

— Не знам. Нещо във връзка с операция, ръководена от някой си Джим Хилгър, която ти си провалил.

Хилгър. Не го показах, обаче се изненадах, като чух това име. Когато и да са се кръстосвали пътищата ни, първо в Хонконг, където той уреждаше продажба на ракети с радиоактивни бойни глави, и после в Холандия, където ръководеше операция за взривяване на ротердамското пристанище с цел да се повиши цената на петрола, никога не съм бил съвсем наясно за кого работи. За последен път се натъкнах на него в Амстердам и оттогава вече никой няма да се натъква на него. Ако Хортън беше с вързан с покойния Джим Хилгър, най-вероятно искаше нещо опасно за мен.

— Какво знаеш за Хилгър? — попитах аз.

Тревън поклати глава.

— Само това, което току-що ти казах.

— Аз съм чувал за него — обади се Ларисън.

— За кого е работил? За държавата ли? Или за частна фирма?

Ларисън се засмя.

— Наистина ли смяташ, че има значение?

Тревън едва забележимо се намръщи и усетих, че отговорът на партньора му не му се е понравил. Не бях сигурен защо. Е, така или иначе повече нищо нямаше да ми кажат. А като се имаше предвид настоящото състояние на Хилгър, най-вероятно нямаше и значение.

— Нещо друго?

— Да — каза Тревън. — В това нещо, което Хорт се опитва да възстанови, трябвало да участва бившият снайперист от морската пехота Докс, когото ти си познавал.

Не отговорих. Отдавна не бях виждал Докс, но поддържахме връзка и знаех, че още живее на Бали. Вече не му се налагаше да работи, ала това предложение може би щеше да го заинтересува. За него не беше от значение въпросът за парите. Просто обичаше да е в центъра на събитията.

„Ами ти?“ — прошепна някакъв глас в ума ми. Не му обърнах внимание.

— Може би сам ще се свържеш с Докс — продължи Ларисън. — В противен случай трябва да го направим ние, но има ли смисъл да загиват още наемници?

Отново ме заинтригува намекът му, че няма нищо против случилото се с наемниците.

Келнерката донесе поръчката ни и се отдалечи. Ларисън отпи глътка кафе и одобрително кимна. Тревън не докосна своето.

Пресуших чашата си с вода и ги погледнах.

— С какво ви държи Хортън?

Двамата мълчаха. Е, значи ги държеше с нещо. А сега и те държаха с нещо мен.

Само че тогава Ларисън ме изненада.

— Видеорекордерът е в джоба ми. Нали не възразяваш да го извадя?

Уместен въпрос. В такива ситуации и с човек като мен е по-добре да си държиш ръцете така, че да се виждат. Особено след като си показал, че си прекалено умен, за да правиш резки движения. Единственото логично заключение ще е, че посягаш за оръжието си, и това заключение ще доведе до враждебна реакция.

Дадох му знак да се чувства свободен. Той се изправи и бавно извади от предния си джоб устройство като двете, които бях взел от

великаните. Остави го в средата на масата и пак си седна. После хвърли поглед към Тревън, който повтори действията му и извади аналогичен уред.

Не посегнах към устройствата. Бях предположил, че целта на първоначалното предложение е само да ме накарат да се срещна с тях, но сега те като че ли наистина изпълняваха обещанието си. Просто ей така се отказваха от средство за принуда?! Ако бяха някакви недодялани цивилни, може би щях да го приема като наивен опит да спечелят благоразположението ми. Само че тия тук не бяха наивници. Напротив, и двамата бяха обгърнати в тихата, тежка аура на мъже, които многократно са убивали и оцелявали, опит, който обикновено унищожавя вярата в силата на доброжелателството, както и на повечето благородни жестове.

— Няма копия — поясни Ларисън. — Не те държим с нищо. Ако искаш да се разкараме, веднага ще си тръгнем. Следващите, които прати Хорт обаче, няма да ти дадат записите. Ще ги използват.

Сигурно лъжеше за копията, но щях да разбера със сигурност чак, когато някой се опиташе да ги използва в моя вреда, а това щеше да се случи само при провал на по-миролюбива тактика. Ето защо поначало можеше да очаква, че Ларисън ще започне с нещо сравнително фино. И засега той се справяше сръчно, трябваше да му го призная. Не бива да представяш изнудването като задача: това просто излишно засяга самолюбието на обекта и предизвиква ненужна съпротива. Трябва да представиш заплахата така, все едно няма нищо общо с теб, все едно ти всъщност си на страната на обекта. Това може би поясняваше дистанцирането им от Хортън. И щеше да е добър начин да ме убедят, че проблемът ми не е свързан с тия двамата, а с някого друг. Ако Ларисън беше абсолютно безпощаден, а аз усещах, че е такъв, можех даже да допусна, че е жертвал двамата великани със същата цел.

— Виж, вече никой не може да изчезне просто ей така — продължи той. — Всеки може да бъде открит. Една от придобивките на модерния начин на живот. Искаш пълна безопасност?! Трябва да се изолираш. Да излезеш от мрежата, да прекъснеш връзката си с външния свят. Но ако обичаш големия град, джудото, джаза, кафенетата и културата, а всички те фигурират в твоето досие, нямаш

никакъв шанс, ако човек като Хорт реши да те намери. Единствения начин е да направиш така, че хората, които те търсят, да престанат.

— И как става това? — небрежно попитах аз.

Ларисън отново отпи от кафето си.

— Чакаш подходяща възможност.

— Или си създаваш такава.

Той кимна.

— Или си създаваш такава. И ще ти кажа още нещо. Ако решиш да приемеш предложението на Хорт, каквото и да е то, вземи му много пари. Полковникът може да си го позволи.

Изглеждаше недоволен, докато изричаше последните думи, даже настървен, и ако по-рано не бях доловил някаква враждебност, сега нямаше как да я пропусна. Реших, че каквото и да замисля Хортън, то трябва да е важно за него, щом поражда омраза у очевидно страшен човек като Ларисън.

След това тримата се умълчахме. Ларисън явно знаеше кога да си затвори устата и да остави евентуалния клиент сам да сключи сделка със себе си, а Тревън беше достатъчно интелигентен, за да последва примера на по-възрастния си партньор.

Известно време мълчаливо пихме кафе. Те или играеха изключителен театър с двама мъртви статисти, или общо взето ми казваха истината, или поне намекваха за нея. Хортън искаше да направи предложение на нас с Докс, най-вероятно такова, на каквото нямаше да можем да откажем. Подобни предложения вече бяха получили Тревън и Ларисън, но не изглеждаха недоволни от това и търсеха съюзници или някакъв начин да се измъкнат, ала също така бяха достатъчно умни, за да крият тези си карти. Колкото до евентуалните копия на тазвечерното домашно видео, засега нямаше как да разбера. А и за момента всъщност нямаше значение.

За трети път тази вечер не видях полза от повече чакане. Допих кафето си и вдигнах видеорекордерите от масата.

— Как да се свържа с Хортън? — попитах.

6.

По-късно същата вечер прегледах записа от камерите в безкрайните подземни лабиринти на метростанция „Шинджуку“, където многобройните нива и многолюдните тълпи правят почти невъзможно проследяването и откриването на човек по сигнал. Кадрите бяха зърнисти и хаотични, но надлежно изчистени, можеха да осигурят убедителни доказателства за прокуратурата, ако изобщо се стигнеше до това. Унищожих дисковете на всички устройства и се избавих от тях. Джиесемите бяха безполезни единствените набрани номера бяха помежду им. Изхвърлих и тях. После намерих интернет кафе и потърсих информация за Ларисън, Тревън и Хортън. За първите двама не намерих абсолютно нищо в „Гугъл“. Хортън бегло се споменава в няколко новинарски репортажа, имаше статия за него в „Уикипедия“, която се състоеше само от кратък очерк за почтената му военна кариера и сведение, че е разведен, без деца. Накрая позвъних на трима души от три различни улични телефона.

Първо набрах номера, който бях получил от Ларисън. Отговори гърлен баритон с акцент от делтата на Мисисипи, който си спомнях от Афганистан, само че поизменен от възрастта.

— Дали се обажда човекът, който се надявам?

— Не знам — отвърнах. — И с други ли се надяваш да се чуеш?

Той се засмя.

— Има хора, с които се надявам да се чуя, и такива, за които се надявам никога повече да не чуя. С удоволствие трябва да отбележа, че ти си от първата категория. Как си?

— Бива. Чух, че си искал да ми предложиш нещо.

— Вярно си чул.

— Слушам те.

— При всички проблеми в последно време, предпочитам да се срещнем лично.

— Добре, ела тук. Твоите хора ще ти кажат къде да ме намериш.

— Вече ми казаха. В момента обаче съм прекалено зает за толкова далечно пътуване. Знаеш ли какво, да се срещнем по средата.

Например в Лос Анджелис? Ти избери мястото.

От Токио лесно се стигаше до Лос Анджелис и имаше толкова много заобиколни маршрути, че едва ли щях да се затрудня да скрия придвижването си. Инстинктивно се замислих как бих подходил, ако се опитвам да се добера до човек като мен, и с изненада, а и с известно безпокойство установих, че съвсем естествено възприемам старата си мисловна нагласа. Все едно ми беше липсвала.

— Ако искаш аз да дойда при теб, ще трябва да ми поемеш пътните — заявих, за да проверя думите на Ларисън. — При това в първа класа.

— Не бих и очаквал нещо по-малко. Знаеш ли какво, както и да завърши разговорът ни, ще получиш двайсет и пет хиляди долара само за идването си. Това би трябвало да ти покрие пътните, че и да ти остане отгоре.

— Петдесет — казах аз. — Ти вече ми създаде проблеми дори само с това, че се свърза с мен.

Последва кратко мълчание и аз се зачудих дали не съм поискал прекалено много, дали дързостта ми можеше да го наведе на мисълта, че някой ме е насърчил да го притисна. И какво от това? Ако от страна на Ларисън имаше някакви лоши чувства, Хортън щеше да е глупак, ако вече не го знаеше. А човекът, когото си спомнях от Афганистан, не беше глупак.

— Научих, че и ти си създал известни проблеми — подхвърли той. Разбрах, че Ларисън и Тревън най-вероятно вече са се обадили, за да му докладват за убитите наемници. Отново си помислих за копията на записа. — Обаче става, нека са петдесет. Ако успееш да пристигнеш утре.

Зачудих се за какво се отнася. Щом Хортън беше готов да плати петдесет бона само за отиването ми там, трябваше да е нещо изключително. С други думи, почти със сигурност нещо опасно.

— Утре няма да мога — отвърнах. — Вдругиден. Срецу петдесет хиляди. — Всъщност за мен нямаше особено значение дали ще е единият, или другият ден. Просто не обичах да ме припират. Притискаш някого да бърза, когато искаш да го накараш да реагира, без да има време да се замисли.

— Добре, вдругиден — отстъпи той. — Можеш да ме намериш на този номер. Аз ще съм в центъра на града, но можем да се срещнем

където поискаш.

Позабавих се с отговора си. Защо трябваше да го правя? За пари ли? Заради предимството веднага да се справя с каквото и да беше това, вместо да чакам? Защото някаква тъмна, пагубна част от мен, на която ѝ е писнало от претенциите ми за граждански живот, се вкопчва в първата изпредила ѝ се възможност — защото убиецът в мен, Леденият човек, настояваше да му отдам дължимото?

— Ще ти се обадя — казах и затворих.

Наблягането върху гъвкавостта несъмнено целеше да успокои безпокойствата за безопасността ми. Той вече беше избрал града, опита се да избере и деня и знаеше, че ако исканията му са още конкретни, ще започна да ставам нервен.

После позвъних на Томохиса Канезаки, Том, американец от японски произход. Бях се запознал с него, когато работеше в токийското бюро на ЦРУ. Не че му имах доверие, но сме си правили достатъчно услуги, за да не го смятам за заплаха в момента и да знам, че когато каже нещо, го върши. Бяхме изгубили връзка преди около година — тогава живеех в Париж с Дилайла и ми се струваше, че съм щастлив. Когато се чухме за последен път, той беше в Лангли и се чувстваше отвратително.

Том отговори с типично неопределено „Да“. В Япония обикновено казваше „Хай“. Така или иначе, изпитах странно удоволствие, че чувам гласа му.

— Още ли се радваш на живота в главната квартира?

Последва кратко мълчание — можех да си представя усмивката му. Зачудих се дали още носи старите си очила с телени рамки. Сигурно. Те му придаваха вид на интелгент, какъвто някога наистина е бил. Днес скриваха уличните умения, които беше придобил, и той притежаваше достатъчно проникателност, за да разбира ценността им. „Но ару така ва, цуме о какусу“, както гласи японската поговорка. „Даровитият ястреб крие ноктите си.“

— Не бих го нарекъл особено радостен — отвърна Том. — Какво... всичко наред ли е?

— Ще те помоля за една малка услуга — съвсем малка.

Човек можеше да е сигурен, че Канезаки непременно ще поиска друга услуга в замяна. Понякога искаше адски големи услуги, затова си струваше да подчертая, че го моля за нещо банално.

— Искаш ли да продължим разговора по скайп? — попита той.
— Ако смяташ, че мобилният ми телефон не е достатъчно сигурен.

Това беше жест към параноичния ми стремеж към абсолютна сигурност и начин да преувеличи значението на услугата.

— Не — отвърнах. — Не е нищо особено. Просто ми трябва вътрешна информация за един полковник от Съвместното командване на силите за специални операции, Скот Хортън. Викат му Хорт. Чувал ли си за него?

Последва мълчание. Канезаки може би се чудеше дали не се готвя да убия Хортън. Така беше свикнал да ме възприема. Но щеше да се сети, че при такива обстоятелства изобщо нямаше да го питам.

— Да, чувал съм. Обаче длъжността му е...

— Секретна, знам. Наясно съм с длъжността му. Интересува ме самият той. Има ли някаква причина да не ми желае доброто?

— Трудно е да се каже. Работата, която вършиш, създава много врагове.

— Която вършех.

Том се засмя.

— Да де, ама виж докъде се докара.

Не му обърнах внимание.

— Хортън иска да се срещнем.

— И ти смяташ, че е капан, така ли?

— Винаги подозирам, че е капан. Понякога даже се оказвам прав.

— Е, мога само да те уверя, че той има много широк гръб. При предишното правителство СКССО се отчиташе направо пред вицепрезидента и вършеше крайно неправомерни неща. Сиймор Хърш нарече службата „наказателен отряд“.

— Има ли нещо вярно в това?

Том пак се засмя.

— Нали не искаш от мен да потвърдя думите на Хърш?!

Значи беше вярно.

— Друго?

— Да речем само, че новото правителство не е променило задачите на СКССО. Не съм запознат с всички подробности, но знам, че много от традиционните функции на ЦРУ бяха прехвърлени на армията.

— Защо?

— Вече сме повече от десет години в Афганистан. И почти толкова отдавна в Ирак. Плюс други места, които не се появяват толкова често по новините. Десет години глобална война означават огромно влияние за военните. Те получават каквото поискат, а искат много.

— А нещо за бивш агент от Службата за разузнавателна поддръжка на име Ларисън? И за действащ агент от СРП, Тревън?

— Имената не ми говорят нищо, но мога да проверя. И ще се ослушвам какво може да иска от теб Хортън.

От устата на Канезаки това обещание наистина можеше да означава много.

— Благодаря.

— И ти направи същото за мен. Искам да знам какво е замислил. Теб човек трудно може да те открие, тъй че Хортън явно има сериозни причини.

В думите му долових нотки на професионална завист. Не можех да го обвинявам, че не желае да сподели с мен агентите си. Или бившите си агенти. А като ответна услуга това не беше нищо особено. Обещах да го държа в течение и затворих.

Третият разговор беше с Докс.

— Аз съм — осведомих го, когато вдигна слушалката.

— „Аз“ ли? Кой „аз“? — със силния си провлечен южняшки акцент попита той.

Вече бяхме играли тая игра.

— Знаеш кой „аз“.

Докс се засмя, очевидно зарадван.

— Знам, знам, само се опитвам да...

— Да ме накараш да си кажа името по телефона, ясно. Ще трябва да положиш повече усилия.

— А, не знам. Ти остаряваш. Рано или късно ще успея. Как я караш бе, човек? Адски ми е гот да те чуя, нищо че не си казваш името.

Информирах го какво става и си го представих как се ухилва.

— Май на някого се канят да му устроят бесен процален купон — заключи той.

— Да, и искат от нас да осигурим кетъринга.

— Е, аз обикновено съм склонен да приготвям разни вкусотиин, стига хонорарът да си го бива. А ти? Нали се беше отказал от кетъринг бизнеса?

— Само ще изслушам предложението.

Докс се засмя.

— Както кажеш, готин.

Той съвършено спокойно приемаше своите смъртоносни способности и не разбираше моите колебания.

— Ще ти съобщя какво съм научил — обещах аз.

— Да ми съобщиш ли?! Сам ли се готвиш да отидеш?

— Виж, няма смисъл да...

— Гледай сега какво няма смисъл. Няма смисъл оная ти работа да се развява на вятъра, когато се залавяш бог знае с какво. Ще се срещнем там и аз ще ти осигуря тила. И не ми казвай, че няма нужда. Все това повтаряш и много често грешиш.

Имаше право, разбира се. Не познавах човек, на когото да мога да разчитам повече — даже веднъж се отказа от пет милиона долара, за да ми спаси живота. Просто не обичам да се налага да разчитам на когото и да било.

Само че при дадените обстоятелства този ми рефлекс беше глупост, завиране на главата в пясъка.

— Добре — отстъпих аз. — Плащат ми за самата среща. Ще делим поравно.

— Дадено. Какви са подробностите? Секретният уебсайт?

Когато е възможно и особено при пътуване и други детайли, с помощта на които могат да ме свържат с конкретно време и място, предпочитам да контактувам чрез криптиран уебсайт. Напоследък бях започнал да нося айпад с качени „Файър волт“ и „Тор“ — малък, удобен и много по-сигурен от специалните машини в интернет кафенетата, които често се следят.

— Познаваш ме — отвърнах.

— Да, и съм се научил да виждам здравия разум зад твоята „параноя“, както би я нарекъл някой по-недалновиден човек.

Казах му, че до осемнайсет часа ще пратя някаква информация, затворих и се насочих към един уеб терминал. И за четирите всекидневни полета до Хонолулу имаше много свободни места. Не беше най-прекия маршрут, обаче нямаше смисъл да привличам

вниманието. На другия ден щях да си купя билета в „Нарита“ и щом се приземях, щях да се погрижа по подобен начин за полета до Лос Анджелис. И щях да летя в бизнес класа, не в първа. По-обемната информация, която щеше да се наложи да пресеят, нямаше да им попречи в крайна сметка да стигнат до прикритието, под което щях да пътувам, но щеше да ги забави, а при тези обстоятелства забавянето също ми вършеше работа.

Може би вземах прекалено много предпазни мерки. Най-простото обяснение беше, че тази история е точно такава, каквато изглежда: СКССО търсеше изпълнител за особено деликатна задача, навярно включваща естествена смърт. Но като обединяващ принцип, най-простото обяснение си има своите граници. Подобно на почти всичко в природата, хората могат да го манипулират.

7.

Два дни по-късно седях сам на ъглова маса в „Да Булевард“ в хотел „Бевърли Уилшър“, закусвах с купа овесена каша и нектар и бавно поглъщах каничка кафе, заобиколен от гости на хотела в туристическо облекло и изтупани кинаджии, обсъждащи сделки на делова закуска. Харесвах този хотел и бих пренощувал там, ала не исках да отсядам на същото място, където можеше да се наложи да оставя трупа на Хортън, ако нещата не се развиеха добре. Вместо това се настаних в недалечния „Четири сезона“ и дойдох да се възползвам от дискретната, но сериозна охрана в „Бевърли Уилшър“, която здравата щеше да затрудни хората на Хортън, ако срещата се окажеше капан. Многобройните входи и изходи на три различни улици също щяха да усложнят нещата, ако някой замисляше нещо лошо. И отгоре на всички тактически основания, кухнята им беше страхотна.

Бях получил от Канезаки информация за Ларисън и Тревън. Даниел Ларисън наистина се оказваше бивш агент от Службата за разузнавателна поддръжка, само че покойник — загинал в бомбения атентат срещу пакистанската премиерка Бхуто на 18 октомври 2007-а. Или смъртта му беше инсценирана, или тоя тип се представяше за мъртвия Ларисън. А Тревън очевидно беше Бен Тревън от СРП, въпреки че и за това не бях съвсем сигурен, тъй като Канезаки не бе успял да намери снимки, за да се уверя, че е същия човек, с когото съм се срещнал. Имената им обаче едва ли имаха значение. Важното беше, че работят за Хортън.

По-рано същата сутрин се бях обадил на полковника, за да го осведомя къде може да ме намери, и после направо бях дошъл тук, за да се настаня на маса с изглед към ресторанта на хотела и входовете откъм улицата. Докс седеше на няколко маси разстояние с лице към мен, скрит откъм входовете зад една от гигантските облицовани с дърво колони.

Предишната вечер бяхме наваксали пропуснатото време в „XIV“, ресторант на Сънсет Булевард. Докато се наслаждавахме на салатата от домати и праскови, равиолите с раци и други деликатеси, Докс ми

призна, че райското кътче, което си е построил на Бали, вече му е омръзнало.

— Адски е красиво и прочее, бил си там — каза той, поглаждайки изрусеното си катинарче. — Винаги съм смятал, че ще е точно каквото съм искал, мое местенце накрая на света. Нали разбираш, далече от влудяващата тълпа и така нататък, ама... Не знам, може да не е заради Бали, може да е заради самия живот.

— Тоест?

— Абе, мама му стара, мога да си намеря работа винаги, щом поискам... има толкова много поръчки от ЦРУ и Пентагона, че вече се отказвах от чужди клиенти. Предполагам, че просто ми е писнало да си играя на иди ми, дойди ми с разни Ахмедовци. Тъй де, какъв е смисълът да работиш в пожарната, щом шефовете ти постоянно хвърлят запалени клечки в храсталаците? Трябва да се радвам, наясно съм с това — голямата лоша глобална война срещу тероризма носи прилични приходи на хора като нас с тебе. По дяволите, може пък да е криза на средната възраст. Може би просто трябва да си купя готина кола. — Той опъна юнашка глътка „Бомбай Сапфайър“ и попита: — Ами вие с Дилайла? Как я карате?

Аз пиех „Емилиос Терас“ 2007-а от Напа Вали, вино, което, колкото и да е странно, бях открил в Банкок. Макар и младо, кабернето имаше разкошен букет. За миг ми стана малко тъжно, като си представих какъв ще е вкусът му, когато наистина отлежи след десетина години. Вперих поглед в тъмната течност в чашата и отвърнах:

— Никак.

— Какво означава това?

— Означава, че я оставих в Париж. И се върнах в Токио.

— Върнал си се в Токио — повтори Докс, като заразтрива тила си. — Нали обичаше Париж? По дяволите, нали обичаше Дилайла?

Въздъгнах.

— Тя не искаше да напусне Мосад. Влудяваше ме това, че единият от нас е в бранша, а другият се опитва да го напусне — не знам колко пъти съм й го повтарял. Накрая просто... й поставих ултиматум.

— По това къде живееш напоследък май мога да отгатна резултата.

Забарабаних с пръсти по масата.

— Сигурно е за добро.

— Не знам. Често казано, мислех, че между вас двамата има нещо специално.

Кимнах. Тримата бяхме преживели заедно много: първо като противници и после, когато от Мосад ми възложиха да очистя израелския изменник и бомбаджия Манхайм Лави — на една и съща страна. Накрая, колкото и да беше невероятно, си пазехме тила един на друг по причини, които нямаха нищо общо с национални интереси, а с лични обвързаности. Знаех, че разцъфналите между нас с Дилайла чувства са колкото истински, толкова и невъзможни.

— Мислиш ли за нея? — попита ме Докс.

Извърнах се.

— А ти как смяташ?

— Добре де, какво точно не ти харесваше в това, че тя е от бранша? И аз съм от бранша, пък явно ме търпиш.

— Аз не живея с теб.

— Това ли е главната разлика?

— Да. Опитвах се да се науча... да се отпускам. Нали разбираш? Нов град, никой не ме познава, никой не ме издирва. Просто искам да свалям по мъничко гарда, да не се чувствам винаги така, сякаш трябва да се озъртам през рамо. Е, как ще успея с човек, чиято професия всеки момент може да ни вкара до шия в лайната и веднъж даже го направи?!

Той се намръщи.

— Някой ви е нападнал в Париж, така ли?

Кимнах, връхлетян от спомените.

— Париж е отврат.

Той мрачно наведе глава и ме погледна.

— Някой път трябва да ми разкажеш. Ама точно ти да се отпуснеш? Ще ми се да го видя. Давай, направи го заради мене, само за малко. Обаче първо дай да се басираме. Парите ще ми дойдат добре.

Не отговорих. Не можех да понасям тъпите му опити за психоанализа. Още повече, защото в наблюденията му имаше истина.

— Така или иначе, ето че пак си в бранша, само че без Дилайла — продължи Докс. — И въпреки че аз ти правя компания на вечеря,

това не те компенсира, ако питаш мен. Знам, че не ме питаш, ама все пак.

— Не съм „в бранша“. Някой ме е открил. Опитвам се да оправя нещата. Нямам особено голям избор.

Очаквах да се изсмее на възраженията ми, което щеше да е типично за него. Фактът, че не го направи, още повече ме ядоса.

— Какво има? — попитах аз.

Той невинно вдигна вежди.

— Нищо не съм казал.

— Знам. Не е в твой стил. Какво мислиш?

Докс се отпусна назад и се почеса по корема.

— Просто, че... може би, че повече те е смущавало какво прави Дилайла в бранша, а не самият бранш.

Не отговорих. Дилайла вършеше много неща за Мосад. Но на първо място сред тях бяха дългосрочните сексуални капани на високопоставени обекти. Пищна естествена блондинка, интелигентна, самоуверена и образована, тя си разбираше от занаята. Съмнявах се, че са имали на щат друга толкова способна агентка, не че оценяваха таланта ѝ. Всъщност ми беше казвала, че операциите, на които я пращат — буквално да спи с врага — карат началството ѝ постоянно да я подозира, дори я позорят в неговите очи. Отчасти тъкмо по тая причина побеснявах, че тя не иска да напусне. Какво им дължеше? Защо им оставаше вярна? Те не я заслужаваха.

— Само не ми казвай, че не те е смущавал фактът, че тя заминава за месеци, без да може да ти съобщи нито къде е, нито с кого е! Само не ми казвай, че никога не си се будил посред нощ сам в голямото си легло, питайки се дали в същия тоя момент тя не източва кранчето на...

— Да източва кранчето ли?

— Да, това означава...

— Остави, мога да си представя.

— Няма проблем, това означава...

— Разбирам какво искаш да кажеш.

Докс се ухили.

— Не бях ли прекалено заобиколен?

— Не, не беше прекалено заобиколен.

Усмивката му стана още по-широка, общо взето, обичайният му сарказъм, но и с известна доза съчувствие. Можех да продължа да споря, но имаше ли смисъл? Да си мисли каквото ще, казах си аз, също като Канезаки. В момента имаше значение само това, че е въоръжен — с „Уилсън Комбат Супергрейд Компакт“. Бях го попитал как е успял да се сдобие с пистолета толкова скоро след пристигането си от Бали. „По старите подземни канали“ — лаконично отвърна той с усмивка. Беше успокоително да знам, че Докс ми покрива тила в „Бевърли Уилшър“, сред музиката, носеща се от високия таван, разсеяните разговори наоколо, нелепото тракане на скъпи прибори, режещи вкусна храна в качествени порцеланови чинии.

Четирийсет минути след като се бях настанил, видях в ресторанта да влиза чернокож мъж. По-възрастен, отколкото си го спомнях, разбира се, вече плешив и понапълнял с възрастта, но явно все още силен. Той размени няколко думи със салонната управителка, която посочи към мен и го поведе към масата ми. Проследих с поглед приближаването им и забелязах, че Хортън държи нещо, което прилича на компютърно куфарче от балистичен найлон, но нищо друго, и че червената му риза с къс ръкав, напъхана в панталон в цвят каки, не предоставя особено добри възможности да крие нещо. Облеклото му имаше за цел да ме успокои, ала все пак щях да проверя глезените му, да внимавам за всяко специфично несъответствие в изпъването на дрехите по тялото му и да наблюдавам входовете, за да видя кой влиза след него. Изправих се и стиснах протегнатата му ръка.

— Джон Рейн — каза той, когато салонната управителка се отдалечи. — По дяволите, изобщо не си мръднал. Каква е тайната ти?

— Гледам да избягвам неприятности.

Хортън се засмя.

— Доколкото чувам, имаш доста работа.

— Не, напоследък не.

— Е, надявам се да променим това положение. Грехота е да бездейства човек като теб.

Той седна и постави компютърното куфарче на масата между нас. После се озърна наоколо и погледът му за миг се спря на Докс. Можеше да се престори, че не го е познал, но понеже предполагах, че разполага с военни снимки, това щеше да ме обезпокои. Ето защо от негова страна беше проява на здрав разум да каже:

— Той сигурно трябва да ме застреля, ако нещата тук се объркат. Радвах се, че го признава. Ако беше поканил Докс на нашата маса, щеше да се наложи да се обясняваме.

— Нещо подобно.

— Напълно разбираема предпазна мярка. Но смятам, че няма да се стигне дотам. Оставих моите хора навън и самият аз не съм въоръжен. — Хортън се отдръпна от масата и повдигна крачолите на панталона си. Само чорапи — от глезена до мускулестия прасец. — Нали така? Дойдох само да поговорим.

Доста дръзко от негова страна да се появи без охрана, особено след като е изгубил двама души в Токио. Предполагах обаче, че се е поставил на мое място и е наясно, че не бих рискувал да го убия, поне не преди да науча повече.

В джоба си носех портативен детектор за всевъзможни подслушващи устройства — всички радио и телефонни честоти в радиус от метър и половина. От пристигането му устройството безшумно вибрираше.

— Трябва да си изключиш джиесема — казах аз. — И да извадиш батерията му. — Преди да дойде при мен, бе възможно да е позвънил на някого и онзи сега да записва разговора ни. Можеше и да използва телефона като диктофон. А ако детекторът не регистрираше мобилен телефон, трябваше да е радиопредавател.

— Разбира се — съгласи се Хортън. Тъй като не ме помоли да направя същото и понеже бях изключил собствения си джиесем, реших, че детекторът, който със сигурност носеше и който трябваше да е настроен да разпознава неговия телефон, мълчи. Той извади джиесема си, изключи го, извади батерията и остави празното устройство на масата. Вибрирането в джоба ми престана.

Хортън се наведе напред, сплете пръсти и опря лакти на масата.

— Е, няма да се изненадаш да чуеш, че става дума за работа. Работа, която изисква твоите уникални способности.

— Не знам за какво говориш.

— Струва ми се, че знаеш, но няма проблем, ще го кажа. Нали в крайна сметка за това сме тук.

Той си поръча богата закуска: омлет „Булевард“ с гъби и черни трюфели, портокалов сок, каничка кафе. Зачудих се до каква степен е

свързано с апетита му и до каква — с желанието му да демонстрира, че е абсолютно спокоен.

— Името Тим Шорок говори ли ти нещо? — попита Хортън, когато сервитьорът се отдалечи.

Звучеше ми познато, но в първия момент не успях да се сетя.

— Трябва ли?

Той сви рамене.

— Зависи дали внимателно следиш тия неща. Шорок не е най-известния вашингтонски политик, но е директор на Националния антитерористичен център.

Тази информация влезе в контакт с познатото звучене на името и в кръвта ми нахлу известно количество адреналин, когато разбрах какво иска Хортън. Без изобщо да се замисля, поклатих глава.

— Не.

Последва кратко мълчание.

— Не искаш работата, така ли?

— Никой няма да я поиска. Прекалено е трудна и прекалено опасна.

Някаква безпристрастна част от ума ми регистрира факта, че възразявам по практични съображения, не по принцип. Ако не се познавах достатъчно, можех да си помисля, че реакцията ми не е толкова отказ, колкото пазарлък.

— Виж, и двамата идваме отдалече. Ако не бързаш много, защо просто не ме доизслушаш?

Имаше право. И все пак долавях някаква опасност. Защо ли?

„Защото си заинтригуван. Признай си. Ако не беше, изобщо нямаше да дойдеш.“

„Не. Дойдох да разбера за какво се отнася. Защото предупреден ли си, си по-малко уязвим. Чиста тактика, нищо повече.“

Възражението ми се стори слабо. Канезаки и Докс винаги ми се подхилваха, когато твърдах, че искам да се откажа. Дали не бяха прави? Дали не ме познаваха по-добре от самия мен?

Келнерът донесе напитките на Хортън и се оттегли. Моят събеседник си сипа сметана в кафето.

— Националният антитерористичен център се занимава главно с анализ и координация, но Шорок полага основите за оперативна

дейност. Разбираш ли, преди единайсети септември „Ал Кайда“ не можеше да вербува американски мюсюлмани, това обаче се промени.

— Убийствата във Форд Худ ли имаш предвид?

— Както и опита за взривяване на самолета на „Нортуест Еърлайнс“, неуспешния атентат на Таймс Скуеър, подготвяните взривове във вашингтонското метро и Портланд... всичко това е дело на американски мюсюлмани.

Засмях се.

— Искаш да кажеш, че след десетте години на две явни войни, дузина тайни, ненадейни удари, изтезания, постоянни приказки за бомбени атаки срещу Иран, истерия около джамиите... американските мюсюлмани стават податливи на призови за отмъщение, така ли? Поразително!

Той отпи глътка кафе и остави чашата си на масата.

— Ще ми се да можех да споделя твоето лекомислие. Само че проблемът става все по-сериозен.

— Какво общо има това с Шорок?

— Негови хора участват в няколко местни групи. Теоретично би трябвало да прониква в групите само колкото да събере доказателства за повдигане на обвинения. Всъщност обаче сега той ръководи тия групи. Разбираш ли?

— Да не е таен радикал?

— Шорок подготвя серия от удари срещу Америка под фалшив флаг.

Не ми харесваше накъде клони всичко това.

— Защо?

Той ме погледна.

— За да осигури емоционален и политически претекст за суспендиране на конституцията.

— За преврат, искаш да кажеш — със съмнение заключих аз. — В Америка.

— За преврат срещу конституцията, да. Смяташ, че такова нещо не може да се случи тука, така ли? Даже да не искаш да се заемеш с тая задача, прегледай информацията в „Гугъл“ за КОИНТЕЛПРО, операция „Присмехулник“ и особено операция „Нортудс“. Може също да хвърлиш едно око на операция „Аякс“, операция „Гладио“, операция „Мангуста“ и така наречената „Стратегия на напрежението“.

И това са само онези, за които е изтекла информация. Има още. Да не би да вярваш, че подпалването на Райхстага, лайвицката провокация и взривовете в руските жилищни блокове са уникални за съответното време и място и категорично не могат да се случат другаде, най-малко в Америка? Само че не ми изглеждаш толкова наивен.

— И единайсети септември ли е вътрешна работа?

— Не, въпреки че както експлоатираха случая, спокойно можеше да е. Да не би да твърдиш, че след като не всички атентати се извършват под фалшив флаг, такива не съществуват?

Келнерът донесе омлета и Хортън се зае с него. Замислих се каква част от това, което ми казва, е вярно. И ако е вярно, защо изобщо да се замесвам.

— Искаш ли? — докато дъвчеше, посочи омлета той. — Много е вкусен.

— Защо се обръщаш към мен за тази задача?

Полковникът преглътна и кимна, като че ли очакваше въпроса.

— Заговорниците са изтъкнати политици, военни, бизнесмени и журналисти. Не могат просто ей така да бъдат убити или отстранени по друг начин, тогава фракциите, които представляват, ще се почувстват застрашени и ще нанесат ответен удар. Нужно е сполетелите ги нещастия да изглеждат естествени колкото е възможно по-дълго, за да нанесем максимални щети на заговора, преди да са се обединили.

Не обърнах внимание на преждевременната употреба на първо лице множествено число. „Естествеността“ обаче обясняваше интереса му към мен.

— Нещо друго?

— Някои от обектите разполагат с много сериозна охрана, което означава, че ще имаш нужда от екип. Тук се включва твоят човек Докс, заедно с моите хора Ларисън и Тревън. Задачата може би всъщност изисква по-голям екип, но това също носи рискове. Според мен четиримата можете да се справите.

— Не ти вярвам. Искаш да кажеш, че в СРП не разполагате с достатъчно хора?!

— Естествено, че разполагаме. Но не и с достатъчно способни. Прекалено си скромнен, приятелю. Според едни хора ти си успял да блъснеш някакъв мъж под връхлитащ токийски влак така, че

десетината присъстващи не са те видели и дори охранителните камери не са те записали.

Не виждах какво ще спечеля, като го поправя, обаче въпросният обект всъщност извърши самоубийство без моя помощ и когато се хвърли под влака, аз бях не по-малко изненадан от всички останали на перона. Но тогавашният ми работодател благоговейно реши, че това е мое дело. Странно как се раждат легендите!

— С какво държиш Тревън и Ларисън?

— Това си е наша работа.

— Те изобщо служат ли в СРП?

— Техните постове...

— Подлежат на опровержение?

— Предполагам, че може и така да се каже.

— С други думи, ще ги оставиш на произвола на съдбата, ако се стигне дотам.

Той кимна.

— Тогава не допускай да се стигне дотам.

— И искаш аз да ръководя операцията, така ли? А не някой от твоите хора?

— Точно така.

— Защо?

— Ти имаш повече опит с такива неща. Разбираш си от работата и другите ще те уважават. Пък и те са свикнали да изпълняват заповеди. Ти не си.

Замислено го погледнах. Той наистина смяташе, че ще се заема.

— Пък и Ларисън има нужда от напътствие, въпреки че е способен войник — прибави Хортън.

В това просто изречение долових много дълбок смисъл.

— Какво напътствие?

— Например дисциплина. Той е като пистолет — винаги трябва да си сигурен, че е обърнат в правилната посока.

— Не те разбирам.

— Да речем само, че Ларисън е... човек, който има прекалено много за криене. Проблемен човек.

Първо Ларисън се беше опитал да ми покаже, че между него и Хортън има известна дистанцираност. А сега и полковникът правеше

същото. Можех да го отбележа на глас, ала не исках да издавам на единия евентуалните маневри на другия.

— Защо ми съобщаваш всичко това? — попитах.

— Ти няма да приемеш работата, ако не го направя.

— И без това няма да я приема.

Очаквах да каже „Тогава защо слушаш?“. Само че Хортън не го каза. Знаеше, че сам ще си задам този въпрос и ще си отговоря поубедително от него.

— Ще те попитам нещо — продължи събеседникът ми. — Какво непрекъснато се набива в главите на американските граждани от единайсети септември насам, както и след всеки успешен или неуспешен атентат оттогава?

Хвърлих поглед към входа на ресторанта.

— Не знам. Сигурно, че мразят гражданските си свободи.

— Почти. Че трябва да се откажем от гражданските си свободи.

При всеки успешен или неуспешен атентат властите твърдят, че за да защитят безопасността на Америка, имат нужда от повече власт и че гражданите трябва да се откажат от още свободи. По дяволите, ако терористите наистина ни мразеха заради гражданските ни свободи, сега щяха да ни мразят много по-малко. Обаче не е така. Мразят ни още повече. И в същото време на американците им се казва, че ако родината им бъде нападната, това ще е, защото не са се отказали от достатъчно свободи, и затова е нужно само да се откажат от още малко. Едни много решителни хора са видели, че могат да експлоатират тази ситуация, и са на ръба да направят нещо по въпроса.

Няколко минути поседяхме в мълчание, докато той дояждаше омлета си. Докс зорко ни наблюдаваше, отпуснал лявата си ръка върху масата. Дясната му ръка не се виждаше.

— Виж какъв е проблемът — подех аз, когато вдигнаха чиниите и останахме само на кафе. — Да речем, че всичко това е вярно. Пак не можеш да ми платиш достатъчно, за да ликвидирам директора на Националния антитерористичен център.

Зачудих се защо продължавам да се държа така, все едно се пазарим, а не му отговоря направо, че не проявявам никакъв интерес при никакви обстоятелства. Наистина ли обмислях това предложение? Отново се запитах дали Докс и Канезаки не са прави, дали всичките

ми твърдения, че искам да напусна бранша, не са празни приказки. Но тогава защо толкова настойчиво бях убеждавал Дилайла да напусне?

Хортън ме наблюдаваше — малко критично, стори ми се.

— Не ти ли пука? — попита той.

Свих рамене.

— Това няма нищо общо с мен.

— Няма нищо общо с теб ли? Коя е твоята родина?

— За паспортите ми ли питаш?

— Питам за верността ти.

— Не се заклевам във вяроност към никого, ако не може да ми отвърне със същото.

— Ще ти задам следния въпрос. Колко души си убил?

— Повече, отколкото си спомням.

— Тогава какво е още един?

Погледнах го.

— Ако представлява опасност ли? Нищо.

Хортън кимна.

— Разбирам. И при мене е така. Отнел съм живота на много хора, пряко и косвено, и в някои случаи при доста съмнителни обстоятелства, признавам. Вярвам, че някой ден ще трябва да се изправа пред своя създател и да дам отчет за делата си. И ти ли вярваш в същото?

Не отговорих. Покрай защитните стени някъде в ума ми се промъкна образът на едно момченце в Манила, вкопчено в роклята на майка си и плачещо за бащата, когото му бях отнел. Спомнях си детското му гласче: „Мамо, мамо“. Глас, който понякога чувам насън.

— Понякога се питам дали, когато настъпи този ден, ще е в моя полза да мога да кажа: „Да, отнел съм живота на много хора. Но вижте и колко хора съм спасил!“ — продължи Хортън. — Ти задаваш ли си такива въпроси? Чудил ли си се някога дали нещо изобщо може да изкупи вината на хора като нас?

Отново премълчах. Първото бягство от затвора на спомените ми започна да насърчава и други. Пак момче, горе-долу на моя възраст по онова време, проснато възник на вдигащата пара трева край реката преди разсъмване, шепнещо на непонятен ми език и ронещо сълзи, докато животът му си отива с кръвта от раната в гърдите му, която попива в мочурливата почва под него. Рана, която съм му нанесъл аз.

„Стига. Стига.“

— Виж сега — каза Хортън. — Ако не го предотвратим, след няколко седмици ще включиш Си Ен Ен и ще видиш запис на най-ужасяващото клане на цивилни, каквото можеш да си представиш. Атентати с многобройни жертви из цялата страна, предвидени така, че да причинят максимум страдания и да получат широко отразяване в медиите. Ще гледаш записите и ще виждаш мъката на оцелелите, ще чуваш плача на семействата на загиналите и ще знаеш, че всичко това се е случило, защото си отказал. Защото си можел да направиш нещо, обаче просто не ти е пукало. И в деня, в който се изправиш пред своя създател, а това непременно ще се случи, ще трябва да му обясниш — на него и на душите на хилядите избити — че не си виновен за нищо. Готов ли си да поемеш това бреме на съвестта си?

Думите му бяха силни, емоционални, и аз се зачудих какво разпалва чувствата му. Собствените му безсънни нощи, реших накрая. Недалновидните решения, които е вземал, прекалено бързо натиснатият спусък, когато е застрелял невинен, или когато се е забавил прекалено дълго и е загубил приятел. Операция, която е провалил. Грешна заповед, която е изпълнил. Смърт, която е причинил, опитвайки се да спаси човешки живот.

С една безпристрастна част от ума си се впечатлих от голямата му убедителност. Той предварително разполагаше най-малко с три аргумента и след като първите два — най-общо казано, патриотизмът и „просто поредният“ — не успяха да предизвикат реакция, Хортън спокойно ги заряза и продължи да стреля наслуки. Моето решително мълчание в отговор на третата му атака явно му разкриваше всичко, от което се нуждаеше. Не конкретните неща — последиците от католическото ми възпитание, по-тежкото бреме на живота, който водех, и на живота, който бях отнел, мъглявите ми надежди за някаква възможност за изкупление — а цялостното ясно усещане, че е улучил болното ми място.

Въздъгнах и хвърлих поглед към компютърното куфарче.

— Какво има там?

— Подробности за Шорок. А, и петдесетте хиляди, за които говорихме. Твои са, каквото и да решиш.

Разумно. Рядко са ме прецаквали с финансови уговорки. Никой не иска излишно да си създава врагове като мен.

— Колко предлагаш за тая самоубийствена операция?

— Няма причини да завърши със самоубийство. Въпреки това ти предлагам един милион долара.

Не отговорих. Трябваше да призная, че сумата привличаше вниманието.

— Подели ги с хората си както намериш за уместно — прибави Хортън. — И не ми казвай, че не стигат. Тази игра ми е ясна и те уважавам, защото я играеш, обаче и двамата знаем, че даже да решиш да задържиш само една четвърт за себе си, пак ще е повече, отколкото са ти плащали за която и да е работа през живота ти. Следващият клиент ще ти плати още повече, но това тук струва един милион и толкова.

Замислих се дали да изкрънкам допълнително за разходи, но реших, че няма смисъл. Вярно, четвърт милион за един удар си беше огромна сума, дори да се вземеше предвид трудността на обекта.

— Как може да бъде очистен човек като Шорок?

— Бих ти препоръчал идния уикенд да се отбиеш на изложението за държавна сигурност в Лас Вегас. Всички фирми за охрана, отбрана, опазване на закона и разузнаване в Америка ще се съберат под покрива на конгресния център „Уин“, в надпревара за по-изгодна позиция под вимето на държавата.

— Какво ще прави там Шорок?

— Формално ще присъства на съпътстващата конференция и ще изнесе пленарна лекция в събота сутрин. Всъщност е там, за да бъде ухажван от директорските бордове на пет-шест фирми, които искат да го примамят да напусне държавната служба и заеме консултантски пост със седемцифрена заплата. През целия уикенд ще се отнасят с него като с кралска особа.

— Даваш ли си сметка колко ще е трудно да се добереш достатъчно близо до него в онова казино, за да изглежда естествено?

— Ще разполагаш с някои специални средства. Хайде, погледни в куфарчето.

Отворих го. Вътре имаше два инхалатора за астма, прихванати с велкро лепки.

— Какво е това? — попитах.

— Онзи с червената горна част е пълен с водороден цианид в концентрация три хиляди части на милион.

Тихо подсвирах. Такава концентрация се подава в газова камера.

— Точно така. Впръскаш го в устата на човек или даже по лицето му и след по-малко от трийсет секунди е мъртъв. Но се разнася изключително бързо и е...

— Трудно установим, знам.

— Особено ако не го търсиш специално. Ще се наложи да затаиш дъх, докато го прилагаш, и бих те посъветвал да не се мотаеш наоколо.

— Въпреки това, три хиляди части на милион...

— Да, опасно нещо, вярно. Обаче виждаш ли инхалатора със синята горна част? Това е противоотровата, ако случайно вдишаш цианида.

— Хидрококобаламин? Или натриев тиосулфат?

— Добре си запознат с тия неща. Тук са и двете — постигат най-добър ефект в комбинация. В куфарчето има също ампули хидрококобаламин с етикети на адреналин против ужилване от пчели, в случай че някой прояви любопитство, и спринцовки. Ако решиш да използваш цианида, а това очевидно зависи само от теб, съветвам те всички превантивно да си ударите по една доза.

— Още какво има вътре? — поинтересувах се аз. Усещах, че всичко това започва да ме увлича, и се чудех защо не се съпротивлявам по-усилено.

— Всичко, което би могло да ти е нужно. Криптирани телефони, миниатюрни безжични аудио и видеопредаватели, всичко. Когато работиш за мен, не ти се налага да си губиш времето в магазини за военна екипировка. Всичко е последна дума на техниката.

Може би. Все пак щеше да се наложи да проверя всяка вещ за проследяващи устройства.

Огледах се наоколо. Сервитьори енергично обикаляха от маса на маса с подноси сладкиши, фрешове и омлети. Туристите се тъпчеха с яйца по бенедиктински, развълнувани от скорошното отваряне на бутиците на Родео Драйв. Кинаджиите глупаво се хилеха, докато сключваха сделките си, и избелените им зъби контрастираха на придобития им в солариум тен. Докс седеше и зорко наблюдаваше като статуя на Буда.

Щеше да се наложи да изпитам спрея, преди да пристъпим към операцията. Бих могъл още на място да го изпробвам върху Хортън и да го оставя да рискува с антидота, ала щях да предизвикам прекалено голям смут.

И все щях да се сетя за нещо. А пък самият аз да си инжектирам съдържанието на ампула, която ми е дал полковникът или който и да е друг — вероятността за това се равняваше на около нула. Така или иначе, нямаше да възникне такава необходимост. Комплекти противоотрови се продаваха свободно.

Осъзнах, че дори и пред себе си повдигам само съображения от практично естество. И грижливо ги обмислям.

Запитах се какво всъщност правя. Бях напуснал Дилайла, защото не искаше да се откаже от бранша. Но както изглеждаше, проблемът не се състоеше в това, че не искам да съм в бранша. А че го искам прекалено силно. Бях като възстановяващ се алкохолик и близостта с Дилайла разпалваше жаждата ми.

И какво беше първото нещо, което щях да направя, след като я бях напуснал? Все едно влизах в първия попаднал ми бар.

Озърнах се към Докс. Само един предварително уречен знак и той щеше да изстреля куршум в главата на Хортън и да ме последва през страничния изход.

Само че не знаех дали това ще е краят на проблемите ми. Или само началото.

А може би просто си търсех оправдание. Нямах представа. Може би Докс и Канезаки имаха право.

Дълбоко си поех дъх и бавно въздъхнах.

— Имал съм само двама клиенти, за които съм установявал, че ме лъжат — осведомих го аз. — Знаеш ли какво се случи с тях?

— Представям си — лаконично отвърна Хортън.

— Когато сключвам сделка, допълнителна гаранция е животът на самия клиент. Това устройва ли те?

— Очаквах го.

— Без жени и деца. Без невинни. Без резервни екипи.

— Ясно.

— Казал ли си на Тревън и Ларисън колко плащаш?

— Не.

Той сигурно си помисли, че искам да го скрия от тях.

— Гледай да им кажеш. Ще делим поравно на четири и не искам никакви недоразумения относно дела на всеки.

Той отпи глътка кафе.

— Възхищавам се на честните хора.

— Къде са в момента те?

Полковникът едва забележимо се усмихна.

— Чакат те. В Лас Вегас.

8.

Седях на едно от двете легла в стая в „Ембаси Суитс“. Докс беше до мен от лявата ми страна, Ларисън и Тревън — срещу нас на второто легло. По-късно същия ден четиримата щяхме да се настаним в „Уин“, но щеше да е по-добре, колкото е възможно по-малко да ни виждат заедно. Сега имахме последен шанс да разговаряме за Шорок лице в лице.

Чувствах се странно да командвам операцията. Предпочитам да отговарям само за себе си и макар да предполагам, че няколкото години и многобройните почти екипни удари с Докс и понякога с Дилайла представляват известна практика, да ръководя Ларисън и Тревън щеше да е сериозно предизвикателство за мен. И двамата не ми изглеждаха родени да работят в екип и подозирах, че са свикнали да прекарват дълги периоди сами на терен и да вършат нещата по свой начин. Освен това знаех, че Хортън ги държи с нещо, макар да нямах представа с какво, и това означаваше, че в допълнение към вродения мъжкарски инат, с който можех да се сблъскам поемайки ръководството, трябва да имам предвид и че техните мотиви може да се разминават съществено с парите, които щяха да получат за операцията.

Но Хортън имаше право — нуждаех се най-малко от четирима и пак нямаше да е лесно. Знаехме, че Шорок ще отседне в „Уин“, ала нищо повече. Не ни беше известно в коя стая ще го настанят и освен пленарната лекция, не разполагахме с никакви подробности за програмата му. Като се имаше предвид голямата площ на комплекса, без повече информация щеше да ни е нужен адски много късмет, за да го открием, камо ли да го накараме да почине от „естествена смърт“. И все пак аз имах идея как да се доближим до него и можех да я предложа направо, реших обаче, че е по-добре да чуя други мнения. Нямах власт да заповядвам на тези хора и усещах, че всичко ще мине по-гладко, ако им помогна сами да стигнат до заключението, вместо да им го налагам. Затова попитах Тревън и Ларисън какво мислят.

— Пленарната лекция — незабавно отвърна Тревън. — Да покрием изходите, да го проследим, когато свърши, и да чакаме шанс.

Тъкмо такъв отговор очаквах от него — той ми се струваше малко по-нетърпелив и малко по-искрен от Ларисън, и това не ми харесваше.

— Пленарната лекция е примамлива възможност, защото е единствената ни опорна точка — казах аз. — И точно това е и проблемът. Той най-вероятно ще е заобиколен от приближени и преди, и после. Нещо повече, понеже лекцията е официално оповестена и следователно е явна опасност, охраната му ще е нащрек и няма да се отделя нито крачка от него. Нищо не пречи да опитаме, особено ако се окаже, че не можем да се доберем до него по друг начин, но се съмнявам, че това е най-доброто решение.

— Тогава какво? — попита Тревън.

Престорих се, че размишлявам, и погладих брадичка.

— В досието му пише, че бил маниак на тема фитнес — казах накрая. — Чудя се дали не бихме могли да използваме този факт.

— Фитнес залата ли имаш предвид? — изненада се Тревън.

Бавно кимнах, като че ли току-що ми хрумваше тази идея.

— Може би. Да, може би. — Обърнах се към Докс. — Ти как мислиш?

Навън лаеше куче, пискливо и тънко, сигурно дребна порода и явно изключително невротичен екземпляр. Това продължаваше на пресекулки откакто се бяхме настанили и пронизителният звук ни пречеше да се съсредоточим. Докс се изправи, разтвори мъничко завесите и надникна навън.

— Ще ми се тоя помияр да млъкне — изсумтя той. — Явно някой го е вързал край басейна. Там долу няма жива душа, кого лае?! Има късмет, че не си нося пушката.

Когато беше ангажиран с нещо — например с обекта, когото наблюдаваше през оптичния мерник на снайперистката си пушка — Докс притежаваше свръхестествена способност за съсредоточаване. Във всички останали случаи обаче проявяваше склонност към изключителна разсеяност.

— Как мислиш? — повторих аз, черпейки сили от търпението, което изискваше нашето партньорство.

Той пусна завесите да паднат обратно и пак седна на леглото.

— Давай, готин, знаеш, че най-ме бива на терен. Такива решения оставям на тебе. Главното, струва ми се е, за малко да го гепим сам и

извън обсега на камерите. Например във фитнес залата. Или в клозета. Ако пие много кафе или пък зелен чай, в случай че си пада по здравословните неща, по някое време ще трябва да иде до кенефа например. Ние ще го последваме, ще го напръскаме по лицето и ще тръгнем обратно за Лос Анджелис да пием по бира.

— Първо трябва да изпитаме цианида — намеси се Ларисън. — И ако действа, както се предполага, да изберем съответния антидот. Не е ясно какво ни пробутва Хорт за „противоотрова“.

Някой път в подходящ момент щях да го притисна да ми разкрие какво има между тях с Хортън. Не сега обаче.

— Ти как виждаш нещата? — погледнах го аз. — На пленарната лекция или във фитнес залата?

Ларисън се усмихна. Зачудих се дали разбира какво се опитвам да направя.

— Според мен можем да използваме фитнес залата — отвърна той.

— Не казвам, че не можем — побърза да отстъпи Тревън. — Ама ще имаме нужда от доста късмет. В досието пише, че се занимавал с кросфит. Е, и аз тренирам същото и в който да е ден ще ви е трудно да предвидите дали ще ме заварите в залата или навън. Шорок спокойно може да реши: по дяволите залата, излизам да тичам и междуременно да разгледам забележителностите.

— Добре де, каквото и да прави Шорок, хайде да разгледаме потенциалните пречки една по една и да видим дали информацията за спортните му навици може да ни е от полза — предложих аз, без да разкривам, че всъщност съм доволен от възражението на Тревън.

Докс поглади катинарчето си.

— Трийсет и седем градуса жегата и пълчищата туристи, които трябва да избягва? Плюс това ви гарантирам, че фитнес залата в „Уин“ е супермодерна и ще има мацки по трика. Кой би го пропуснал? Тъй че залагам срещу бягането из града.

Както често се случваше, аз не бих се изразил по същия начин, но не можех да не се съглася с логиката му.

— Добре. — Тревън вдигна ръка в жест, изразяващ, че е възможно, но... — Да речем, че по някое време той ще е в залата. Това пак е огромен интервал. Истинският кросфитър ще стане супер рано, ако се налага, за да си изпълни комплексите преди пръскащия се от

срещи работен ден. Или пък ще прескочи обяда. Или ще тренира точно преди лягане.

Кучето пак се разлая.

— Боже всемогъщи! — възкликна Докс. — Никога не съм бил принуден да търпя толкова гаден лай. Сякаш някой прави електрическа клизма на проклетото животно.

Опитах се да не си го представя. Което, естествено, още повече влоши положението.

— Прав си — обърнах се към Тревън аз. — И все пак, ако има начин да го пипнем във фитнес залата, това действително може да ни реши проблема. Няма го в програмата му и съответно не е гореща точка от гледна точка на охраната му. Всъщност, ако някой от нас е вътре при неговата поява, най-вероятно няма да ни обърнат внимание. Би трябвало да го пазят двама гардове от Секретната служба, нали така? Това не е пълно охранително подразделение. Ако беше президентът, щеше да има пълна охрана, която предварително щеше да опразва всяко помещение, независимо дали влизането му там е било обявено. Понеже са само двама обаче, те ще се съсредоточат повече върху човек, който преследва Шорок, а не толкова върху хората, вече намиращи се на местата, на които той реши да отиде.

За миг се възцари тишина.

— Ами, може да се редуваме във фитнес залата — наруши мълчанието Тревън. — Всички сме във форма, тъй че за персонала или за когото и да е друг, деветдесетминутната тренировка няма да изглежда необичайна, и всеки от нас сигурно може да убие доста време под душа, в сауната или в съблекалнята, и преди, и после. Ако се редуваме един по един, всеки по два часа, покриваме осемчасов интервал. Пак е петдесет на петдесет за един шестнайсетчасов ден, ама и това не е зле.

Кимнах доволно. Имах същата идея, разбира се, но изразявайки я като неоформено желание, бях оставил Тревън да я превърне в план, който сега можеше да смята за свой.

— Интересно предложение — казах. — И след като спомена за шансовете ни, мисля, че всъщност можем да се справим още по-добре. Няма нужда да покриваме целия ден, нали? Да приемем, че Шорок тренира поне час. Ако го няма в залата, когато си тръгва първият от нас, следващият може да започне, да речем, трийсет минути по-късно и

пак ще се застъпи с Шорок. Това прави покритие от близо десет часа. И се басирам, че има по-голяма вероятност той да се появи в салона рано сутрин, отколкото късно вечер. Най-подходящата за трениране част на деня е преди срещите. Плюс това главната причина за присъствието му тук е да го гощават. Това става вечер. Тъй че, ако си изиграем картите както трябва, шансовете ни са доста по-големи от петдесет на петдесет.

Докс забарабани с длани по корема си.

— Не е зле за Лас Вегас. Има и още една вероятност, макар че не е особено голяма, като се имат предвид съблазните, които предлага тоя град. В досието пише, че Шорок ходел на черква. Всяка неделя.

— И какво от това? — попитах.

Той сви рамене.

— Е, по програма Шорок си заминава в неделя. Набожният човек ще се отбие на тръгване в някой тукашен храм. Докато самолетът му стигне до Източното крайбрежие, с трите часа разлика във времето, там вече ще е късно да ходи на черква.

Кимнах.

— Съгласен съм, вероятността е малка, а и как предварително да предвидим къде ще отиде, ако изобщо отиде някъде?

— Да, сигурно си прав. Въпреки че колко черкви може да има в Лас Вегас?

— Стотици — отвърнах. — Ако искаш да спечелиш пари от болници, ще ги построиш там, където има болни.

— Аз съм за фитнес залата — обади се Ларисън. — Може да се редуваме, както каза Тревън, с половинчасови интервали между смените, за да покрием повече време. Който от нас го види, съобщава на другите. Там има огромен спа център и ако Шорок използва нещо в него — тоалетна, душ, парна баня, гореща вана, сауна — просто ще трябва да го хванем вътре сам за минутка. Всъщност в сауната или тоалетната ще е най-добре. Първият случай лесно може да се обясни като инфаркт, а вторият — като емболия.

Замислено кимнах и отново се престорих, че не съм дообмислил тези убедителни аргументи.

— Да оправиш някого в парната баня — произнесе Докс. — Като го казваш така, звучи мръснишки.

Не си направих труда да отбележа, че никой друг *не* е казал такава неща.

— Във фитнес залата е най-разумно — заяви Тревън.

Кучето пак се разля. Докс потрепери.

— Автомобилни аларми, хора, дете крещят по телефоните си на публични места, собственици на кучета, дете оставят джавкаците си любимци навън. А, и докато сме на тая тема, пътници, дете отпускат облегалките си в самолета максимално назад. Казвам ви, няма вече цивилизованост на тоя свят. Отивам да си взема неща безалкохолно от автомата. Някой друг иска ли?

Останалите поклатаха глави. Докс излезе от стаята.

Поговорихме още за подхода ни към Шорок, какво ще направим, ако се появи във фитнес залата, как ще процедираме, ако не дойде. Забелязах, че Докс отсъства малко по-дълго, отколкото предполага пътят до автомата, и се зачудих дали не е изпитал неприсъща му потребност от уединение и дали всъщност не е слязъл до тоалетната във фойето.

— Какво ще кажете да поразузнаем наоколо — предложи Тревън. — Трябва да обиколим комплекса, за да се запознаем с разположението му и да уточним подробностите. Очевидно не можем да го направим заедно, но пък ще бием на очи, ако се мотаем из казиното поотделно. От охраната може да забележат на мониторите такава странно поведение.

Никой не му отговори веднага и по време на мълчанието установих, че кучето най-после е престанало да джавка. Изпитах невероятно облекчение.

— Основателна забележка — съгласих се аз. — В такива случаи обикновено си взимам компаньонка. Момичетата не се интересуват какво правиш и за какво говориш, стига да им платиш, а ако им направи впечатление, че се питаш дали те следят, или вършиш неща тактическо, най-често си го обясняват с това, че си женен и те е страх да не те видят.

— Нямам нищо против — заяви Тревън. — И аз съм го правил.

Ларисън кимна.

— Добра идея.

Разнесе се звук от вкарване на карта в електронната ключалка на вратата и след миг в стаята влезе Докс. Широко усмихнат.

— Е, цианидът действа — повдигна флакона той.

В първия момент не разбрах за какво говори. После ме осени.

— Не може да си го направил!

Докс кимна.

— Направих го. Ако бях слушал онова същество още само една минута, щях да изкрейзя, кълна се. Така с един куршум ударих два заека. Цианидът действа и можем се насладим на тишината.

Поклатих глава и въздъгнах, като си мислех, че е трябвало да го предвидя.

— О, я стига — изсумтя Докс. — Да не искате да кажете, че не ви е хрумнало същото?

— Ще ми се да беше — отвърна Тревън.

Всички се засмяхме и това може би беше добре. Нищо не сплотява един екип повече от споделения смях — е, навярно и един хубав въргал, обаче кръчмарските въргали бяха за по-млади хора, пък и не можехме да си позволим да привличаме вниманието. Само че мимолетното усещане за другарство помежду ни ми се стори тъкмо такова — мимолетно. Просто временно затишие, було, скриващо различия, които скоро могат да тласнат всеки от нас към съвсем различни страни на сцена, чиито контури долавях, ала все още не можех ясно да различа.

9.

Тревън вдигаше осемдесет и един килограма от лежанка в просторния фитнес център на „Уин“, без да бърза, без да се натоварва. Можеше да изтласка още петдесетина, но такава тежест щеше да направи впечатление, пък и той беше там, за да следи за Шорок, а не за истинска тренировка. По програма директорът на Националния антитерористичен център трябваше да пристигне същия ден, тъй като на другия му предстоеше пленарна лекция, и въпреки че настаняването започваше от три, можеше да се появи и по-рано. Затова Тревън започна по обяд и освен по продължителността на тренировката, не се различаваше по нищо от останалите гости на хотела, които идваха и си отиваха. Вече бяха изтекли близо два часа, а от Шорок нямаше и следа. Крайно време да си тръгне и да отстъпи мястото си на Докс, който чакаше в готовност. Може и да бе глупаво, но се беше надявал пръв да установи контакта. Не беше свикнал да се чувства като второстепенен член на екипа и въпреки че се срамуваше да си го признае, търсеше възможност да се докаже.

Вече бяха там от три дни и познаваха плана на хотела не по-зле от самите служители. Бяха обходили всеки сантиметър от комплекса — всеки бар, всеки ресторант, всеки клуб, всеки магазин, всяка мъжка тоалетна. Паркингите, басейните, околността. Всичко. Бяха максимално готови, доколкото позволяваха краткото време и другите ограничения, при които се налагаше да действат. Сега им трябваше само един малък шанс, който да използват като лост за нещо по-голямо.

Той остави щангите на стойката и отиде да направи няколко упражнения за разтягане. Надяваше се, че постъпва правилно, като участва в ликвидирането на Шорок. Никога не го беше смуцавала мисълта, че военните ще се отрекат от него, ако провали поредната операция, тъй като всеки път можеше спокойно да приеме, че действа по нареждане на съответното началство. Ала не и сега. Президентът имаше списък на хора, подлежащи на унищожаване — всъщност информацията за неговото съществуване изтече неотдавна, наред с

факта, че сред тях има и американски граждани. Тези неща не бяха нищо ново за никого в СРП, но пък и президентът не му се беше обаждал лично по телефона, нали? Тревън не знаеше откъде Хорт е получил заповед и дали изобщо е получил такава заповед. Само че какво можеше да направи? Гадостите, за които го използваша военните, бяха толкова недоказуеми, че вече не си спомняше откога не е получавал писмени нареждания. Ако сега поискаше от Хорт нещо черно на бяло, полковникът сигурно щеше да го прати на психиатрична експертиза.

Той завъртя шия и прешлените му изпукаха, после започна йогийски упражнения за разтягане. Ситуацията беше деликатна. От една страна, Хорт многократно бе доказал манипулативността си, меко казано. От друга страна, ако твърденията му за Шорок бяха верни — че директорът на НАЦ подготвя мащабни атентати в Съединените щати — ликвидирането му можеше да спаси живота на хиляди американци.

Но наистина ли се намираще тук по тази причина? Никога не беше изпитвал такива съмнения за мотивите си... по дяволите, никога изобщо не бе изпитвал съмнения. Винаги сключваше елементарни сделки: снимка, файл, сведения за някого, нещо, някъде. Само от него зависеше как. И никога не се замисляше защо. Сега всичко беше различно. Естествен преход, може би? Може би по-рано го бяха използвали само като инструмент, макар и остър, а сега осъзнаваше как играят играта истинските наемници. Да, може би. Поне така му беше казал Хорт — че започва да разбира истинската същност на нещата, че е на път да стане самостоятелен играч.

Страхуваше се и от онези записи от охранителна камера, трябваше да го признае. Както представяше нещата полковникът, записите били в ЦРУ и по-конкретно у заместник-директора, някой си Стивън Клемънтс, а Хорт го принуждавал да ги крие. Тревън обаче се съмняваше. Нали човек като Хорт точно така би използвал подобна възможност? „Един човек се опитва да те изнудва и аз, твоят най-добър приятел, не му позволявам.“ Как всъщност можеше да разбере? Ако направеше дори само една крачка встрани, спокойно можеха да го арестуват и обвинят в убийство. Независимо каква беше истината. Хорт само щеше да му каже, че съжالياва и че е направил всичко възможно, за да не допусне такава развръзка.

Знаеше, че не може вечно да живее така. Все някога щеше да се наложи да тръгне срещу Клемънтс, а навярно и срещу Хорт. Или пък просто ще рискува и ще ги прати на майната им. Зачуди се дали сега не приема заповедта на Хорт, за да отложи деня на разплатата.

Или имаше друга причина? След като от многобройните си преживявания, едва не завършили със смърт, бе научил, че основната част от благородните патриотични призови са празни приказки, целящи да заблудят податливите и да дадат власт на покварените, беше ли възможно все още да копнее да работи в организация, чиято истинска същност се преструва, че не познава? Когато ги разглеждаше в такава светлина, нещата му изглеждаха жалки, но мисълта да напусне армията, да напусне СРП, му се струваше ужасна. Дори при самата представа почти изпадаше в паника. Какво щеше да прави? Какъв щеше да стане?

Той дълбоко си пое дъх и се издигна на длани в позата „протягащо се нагоре куче“ с таз върху пода и извит гръб. Йогата му харесваше. Беше установил, че не се възстановява толкова бързо, колкото на времето, когато играеше футбол и тренираше борба, и че бавните разтягания като че ли му помагат.

Една от служителките се приближи, привлекателна брюнетка в униформа с бадж, на който пишеше „Алиса“. По-рано Тревън беше забелязал, че го наблюдава, и се бе учудил дали не проявява интерес към него.

— Нямах представа, че сте почитател на йога — каза момичето.

— Е, чак пък почитател — изправи се на крака той. — Разтягането обаче ми допада.

— Разумно. Много от хората, които вдигат тежести, не разтягат достатъчно.

— Йога ли преподавате?

— Индивидуална тренировка съм. Но вие май нямате нужда. Наблюдавах ви, знаете какво правите.

Тя определено изглеждаше секси и по всяко друго време Тревън с удоволствие щеше да тръгне по този път, където и да водеше той. Но не и днес.

— Ами, аз май трябва да приключавам — каза той. — Човек не бива да прекалява с йогийските упражнения.

Момичето се усмихна, без да откъсва многозначителния си поглед от очите му.

— Да ви донеса ли нещо? Хавлия, вода?...

— Не, благодаря.

— Добре тогава. — Тя продължи да го гледа още малко, после се обърна към изхода. Тревън понечи да я последва, когато в залата влезе мускулест мъж с късо подстригана коса и тъмен костюм. Моментално го определи като бодигард — физиката, зоркия поглед, а и човек, дошъл за тренировка, нямаше да носи костюм.

— А, мога ли да попитам — повика той Алиса, която отново се завъртя към него. — В спа центъра има парна баня, нали?

Печелеше време, искаше да види какво ще направи гардът и кой ще влезе след него. Можеше да не е непременно Шорок. В „Уин“ гостуваха много випове. Който и да се окажеше, Тревън знаеше, че ще изглежда по-естествено, ако си приказва с някого от служителите, отколкото ако е сам.

— Да — потвърди момичето. — Парата е наситена с евкалиптово масло и наистина прочиства порите и отпушва синусите.

— Ще трябва да я опитам. Май че досега не съм правил евкалиптова парна баня.

Тя се усмихна.

— Ще ви хареса. Аз я посещавам всеки ден, когато съм тук.

Тревън наблюдаваше бодигарда с периферното си зрение. Костюмираният обиколи с поглед залата, но не много сериозно. Като че ли само проверяваше дали няма други входове и изходи. И защо да обръща по-голямо внимание на фитнеса? Шорок беше важна личност, вярно, ама не чак президентът. И както бе казал Рейн, ако директорът на НАЦ нарушеше програмата си, охраната му щеше да се съсредоточи повече върху човек, който го преследва, а не толкова върху хората, които вече са там.

— Всеки ден ли? — попита той. — Трябва да имате най-чистите пори във Вегас!

Алиса се засмя.

— Не знам за порите, но определено е полезно за кожата.

Бодигардът се върна при стъклената врата, задържа едното крило отворено и бам, в залата влезе Шорок. Сърцето на Тревън заби мъничко по-бързо. Мама му стара, бяха го пипнали.

— Знаете ли, винаги съм завиждал на хора, които си изкарват прехраната със спортуване — каза той, като продължаваше да наблюдава Шорок с периферното си зрение.

— И вие изглеждате доста добре — спусна поглед по тялото му Алиса. — Какво правите във Вегас?

Бодигардът, забеляза той, беше останал навън. Шорок се насочваше към дъното на залата, където бяха свободните тежести.

— Дойдох на среща с едни приятели — отвърна Тревън. Тя го бе стрелнала с подканващ поглед, когато му зададе въпроса за плановете му. Ако отговореше на погледа ѝ, щеше да продължи в същия дух. — Ще поиграем покер, може би ще идем да гледаме представлението на „Цирк дьо Солей“.

Алиса кимна, несъмнено бе забелязала, че той за втори път не поема подадената му топка.

— Приятно прекарване — рече тя. После обаче остави вратата отворена: — И ми кажете дали ви е харесала парната баня.

Тревън се усмихна.

— Непременно.

Знаеше, че ще изглежда странно, ако продължи да виси там, но реши, че може да си позволи да поостане още няколко минути и да види дали ще успее да събере оперативна информация.

Отиде при автомата за вода и си наля една чаша, после се насочи към предната част на залата и си взе пешкир. През стъклото видя бодигарда, който бавно се разхождаше отпред — между асансьорите и входовете на фитнеса и спа центъра. Да, не го интересуваха хората, които вече бяха вътре, но можеше да обърне внимание на новодошлите. Тревън реши, че Докс трябва да изчака и е време да пратят вътре Рейн. Той единствен от тях нямаше да направи впечатление с ръста си, пък и беше азиатец или поне приличаше на такъв и това най-вероятно щеше да го изключи от кръга на подозрителните лица, за каквито следяха бодигардовете на Шорок. А и в поведението на Рейн имаше нещо, което караше всички да не го забелязват. Когато се намираше пред хора, излъчваше някакво спокойствие, което отначало можеше да бъде взето за приветливост, дори стеснителност. Такава грешка бяха допуснали наемниците и Тревън никога нямаше да забрави как средният на ръст и хрисим на вид японец, за какъвто беше взел Рейн, изведнъж хвърля маската си и с

голи ръце поваля двамата много по-едри мъже още преди някой да успее да се доближи, за да му попречи.

А и се бяха уговорили Рейн да извърши самия удар. Той притежаваше най-богат опит — останалите от групата работеха само с огнестрелно оръжие. И наистина, Тревън не се сещаше да е използвал нещо друго, освен огнестрелно оръжие за всички, които беше убил в двубой, при покушение или самоотбрана. Не че щеше да е ужасно сложно да напръска някого с цианид в лицето, но от друга страна аерозолният цианид си бе опасно нещо, а по време на операция можеше да се обърка какво ли не. Най-сигурният и най-безопасен начин за доставяне на дозата щеше да е направо в устата на обекта и Тревън предполагаше, че ако някой е способен да се приближи достатъчно, за да го направи, това е Рейн.

Тревън отново се насочи към лежанките. Жилест петдесетинагодишен мъж по шорти и тениска „Ъндър Армър“, Шорок правеше лицеви опори. Движенията му бяха отсечени, точни. За ръката му беше закрепен айпод. Агентът от СРП забеляза, че на пода до стойката за гирите е оставена алуминиева бутилка, навярно пълна с някаква спортна напитка. Изглеждаше като у дома си във фитнес залата. Тревън понечи да се извърне, после зърна нещо на килима до шишето. Мама му стара, магнитна ключ-карта в огненочервения цвят на хотела.

Мислите му запрепусаха. Бяха очаквали, че Шорок ще остави вещите си в шкафче в съблекалнята на спа центъра. Явно не беше постъпил така — може би защото не е имал време, може би защото евкалиптовите парни бани не му бяха по вкуса. Бе дошъл направо във фитнес залата, след което най-вероятно щеше да се върне директно в стаята си.

Можеха ли да научат номера на стаята му? На регистратурата отпред имаше списък и за да използва залата, Тревън трябваше да впише името и номера на стаята си. След това служителят провери в компютъра дали е гост на хотела. Шорок сигурно също се беше регистрирал. Имаше вероятност бодигардовете му да са го посъветвали да не го прави, но Тревън се съмняваше. Държаха се доста нехайно. В края на краищата, нали се намираха в ласвегаско казино — какво толкова можеше да се случи?

Той се прикри зад масивния стълб в центъра на залата, тъй че гардът отпред да не го види, ако надникне вътре, и се озърна, за да се увери, че никой не може да го чуе. Помещението беше толкова голямо, че най-близките посетители бяха на пътеките за бягане и велоергометрите на четири-пет метра от него. Жуженето на уредите стигаше до ушите му.

Тревън извади джиесема от джоба на шортите си и набра номера на Рейн.

— Тук е — съобщи тихо.

— Добре — след кратко мълчание отвърна Рейн. — Знам, че не можеш повече да киснеш там. Моят партньор ще те смени, а аз ще отида да чакам в спа центъра.

— Не, там не става. Почти съм сигурен, че няма да го използва. Оставил е ключ-картата си тук на пода, затова предполагам, че не си е взел шкафче.

— Ключ-картата си ли?

Тревън се придвижи към другия край на стълба, за да се увери, че никой не се е приближил.

— Да, мислим за едно и също. Ще погледна списъка на регистратурата пред фитнес залата и ще се опитам да науча номера на стаята му. Ти прати партньора си в спа центъра — накарай го да каже на регистратурата, че току-що се е настанил и само проверява дали си струва четирийсетте кинта. Отпред има бодигард, но едва ли ще обърне внимание на твоя човек, ако отива в спа центъра, а не в залата. Аз ще подменя картата на нашия приятел с моята...

— Не забравяй, че в „Уин“ имената на гостите са отпечатани върху картите. Това не са само ключове, а нещо като кредитни карти за комплекса.

— Трябва да се вгледа адски внимателно, за да го забележи — той ще види само червената пластмасова ключ-карта на пода, където я е оставил, а не златните буквички в долния ѝ край.

— Прав си. Действай.

— Ще се насоча към спа центъра, все едно отивам до кенефа, и ще предам картата на твоя партньор. Той ти отключва стаята на нашия приятел, после се връща при спа центъра под някакъв претекст, връща ми картата и аз я оставям на мястото ѝ. Ти ще се погрижиш за работата в стаята в пълно спокойствие и с това приключваме.

— В стаята е прекалено рисковано. Охраната може да направи рутинна проверка точно преди да влезе нашият приятел.

— Мамка му, вярно.

— Плюс това тия ключове са смарт карти. Могат да се програмират така, че да регистрират по кое време са използвани. Няма как да разберем дали в „Уин“ също го правят, но ако имат такава практика и някой провери, ще изглежда странно, че е влизано в стаята, докато Шорок е тренирал във фитнеса.

— Тогава защо, след като свършим работата, не му вземем ключа? Ключове се губят постоянно, кой знае къде е изчезнал и този. Така или иначе, няма ключ — няма улики.

Кратко мълчание.

— Бихме могли — отвърна Рейн. — И все пак, ако вляза в стаята му и се появи някой от бодигардовете, цялата операция отива на кино. Ти обаче ме навеждаш на една идея. Ключът пак ще ни бъде полезен. Направи каквото ми каза. Обади ми се, ако научиш номера на стаята му. Ако успееш, аз ще позвъня там от някой телефон в хотела. Ако не отговори никой, ще рискувам да вляза, ще поставя една от безжичните камери и ще се измъкна.

— Така ще знаем кога влиза и излиза и ще можем да го пресрещнем при асансьорите.

— Точно така. А може да подслушаме и нещо за програмата му. По-добре да знаем какво ще прави, отколкото да го следим. Ще съобщя на другите какво става.

— Ясно. Добре, да видим какво ще успея да направя тук. Ще ти се обадя.

Тревън прекъсна връзката и пъкна джиесема обратно в джоба си. Шорок беше преминал на коремни преси и при всяко надигане се извиваше ту наляво, ту надясно. Явно загряваше. Тревън извади своята ключ-карта и разкопча часовника „Трейзър“ на китката си. Приближи се до стойката с гирите, приклепна, сякаш за да избере нужния му уред, и изпусна часовника до стойката. Когато Шорок се надигна и се изви наляво, с гръб към него, агентът на СРП вдигна гирата с дясната си ръка и ловко размени картите с лявата. После се отдалечи на няколко крачки, направи няколко сгъвания и разгъвания за трицепс, върна гирата на мястото ѝ и си тръгна.

Бодигардът продължаваше да се разхожда пред залата и не му обърна особено внимание. Защо да му обърне? Тревън излизаше от фитнеса. Гардът вече го беше класифицирал като безобиден. Грешка.

Спря на регистратурата. Там стоеше красива жена, на чийто бадж пишеше „Виктория“. Не беше същото момиче, което го бе регистрирало преди два часа.

— Привет — поздрави той. — Сега ще използвам спа центъра, но ако реша по-късно да се върна, нали няма да трябва пак да плащам?

— Разбира се, че няма, господине — потвърди Виктория. — Използването на спа центъра се плаща за цял ден или е включено в пакетната ви почивка. Но така или иначе няма да плащате втори път.

— Страхотно — заяви Тревън и погледна регистрационния списък на плота. На последния ред пишеше: „Шорок, стая 5818“. — Трябва ли пак да се записвам?

— Не, господине, всичко е наред. Приятно прекарване в спа центъра. Служителят вътре, Джошуа, ще ви разведе, ако желаете.

Тревън ѝ благодари и влезе. Спа центърът беше огромен и абсурдно луксозен — смесица от съблекалня и мъжки клуб, всичко в кожа, гранит и инкрустирани мозаечни плочки — и сигурно струваше луди пари. Служителят — Джошуа, ако се съдеше по баджа — се приближи и го попита дали се нуждае от нещо — развеждане наоколо, инструкции, препоръки. Агентът отговори, че ще се оправи сам, и мъжът дискретно се отдалечи.

Тревън извади телефона си, седна на един от свръхмеките кожени фотьойли и позвъни на Рейн.

— Взех ключа — тихо съобщи той. — Стая пет хиляди осемстотин и осемнайсет. Повтарям: пет хиляди осемстотин и осемнайсет. Аз съм в спа центъра.

— Добре. Партньорът ми идва веднага.

Тревън затвори и се престори, че разпуска. След три минути се появи Докс.

— Аре стига бе! — с особено силен провинциален акцент възкликна той. — Какво нещо, а? Абе обичам го тоя Лас Вегас!

Тревън скришом потръпна. Не че не беше вярна поговорката за скриването пред очите на всички, само че Докс преиграваше.

Джошуа се приближи към новодошлия.

— Бихте ли желали да ви покажа съоръженията, господине?

— Много ти благодаря за предложението, синко, но вече съм покръстен — отвърна Докс. — Чудех се дали тоя прехвален спа център си струва четирийсетте долара, ама вий ме успокоихте. Само малко ще поогледам, та по-сетне да знам къде се връщам.

— Чудесно — усмихна се Джошуа. — Ако се нуждаете от каквото и да е, само кажете.

— След като предлагаш, имаш ли нещо за пиене? — попита Докс.

— Вода с краставица? Или с цитрусови плодове?

— Ааа, с краставица. Звучи интересно. Ще опитам от нея, ако не възразяваш.

Джошуа отиде при кристален охладител, пълен с вода, лед и резенчета краставица, и започна да пълни една чаша. Тревън се изправи, мина покрай Докс и пътьом пъкна ключ-картата в дланта му, без да го поглежда. Влезе в една от тоалетните кабинни и отвътре чу Докс да казва с театрално задоволство:

— Много освежаващо и вкусно. Ти си добър човек, господин Джошуа. След малко непременно ще се върна. Туй ще са най-добре похарчените четирийсет долара в живота ми!

Тревън използва тоалетната, после също изпи чаша вода с краставица и се върна на кожения фотьойл, където запрелиства някакво хотелско списание. Иззад ъгъла се появи мек наглед мъж в плюшен хотелски халат и със зачервено, мокро от пот лице, навярно от евкалиптовата парна баня, и седна наблизо. Жалко. Е, не можеха да очакват целият център да е запазен само за тях. И без това вече бяха извадили страхотен късмет.

Докс се върна след по-малко от десет минути и понечи да се насочи към Тревън, ала видя мъжа с халата. Той спря и извика:

— Господин Джошуа, забравих да те попитам нещо. Ще ми трябва ли бански костюм, за да използвам горещата вана? Или в тоз център е позволено по-естествено състояние на нещата?

Служителят се показва иззад ъгъла.

— Хм, позволено е, както ви е удобно, господине — заекна той.

— Абе на мене всичко ми е удобно, ама не ща да стеснявам другите. На някои хора, нали знаеш, не им допада гледката на срамните части. — Докс се усмихна и кимна към мъжа с халата, като че ли чудесно онаглеждаваше думите му.

Въпреки напрежението или всъщност тъкмо заради него, Тревън трябваше да сподави смеха си.

— Зависи единствено от вас, господине — каза Джошуа.

Докс просия.

— Повторно ти благодаря, господин Джошуа. Само ще си сипя още една вода с краставица и си отивам. Извинявай, че те отвлякох от задълженията ти.

— Ни най-малко не сте ме отвлекли, господине — увери го служителят. — Ако имате нужда от нещо друго, само ме повикайте.

И отново се скри зад ъгъла. Докс вдигна едно от хотелските списания.

— „Роб Рипорт“ — каза той, като го разлисти. — Очерци за живота на богатите и известните. Я виж, нов „Вейрон Суперспорт“ за два милиона и четиристотин хиляди долара. Да, старият модел вече просто не ми вършеше работа. Може да си поръчам тоя, ако довечера извадя късмет в казиното. — Той остави списанието и си тръгна. Мъжът с халата понечи да се изправи.

— Пускат нов вейрон, така ли? — попита той.

Тревън светкавично скочи от креслото си, все едно самият той е супербързата спортна кола.

— Леле, трябва да го видя! — възкликна, грабна списанието, вдигна го с една ръка и то естествено се разтвори там, където Докс беше пъхнал ключ-картата за стаята на Шорок.

— Божичко! — възкликна онзи с халата. — Веднага ли ще го купувате?

Агентът на СРП незабелязано измъкна картата и направи огорчена физиономия.

— Имате право, беше много грубо от моя страна. — И му подаде списанието.

— Не, няма нищо — отвърна мъжът. — Мога да почакам.

Тревън си погледна китката.

— Уф, колко неприятно, забравил съм си часовника във фитнеса. Не, вземете го, не биваше да го грабвам така, пък и трябва да си прибера часовника. — Той се запъти обратно към залата, като се чудеше дали Докс е толкова тъп, колкото изглежда. Започваше да му се струва, че не е.

Подмина бодигарда, който се озърна към него без интерес, и влезе вътре. Алиса го видя и попита свойски:

— Забравихте ли нещо?

— Да. Часовника си. Някой не го ли е предал?

— Хм, не, къде го оставихте?

— При гирите. Ще ида да го потърся.

Той се насочи към дъното на залата. Шорок го нямаше. Както и алуминиевата бутилка. Както и ключ-картата. „Мама му стара...“

Тревън се заоглежда наоколо като обезумял, за миг забравил къде се намира. Директорът на Националния антитерористичен център се потеше на кростренажор, полускрит зад един от стълбовете. Добре, добре. Бутилка и ключ-картата бяха на пода до него — явно имаше навика да носи вещите си със себе си, докато обикаля уредите. И очевидно не бе забелязал, че картата не е неговата. Само че сега тя лежеше на пода, а стъклената стена с лице към която стоеше Шорок, отразяваше светлината като огледало — заради по-тъмния коридор зад нея. И за разлика от по-рано, когато правеше коремни преси и се извиваше наляво и надясно, сега той беше на кростренажора, обърнат право към огледалното стъкло.

Трябваше пак да размени картите. Ако се върнеше в стаята си с чужд ключ, Шорок щеше да разбере, че някой ги е подменил. Охраната му изглеждаше сравнително спокойна, но такъв инцидент щеше да вдигне гигантски червен флаг. Повече нямаше да оставят директора сам и за секунда и всички погледи щяха да се насочат към човека, чийто ключ се беше оказал у Шорок.

Тревън си спомни претекста, под който се намиреше там, и се насочи към стойката с гирите. Алиса го придружи.

— Отляво или отдясно? — попита тя. Мамка му, ставаше все по-сложно.

— Отляво — отвърна агентът на СРП.

Тя приклепна на земята. Тогава му хрумна нещо. Тревън се наведе до нея и развърза връзките на едната си маратонка.

— Ето го — посочи Алиса. — Имате късмет. — Момичето се пресегна отзад и го вдигна, после се изправи и му го подаде.

Той се усмихна.

— Нищо не може да се сравнява с малко късмет във Вегас.

Двамата закрачиха обратно покрай кростренажорите.

— Е, ще опитате ли... — започна Алиса.

Тревън се препъна. Пусна часовника и се опря с длан в пода до ключ-картата на Шорок. Алиса се хвърли към часовника. Не успя да го хване, ала вниманието ѝ беше отвлечено достатъчно дълго, та агентът да направи размяната. Басираше се, че Шорок е проследил с поглед нейното движение настрани, а не неговото надолу, но и да не беше, щеше да види картата и бутилката си точно там, където ги е оставил.

— Мамка му — изруга Тревън и се изправи. — Какъв срам.

Алиса вдигна часовника, погледна го и му го подаде.

— Изглежда наред.

Тревън кимна.

— Тия часовници си ги бива.

Тя се озърна към краката му и се усмихна.

— По-добре си завържете връзките.

Тревън клекна и завърза връзките на маратонката си, после двамата се насочиха към изхода.

— Сега вече наистина ще опитам парната баня — каза той. — Бос ще съм в пълна безопасност.

— Съобщете ми дали ви е харесало — отново му се усмихна Алиса.

Агентът на СРП се върна в спа центъра и се обади на Рейн.

— Всичко е наред. Размених картите. Нашият приятел още е там. Сигурно ще остане около час. Добре е да слезеш тук, в случай че реши да отиде до тоалетната. Макар че според мен няма да се появи.

— Добре — отвърна Рейн. — Камерата е на място. Ще ни е от огромна полза. Ако не успеем да се доберем до него в спа центъра, ще имаме други възможности.

Тревън се надяваше да е прав. Но двете последователни случки, едва не завършили с провал — първо списанието, после преместването на ключ-картата — го бяха изнервили. Беше се измъкнал благодарение на чист късмет. Съмняваше се, че и третия път ще са такива късметлии.

10.

Поставянето на камера в стаята на Шорок беше неочакван късмет, но все още предстоеше да се възползваме от него. Като цяло обаче признаците бяха добри. Чувахме го да обсъжда плановете си за вечерта: вечеря във включения в „Мишлен“ френски ресторант „Алекс“ в седем, на по чаша в нощния клуб „Трист“ в десет, а преди и след това — „игри“ в казиното, както упорито парфюмират обикновените хазарт рекламните агенти от бранша. Според мен имаше приличен шанс да приключим всичко същата вечер.

Придружавани от две взаимозаменяеми платиненоруси ласвегаски компаньонки, с Ларисън успяхме да си намерим маси в „Алекс“. Нещо повече, той имаше видимост към частната зала, в която се забавляваше Шорок. Към средата на дългата вечеря усетих, че мобилният ми телефон вибрира в джоба — сигнал от Ларисън, че Шорок отива в тоалетната. Бързо се извиних и го изпреварих, както бяхме планирали. В тоалетната нямаше никого, дори вратите на всички кабинни бяха откренати. Сърцето ми затуптя малко по-бързо. Сега беше моментът.

Застанах пред крайния десен писоар, сякаш нехайно се облекчавам, и зачаках. След няколко секунди чух вратата зад мен да се отваря. Наострих слух и устоях на инстинктивното желание да се озърна назад. Приближаващи се стъпки. И ето че изведнъж той се появи и се насочи към крайния ляв писоар, подчинявайки се на неписаното правило в мъжката тоалетна да оставяш колкото може повече място между теб и другия, използващ писоарите.

Ларисън вече трябва да беше съобщил на Докс, който чакаше пред ресторанта, за да мога да се измъкна и да се избавя от инхалатора с цианида, след като приключим. Имаше съвсем малка вероятност някой в ресторанта незабавно да попадне под подозрение, ала не исках оръжието на убийството да е у мен, ако се стигне дотам.

Хвърлих поглед наляво и видях, че Шорок леко се олюлява със зачервено от алкохола лице. Джиесемът завибрира в джоба ми — пак Ларисън, сигнал, че се приближава друг човек. По дяволите, трябваха

ми само няколко секунди. Спуснах ръка в джоба на панталона си, стиснах инхалатора и понечих да го измъкна. Тъкмо горният му ръб се показва навън и точно преди да се обърна и насоча към Шорок, чух вратата отново да се отваря. Замръзнах и пуснах инхалатора обратно на мястото му. Стъпки, после новият посетител застана между нас с Шорок и смъкна ципа на панталона си.

— Ей, Тим — каза той. — Харесва ли ти вечерята?

— Направо не е истина — отвърна директорът на Националния антитерористичен център. — Не мога да повярвам, че има още три блюда. Натъпках се до пръсване.

— Повярвай ми, трябва да опиташ еклерите с ябълков крем. Ще си умреш на място от удоволствие.

Не обърнах внимание на тази ирония и продължих да се вирам в мраморната стена пред мен с нереалистичната надежда Шорок да е прекалил с виното и да пикае толкова дълго, че оня да си тръгне пръв. Но не би. Директорът се отръска, вдигна ципа си и се насочи към мивката. Чух да потича вода, после той каза:

— Ще се видим вътре. — И изчезна, отнасяйки моя шанс със себе си.

Не изгубих надежда. Спокойно можех да се басирам, че шефовете на частни фирми, които ухажват Шорок, са му поръчали не само специалитета на заведението, но и придружаващите го вина, които ще доведат до чести нови отбивания до тоалетната. Така и се оказа — още веднъж в „Алекс“ и после още два пъти в „Трист“. В тоалетната обаче винаги имаше някой: друг клиент в ресторанта или чистачка в нощния клуб.

След „Трист“ импровизирахме — проследихме Шорок и неговата компания в казиното. Докс се настани пред една ротативка, откъдето можеше да наблюдава как директорът играе блекджек и да ми сигнализира в мига, в който той се извини и тръгне към тоалетната. Всичко вървеше гладко, всъщност по-добре, отколкото очаквах, но отново не успях да го сваря сам.

Двойно по-разочароващ беше фактът, че макар да знаехме в коя стая е отседнал, не можехме да го спипаме там. Двамата агенти от секретната служба не се престараваха особено, може би защото Шорок не спадаше към същата категория като, да речем, министъра на отбраната, или може би защото самият той предпочиташе охраната да

му дава повече свобода. Независимо от причината, единият от двамата винаги пазеше на пост пред стаята, когато Шорок се намираще вътре, както бях установил предишния ден с една дискретна разходка до 58-я етаж и с помощта на зъболекарско огледалце. Можехме да установим присъствието му в стаята, ала не и да го довършим там. Това трябваше да стане на друго място.

На другия ден се повтори същото. Сутринта Шорок тренира във фитнеса, но без да припари до спа центъра, даже за да иде до тоалетната. Пленарната лекция не ни вършеше работа, заради вероятната засилена охрана. Следваше вечеря с шанхайска кухня в ресторанта „Уин Лей“, пукащ тъпанчетата микс на диджей на име Пицо в нощния клуб „Екс Ес“ и пак блекджек, тоя път под наблюдението на седящия зад една ротативка Тревън. Общо пет ходения в тоалетната, нито едно от които насаме.

Точно преди един през нощта Тревън се обади и ми съобщи, че компанията на Шорок се разотивала и той се насочвал към стаята си, охраняван от двамата си бодигардове. Тази нощ беше последната от участието му в конференцията и нищо повече не можехме да направим. Докс щеше да го наблюдава, докато директорът заспи на камерата, която бях поставил в стаята му, и ако не се случеше нищо ново, на другата сутрин пак щяхме да опитаме във фитнеса. Но ако и там не успеехме, при липса на нова информация за следващите му движения, например отиване на черква, както се надяваше моят партньор, с това щяхме да приключим във Вегас.

Запътих се обратно към стаята си и разтворих завесите, после безмълвно поседях под отразената светлина на ларгото.

Всичко това ми действаше обезсърчаващо. Никога не бях провалял възложена ми задача и внезапната перспектива да се издъня ме смущаваше. Нищо възвишено, трябваше да призная. Просто елементарната стара фикс идея за довършване на започнатото, при това изключително качествено. Не особено благородна мотивация, несъмнено, но поне бях честен.

Прехвърлих цял куп все по-шантави сценарии, изкушавайки се да опитам нещо много рисковано. Само че в мен се обаждаше Вегас, насърчаваше ме да компенсирам загубите си с все по-безразсъдно въртене на колелото. Бях издържал доста време, без да правя глупости. Сега не беше подходящия момент да започна.

Дълго седях под тъжното сияние и чаках да ме напусне усещането, че съм на лов, да се разсее внезапният прилив на адреналин. Бях уморен, но знаех, че няма да мога да заспя. Тъкмо бях решил да пропъдя напрежението от тялото си в разкошната вана в банята, когато мобилният ми телефон завибрира — Докс. Грабнах го.

— Кажи ми, че Шорок утре сутрин ще ходи на черква, и ще ти подаря бутилка „Бомбай Сапфайър“.

— А, ще се налага да иде на черква, обаче не знам дали ще го направи.

— Какви ги говориш?

— Ами, гледам на камерата нашия приятел, чиито всекидневни тренировки явно са му дали издръжливост, към каквато можеш само да се стремиш — в момента скъсва от ебане едно момиче на повикване.

— Майтапиш се.

— Нищо подобно. Момичето пристигна преди десет минути, ама не ти се обадох, защото чух почукване на вратата, но не виждах какво става — трябва да са започнали или в коридора, или във втората баня, а камерата покрива само голямата стая. Обаче сега я е опнал на дивана и а, да, обръща я по корем в задна прашка, абе, харесват ми наклонностите на този човек! Кажи ми, партньоре, защо е толкова забавно да гледаш как се чукат други хора?

Не отговорих. Мислите ми препускаха. Не можеше да няма начин да се възползваме от ситуацията. Просто не можеше.

— Леле-мале, само го виж! Горд съм, горд съм, че нашата велика страна се ръководи от мъже с такава изключителна енергия и страст. Да не споменавам за нравствеността им.

Нравственост. Това беше.

— Пипнахме го — казах аз. — Това е нашият шанс.

— Не те разбирам. Точно сега нашият приятел не може да е по-малко сам.

— Да, но съвсем скоро ще остане сам. Искам да продължиш да гледаш...

— Страшно си обичам работата!

— ... и в мига, в който тя си тръгне, ми звънни и после ме чакай в казиното. Има няколко обществени телефона — надясно от входа на нощния клуб „Блъш“. В мига, в който тя си тръгне, ясно?

— Ясно — потвърди той с внезапно изгубил несериозността си глас.

Затворих и три пъти бавно си поех дъх, за да се успокоя и да го премисля от всички гледни точки. Ако пропуснех дори само една променлива величина, щяхме да провалим цялата работа. Но имахме шанс. Докс се шегуваше за нравствеността, но сега ни се отваряше възможност да я използваме — нравствеността, или по-точно опасността от публично опозоряване. Помислих си за срама, от който тоя женен, набожен, допускан до най-високото ниво на поверителност представител на разузнавателните служби ще се страхува, ако се разбере — ако се разпространи това живо порно, съдейки по думите на Докс. Замислих се и че тъкмо срамът е чувството, което най-много копнее за самота — онова, от което в момента се нуждаехме ние.

Анализирах един възможен подход и веднага осъзнах, че със съвсем малко късмет, дори няма да ми трябва цианидът. Реших да го направя по стария начин — по-труден, но и по-сигурен. Затворих очи и започнах да си представям всяка стъпка, всяка променлива, всяка вероятност.

Когато приключих, взех ролка кинезиологична лента от тоалетния си несесер и увих предмишниците и китките си чак до първата става на палците. После нахлузих бяла фланела с дълъг ръкав, закопчах отгоре ѝ синя риза и облякох тъмносин блейзер с прекалено дълги ръкави. Увитите с лента китки и дългите ръкави можеха да привлекат известно внимание на някоя от масите за карти, но аз нямах намерение да играя, или поне не в смисъла, който влагаха във Вегас.

Мобилният ми телефон завибрира след четирийсет минути — Шорок трябва да беше наел момичето за час. Едва ли имаше други професионалисти, толкова точни, колкото вегаските момичета на повикване. Пъхнах чифт ръкавици от еленова кожа в единия джоб на блейзера и ролката лента в другия и се спуснах долу.

Докс вече ме чакаше и с радост установих, че навалицата в казиното не е намаляла, което щеше да ми осигури достатъчно прикритие.

— Да вървим — казах и докато обикаляхме комплекса, му обясних плана и неговата роля в него.

Когато свършихме, ние се върнахме при телефоните пред „Блъш“. Застанах наблизно, а той набра номера на стаята на Шорок и

отдръпна слушалката от ухото си, за да чувам. Две извънявания, после „Да?“ с малко нервен глас. Зачудих се дали директорът на НАЦ не се е уплашил, че се обажда проститутката или някой от нейната фирма, дали не е получил пристъп на разкаяние и страх.

— Господин Шорок — с възможно най-силния си провинциален акцент каза Докс.

— Да?

— Започвам направо по същество. Моята сътрудничка преди малко излезе от апартамента ви. Докато беше там, тя постави камера под телевизора в голямата стая. С нейна помощ заснехме на видео вашите лудории на дивана.

— Какво?!

— Може ли да ви посъветвам просто да отидете при въпросния телевизор и да опипате долния му ръб? Ще откриете камерата и после ще ви кажа как можем да уредим тоя въпрос, тъй че никой друг да не види записа.

— Това... това е нелепо! Не разбирам за какво говорите.

— Просто идете да вземете камерата, ако обичате, господине. А, и между другото, задната прашка и на мене ми е една от любимите пози. Браво, господине, браво!

Чудесен щрих, помислих си, при това не мое дело. Номерът беше да подхвърлиш на обекта късчета съществена информация, които да го накарат да повярва, че имаш и още. Това, наред с усиливащата се паника, не му позволява да разсъждава трезво и да задава въпроси като „Нима? И как се казваше момичето?“, които могат да пратят цялата работа на кино.

Последва кратко мълчание, докато Шорок най-вероятно проверяваше под телевизора и търсеше камерата. После директорът попита:

— Какво... какво искате?

— Искам да ме компенсирате, господине, в замяна на флашката, на която е кристално ясният запис на вашата гореща среща с ласвегаска проститутка.

— Това е измама. Кой сте вие?

Гласът му не звучеше убедено и аз реших, че просто проявява предпазливост. В момента той, естествено, беше подвластен на уплахата от това, че са го заснели.

— Точно сега, господине, аз съм единствения човек, който може да ви спаси от лично и професионално унижение и гибел. Което най-искрено бих искал да ми помогнете да сторя.

— Как да ви помогна?

— Просто като ми платите хиляда долара в брой. Което, струва ми се, ще се съгласите, е страхотна сделка при тия обстоятелства.

Като се имаше предвид в какъв бранш работеше, Шорок трябваше да има известен опит с изнудването и следващият му въпрос го показва.

— Само колкото да поспорим — ако беше вярно, че имате някакъв запис, което не е вярно, защото не се е случило нищо нередно, но ако все пак имахте, щяхте да го презапишете и да превърнете шантажа си в постоянен доход. Защо да се хващам на тази въдица?

— Това е съвсем основателно съображение, господине, и мога само да ви уверя, че хвърлям тая въдица, както я наричате, много отдавна, и дискретността ми е причината да продължавам без излишен шум. Чували ли сте в „Уин“ да е бил залавян някой? Не, разбира се, и ще ви кажа защо. Защото всеки път ми се плаща веднага за предоставяне на инкриминиращия запис и с това въпросът приключва. Но ако искате да сте първия, който ми се опре, ваша воля. Аз лично ви съветвам да постъпите като всички останали, а именно — да си дарите хилядарката, да си го закачите като обеца на ухото и да продължите нататък.

Последва мълчание, през което Шорок трябва да претегляше аргументите „за“ и „против“. Когато отговори, гласът му прозвуча напрегнато, но той успя да каже:

— Добре, само защото не мога да заспя и това ме забавлява. Даже да исках да ви платя, нямам в себе си хиляда долара в брой.

Възражение за цената, не по принцип. Това, както и фактът, че не затваря, ме изпълни с увереност, че ще успеем.

— Естествено, че нямате, господине, това не е нещо необичайно след вечер, прекарана в казиното. И тъкмо затова съм застанал до един банкомат. Та ето каква е сделката. Вие слизате и теглите пари. Аз ще ви наблюдавам някъде от казиното. Когато сте готов, ще се приближа, ще ви дам флашката, а вие ще ми дадете кинтите. Изключително дискретна размяна и като се има предвид какви щети ще предотврати, бих казал, че това ще са най-добре похарчените пари в живота ви. Но

ако не сте тук след пет минути, ще приема, че не проявявате интерес — и в такъв случай ще можете да гледате трейлъра на записа в избрани уебсайтове. А кой знае, може би и по вечерните новини.

Разбрах, че сме го хванали в мрежата си още преди да попита:

— Къде се намирате?

— Недалеч от нощния клуб „Блъш“. Отдясно на входа има банкомат. Използвайте него. А, и при тия обстоятелства ми е почти неудобно да ви моля за това, но бихте ли ми върнали камерата? Много са скъпи.

— Не мога да повярвам.

— Разбирам, господине, и знам, че е неприятно, обаче ако просто изпълните указанията, след пет минути всичко ще свърши. И ако това ще ви успокои, вие далеч не сте първия. В крайна сметка сте във Вегас — ако разбирате какво искам да кажа!

Докс затвори и ние заехме позиции пред две ротативки с изглед към банкомата. Представях си какво прави в момента Шорок: опитваше се да овладее паниката си, претегляше каква е вероятността за неговите хиляда долара наистина да му продадат онова, което се предполагаше, измисляше версия, с която да накара бодигарда пред стаята му да остане там, а не да го придружи, въпреки че това щеше да е нарушение на правилата. Разполагаше само с няколко минути да реши всички тези въпроси и недостигът на време отново щеше да е фактора, непозволяващ да измисли нещо, което ние не сме предвидили. Най-очевидният му ход, освен пълното подчинение, щеше да е да нареди на единия или и на двамата бодигардове да го последват и да заловят изнудвана, когато се разкрие. Съмнявах се, че ще го направи — от това нямаше да има особено голяма полза, само много голям риск — но ако все пак посмееше, ние щяхме да останем на мястото си и да повторим всичко, след като се върнеше в стаята си.

Оказа се, че тревогите ми са излишни: Шорок дойде сам. Наблюдавах го как оглежда казиното, ала имаше прекалено много клиенти на ротативките, за да забележи Докс или мен. Когато ме подмина, аз се изправих и се насочих към мъжката тоалетна. По тялото и крайниците ми се разля адреналин и аз нарочно задишах бавно и дълбоко, за да се овладеея.

Тоалетната имаше Г-образна форма — мивките бяха в хоризонталното рамо, а писоарите и кабините във вертикалното.

Помещението изглеждаше празно. Измъкнах кожените ръкавици и бързо отворих вратите на всички кабинни, за да се уверя, че вътре няма никого. Навън Докс щеше да вземе парите на Шорок и да му обясни, че флашката не е у него — че я е залепил за гърба на сгъваемата маса в най-далечната кабина, голямата, предназначена за инвалиди. Онази, в която безшумно влязох и спуснах резето зад себе си.

Кабината осигуряваше изключително уединение: високи стени от бял мрамор, плътно прилепваща врата с дървен фурнир, никакви цепнатини или пролуки, през които някой да надникне вътре. Затворих очи и дълбоко си поех дъх, задържах го за миг и бавно го изпуснах. Трябваша ми няколко секунди насаме с него. Беше абсурдно, че досега не съм ги осигурил, но имах чувството, че моментът най-после е настъпил.

Останах със спуснати клепащи и се съсредоточих върху звуците. След малко чух стъпки. Ако беше някой друг, можеше да спре при писоарите или мивките. Стъпките обаче бяха бързи, решителни. И се приближаваха покрай свободните кабинни.

„Три секунди — помислих си. — Няма значение дали някой ще влезе после. Само три секунди.“

Стъпките спряха пред вратата на кабината. Някой натисна бравата. Резето изтрака.

— Ей — извика мъжки глас. — Има ли някого?

Шорок беше професионален разузнавач. Макар и уплашен и объркан, всеки не съответстващ детайл можеше да го предупреди. Трябваше колкото е възможно по-дълго да поддържам привидността за естествена ситуация.

— Да, има. Да не би само тази кабина да е свободна?

— Просто побързайте, моля. Спешно е.

Ако разсъждаваше трезво, щеше да каже, че е инвалид, за да накара настоящият, най-вероятно здрав потребител на тоалетната да се почувства гузен и съответно да действа по-експедитивно. Очевидно се намираше под стрес, който правеше невъзможна такава пресметливост. Което означаваше, че ще пропусне и други неща или ще ги забележи прекалено късно.

Натиснах бутона на стената и пуснах водата в тоалетната чиния. Не се безпокоях, че Шорок ще ме познае от някой ресторант или от другите места, където се бях приближавал до него — хората

обикновено не ме забелязват, освен ако самият аз не пожелая. Но даже да ме беше запомнил и да се зачудеше, мимолетното му озадачаване и разсейване щеше да е в моя полза.

Вдигнах резето и отворих вратата, като държах лявата си ръка отстрани и малко отзад, а тялото си — близо до другата ръка, с която натиснах вратата навън и надясно. Ръкавиците щяха да изглеждат странно и можеха да предизвикат бърза реакция, затова не исках да ги види, докато това вече не изгубеше значение.

— Тоалетната е на ваше разположение — заявих аз.

— Благодаря — отвърна Шорок и мина покрай мен. В същия момент аз се завъртях обратно на часовниковата стрелка и му нанесох сечаш удар с длан в основата на черепа. Не много силен, за да нараня шията му или да го блъсна в мраморната стена на кабината, където можеше да си счупи я носа, я някой зъб. Но достатъчно, за да изключи мозъчните му вериги поне за миг, колкото ми отне да се вмъкна зад него и отново да спусна резето.

Той залитна от удара, ала не падна и когато понечи да се обърне с лице към мен, аз прехвърлих лявата си ръка около шията му, наместих трахеята му в извивката на лакътя си, хванах десния си бицепс и здраво опрях дясната си длан върху тила му. Пак хадака-джиме, колкото ефикасно, толкова и подходящо за различни цели. Напрегнах се и стегнах сънните му артерии в орехотрошачка, образувана от бицепса и предмишницата ми, зарових лице в гърба му и го преметнах между раменете си. Усетих как паниката пробягва по тялото му и Шорок се опита да се извърти, първо на едната страна, после на другата, и двата пъти безуспешно. Позволих му да ме блъсне в мраморната стена, съсредоточен в поддържането на нужния натиск. За разлика от хватката, която бях приложил на оня грамаден наемник в Токио, нарочно дълбока и прерязваща, това хадака-джиме беше грижливо премерено — достатъчно здраво, за да запуши сънните артерии, но не достатъчно дълбоко, за да остави следи. Както може да потвърди всеки джудист, правилното задушаване не е непременно болезнено и дори не е нужно да спира дишането. Душени на тепиха от майстор, можете да изгубите съзнание без почти никакви страдания.

Усетих, че вдига крак, за да ме настъпи, което показваше известна подготовка, но с лекота се изместих и го избегнах. Шорок размаха ръце към очите ми, ала не успя да ги достигне. Неговото

извиване и мятане ставаше все по-отчаяно. Той бясно се опита да издере ръцете ми, но ноктите му безобидно се плъзнаха по лентата и няколкото ката дрехи. После напрежението сякаш изведнъж напусна тялото му. Ръцете му безжизнено увиснаха отстрани и торсът му се отпусна в прегръдката ми. Облегнах се на стената и като дишах равномерно, се съсредоточих върху постоянния натиск. Чух някой да влиза в тоалетната, ала стъпките спряха на завоя, навярно при писоарите. Вече нямаше значение — времето най-последно беше на моя страна. Изтекоха няколко секунди. Чух пускане на вода в писоар, после и в мивка, меко шумолене от използване и изхвърляне на хартиени кърпи, отново стъпки, този път отдалечаващи се.

Когато се уверих, че Шорок е мъртъв, аз го оставих на пода и бързо претърсих джобовете му. Носеше само ключ-картата си и камерата, която бях поставил в стаята му. Реших, че е отказал да я даде на Докс, когато моят партньор му е съобщил, че ще намери флашката в тоалетната, навярно е смятал, че така ще му остане все някакво средство за убеждение. Нямаше значение. Главното беше, че сега устройството е у нас и няма да се налага да се безпокоим, че може да бъде открито в стаята му и да породи съмнения. Ключът му също щеше да е полезен, в случай че се регистрираше времето на неговите влизания и излизания. Не очаквах да има следствие, но колкото по-малко улики, толкова по-добре. Извадих хиляда долара от джоба си и ги пяхнах в джоба на Шорок. Навярно никой нямаше да обърне внимание на факта, че е теглил пари от банкомат непосредствено преди смъртта си, но ако някой все пак го направеше, отсъствието на парите щеше да изглежда странно.

Огледах пръстите му за кожа или косми от мен. Не бях усетил нищо, но адреналинът скриваше болката и той спокойно можеше да ме е одрал по скалпа или да ми е отскубнал някой косъм. Не открих нищо. Извадих ролката кинезиологична лента от джоба на блейзера си и увих двете си длани с лепкавата страна навън, после методично почистих плочките под и около Шорок. Чистачите в „Уин“ трябва да бяха професионалисти, защото събрах само малко мъх и няколко косъма. Нямаше откъде да знам дали сред тях има и мои, но вече беше без значение. Преобърнах Шорок и почистих гърба му, където бях опрял лицето си. Още няколко косъма, сигурно негови. Но както и по-рано, това вече не беше важно. Внимателно развих лентата над тоалетната,

смачках я на топка и я напъхах в джоба си. После пуснах водата в чинията, отстранявайки всяка материя, незабележимо паднала вътре.

Почти бях свършил. Спрях и се замислих, прехвърлих мисления списък с действията си. Всичко беше наред. Оставаше само още едно нещо.

Разкопчах колана на Шорок, смъкнах панталона и гащетата му до глезените и го сложих да седне на тоалетната чиния. После се отдръпнах назад с протегнатата ръка, за да го задържа колкото може по-дълго в тая поза. Когато отпуснах ръката си, Шорок се наклони напред и надясно и се свлече по очи на пода до чинията. Знаех, че не съм оставил следи нито по лицето му, нито другаде, но даже и да бях, дребните охлузвания, получени при падането му от тоалетната чиния, щяха да са напълно достатъчно обяснение. Колкото до самата му смърт, тя щеше да изглежда резултат на нещо сърдечно — може би запушване на кръвоносен съд или нарушаване на електрически импулс. Бе възможно да му направят аутопсия: той беше достатъчно високопоставен, а и трябваше да се има предвид странната ирония, че човек, толкова вманиачен по фитнеса, е умрял от привиден инфаркт. Но когато не откриеха нищо, труп, лишен от каквито и да е следи от случилото се, мъдрите лекари щяха да си погледят брадичките и да изтъкнат като вероятни причини синдрома на Бругада, синдрома на удължения QT интервал, потенциални патологии на натриевите и калиевите канали и смъртоносни аритмии, връхлетели с разрушителността и непредвидимостта на цунами, всички с еднакво тържествени гласове, някога изключителен приоритет на монаси, позоваващи се на неведомите пътища Божии.

Хванах се за горния край на мраморната стена и внимателно се заслушах за миг. Нищо. Набрах се, праметнах се отгоре и се спуснах в съседната кабина. Чух, че някой влиза, затова заключих вратата и зачаках, като използвах времето да прехвърля отново мисления си списък и да се уверя, че не забравям нищо. Когато чух, че посетителят си тръгва, аз излязох навън и в движение напъхах ръкавиците в джоба си.

Видях Докс, който седеше пред една ротативка и наблюдаваше входа. Кимнах веднъж, за да му покажа, че съм успял. Можехме да се обадим на Ларисън и Тревън по пътя, да си дадем преднина и да се срещнем по-късно, далеч от „Уин“. Нямаше обаче да разкрия на никого

от тях, че не съм използвал цианида. Нито пък на Хортън. Предпочитам хората да не знаят какво мога да правя с ръцете си. Това ме улеснява да го приложа на самите тях, ако се стигне дотам.

Известно време не ни беше вървяло. На няколко пъти за малко не се бяхме провалили. Но накрая бяхме успели. Съвършено естествената наглед смърт на Шорок, нашето чисто измъкване, страхотният хонорар. И може би от всичко това за пръв път щеше да излезе нещо по-добро за повече хора. В крайна сметка нямаше абсолютно нищо, от което да се оплача.

Това само по себе си трябваше да ми подсказва, че има сериозен проблем.

11.

Ларисън и Тревън пътуваха през пустинята по междущатско шосе 15 и слънцето изгряваше зад тях. Два часа по-рано Рейн и Докс се бяха обадили на Ларисън и му бяха съобщили, че задачата е изпълнена и те се връщат в Лос Анджелис, където четиримата ще се срещнат.

Рейн не беше уточнил как и кога е ликвидирал Шорок и Ларисън имаше чувството, че макар тази сдържаност до известна степен да се дължи на разумни съображения за сигурност, Рейн също така се е забавил да ги осведоми, за да осигури на двама им с Докс преднина, при напускането на града. Ларисън го разбираше. И той щеше да постъпи така. Рейн не знаеше дали Ларисън и Тревън нямат заповед да решат всички проблеми, като ги очистят с Докс след убийството на Шорок. Нямаха такава заповед, макар че планове на самия Ларисън всъщност не бяха много далеч от онова, което сигурно подозираше Рейн. Така или иначе, предпазливостта на Рейн беше съвсем естествена. Убийството на убийците бе стандартна процедура при сериозни операции като тази.

По пътя Ларисън позвъни на Хорт от чист телефон и го информира за хода на събитията. Полковникът му каза да се обади, когато научи повече, но не го попита къде двамата с Тревън ще се срещнат с Рейн и Докс. Явно разбираше, че Ларисън има същите опасения от Хорт, каквито и Рейн — от самия него.

Возеха се в сив форд „Торъс“, взет под наем на лосанджелиското летище, без навигация и автоматична система за плащане на пътни такси, с помощта на които някой би могъл да ги проследи. Шофираше Тревън, вещо и спокойно, нито километър над максимално позволената скорост, просто двама бели мъже, завръщащи се в Калифорния след няколко дни хазарт. Ларисън зяпаеше кафявите хълмове и прашните шубраци през прозореца и обмисляше каква част да му каже. Голяма, реши той. Нямаше друг начин да го мотивира достатъчно. Но трябваше да го направи хитро, с известни съществени пропуски.

Инстинктът на Тревън може и да беше притъпен от инфантилен патриотизъм, но съвсем не беше глупак.

— С какво толкова те държи? — попита той.

Тревън се озърна към спътника си, после продължи да наблюдава пътя пред себе си.

— Кой?

— Знаеш кой. Хорт.

Мълчание.

— Защо мислиш, че ме държи с нещо?

— Защото Хорт държи всички с нещо. Така действа.

Тревън не отговори.

— Ти знаеш мен с какво ме държи — не се отказа Ларисън.

Агентът от СРП кимна.

— А знаеш ли какво според него щяло да се случи, ако разпространя ония записи с изтезанията?

Тревън отново кимна.

— Ще убият приятеля ти.

Ларисън изпита странна признателност за уклончивия отговор на Тревън, който отлично знаеше какво означава Нико за него. За миг си представи какво ще е да може да довери на някого тайната си, а после, със сепваща, шеметна внезапност — какво ще е изобщо да не се налага да го пази в тайна. Той се отърси от унеса си.

— Каза ми, че щели да пратят наемници да изнасят племенничките и племенниците на Нико, да осакатят родителите, сестрите и зетьовете му. Да изсипят гнева Божий над целия му род, до последния човек. И после да обяснят на Нико, защо се е случило всичко това — че вината е само моя.

Последва ново мълчание.

— Тогава недей да разпространяваш записите — отвърна Тревън накрая.

— А ти какво не бива да правиш? Кого ще прецакат от твоя страна, за да те държат в подчинение?

Агентът на СРП не отговори.

— Наистина ли се налага да подчертая, че с теб имаме сходни проблеми? — попита Ларисън, преценил, че е дошло време да окаже малко по-силен натиск. — Които може би имат и сходни решения, ако се опитаме да ги решим заедно?

— А именно?

— Как да ти отговоря, като не щеш да ми кажеш с какво те държи?!

Известно време пътуваха в мълчание. Признание на самия Ларисън, за да изгради доверие, предложение да работят заедно, за да породи надежда, мълчание, за да накара Тревън да му се разкрие. Ако щеше да се разприказва, сега беше момента.

„Хайде — помисли си Ларисън. — Говори. Щом започнеш, няма да престанеш.“

Тъкмо започваше да му се струва, че е сбъркал, когато спътникът му попита:

— Сещаш ли се за оня бивш шеф на кабинета на вицепрезидента, за когото ми разправяше? Оня, който бил изтезаван до смърт в кабинета си?

— Улрик — усмихна се Ларисън.

— Да, Дейвид Улрик.

Ларисън продължаваше да се усмихва.

— Мислех, че може би ти си го направил.

— Не съм аз. Обаче бях в кабинета му малко преди да се случи и го подготвих доста настойчиво. Хорт твърди, че в ЦРУ имали запис от охранителна камера, доказващ, че съм бил там по времето на смъртта му.

— И ти му повярва?!

— Откъде иначе ще знае, че съм бил там?

— В такъв случай според мен имаш сериозен проблем. Освен ако не си склонен да си останеш пачаврата на Хорт до края на живота си.

— Ама записът е в ЦРУ.

— Хорт ли ти го каза?

Тревън не отговори.

— Защото той друго няма да ти каже. Разбираш го, нали?

Отново не получи отговор.

— Виж — продължи Ларисън. — Според мен има голяма вероятност записът да е у самия Хорт. Той няма да го признае, иначе ще разбереш, че тъкмо той те е гепил за ташаците. И затова се представя като човек, който се мъчи да ти помогне, да облекчи натиска. Така се правят тия неща.

— Да. Наясно съм.

— И даже да е вярно, че записът е в ЦРУ, на тях хич не им пука за тебе, стига да не им се бъркаш в работата. Отърви се от Хорт и няма да те е страх, че някой може да използва записа срещу теб, независимо у кого е.

— Да се отърва от него ли?!

— О, я стига! Да не искаш да кажеш, че никога не си мислил за това? За глупак ли ме вземаш?

Тревън поклати глава.

— Ти нямаш нужда от мен. Сам можеш да очистиш Хорт.

— Само че аз искам нещо друго.

Последва мълчание.

— Диамантите — каза накрая агентът от СРП.

— Точно така. А това не е работа за сам човек. Ще са нужни двама, най-малко.

— Според теб обаче четирима ще е най-добре.

Ларисън се усмихна. Не, Тревън изобщо не беше глупак.

— Става дума за сто милиона долара — натърти той. — Рейн и Докс могат да получат по една четвърт. Ти също. Щом вземем диамантите, аз ще се погрижа за Хорт безплатно.

Тревън не отговори и Ларисън не знаеше какво си мисли спътникът му. Ала се досещаше. Двайсет и пет милиона и отстраняването на човека, който го изнудваше? Кой не би се нахвърлил на такъв шанс?

— Е? — настоя Ларисън. — С мен ли си?

Последва дълго мълчание. Ларисън чакаше, оставяйки тишината да свърши своето.

— Първо ще трябва да ми обясниш плана — отвърна накрая Тревън.

Ларисън се усмихна. Тревън беше с него. Сега само трябваше да размахна диамантите под носовете и на Рейн и Докс.

12.

Докато Докс шофираше, аз се обадох на Хортън, тъкмо когато подминавахме Пасадина. Някои хора биха ме обвинили в параноя или поне щяха да го направят, ако още бяха живи, обаче не исках никой да локализира местонахождението на взетата ни под наем кола, докато сме в някоя пустееща отсечка на шосе 15, без алтернативни маршрути и без възможност да избягаме или да се скрием.

— Готово — съобщих му аз.

— Чух — отвърна той и в гърления му баритон долових удоволствие.

Доста бързо — с Докс бяхме напуснали Лас Вегас по-малко от четири часа преди това. Един труп може да остане дълго в заключена тоалетна кабина, без никой да забележи нещо нередно. Обикновено го открива почистващият персонал. Може би от сутрешната смяна бяха намерили Шорок. По-вероятно беше обаче бодигардовете му да са отишли да го търсят, след като не се е върнал от тайнствената си самостоятелна разходка. Трябваше да предвидя, че ще го открият по-рано от обичайното. Всъщност вече нямаше значение.

— А да си чул за някакви проблеми? — попитах.

— Абсолютно никакви. Радвам се да се уверя, че репутацията ти е напълно заслужена.

— Извадихме късмет.

— Съмнявам се. Използва ли каквото ти дадох?

— Да.

— Добре. И за да ти спестя задаването на очевидния въпрос, вашето възнаграждение вече е разпределено съгласно инструкциите ти. Всеки от вас може да потвърди получаването му.

Разговорът ми прозвуча толкова познато, все едно имах deja vu. Ужасих се колко естествено възприемам факта, че отново се занимавам с това. Колко... нормално. Сякаш през последните няколко години ме бяха принуждавали да използвам само слабата си ръка и сега най-после пак можех да си служа със силната.

— Ще предам на другите.

— Добре. И ако се връщаш там, където се срещнахме предишния път, искам пак да се видим.

В главата ми зазвъня аларма.

— Защо?

— За да те инструктирам за следващия.

— Защо държиш да се срещаме?

— Защото нямам намерение да описвам подробностите черно на бяло, нито да ги излагам по телефона. Виж, при тези обстоятелства напълно разбирам колебанието ти. Излишно е да казвам, че можем да се срещнем на всяко място и по всяко време, както е удобно за теб.

Това не ми харесваше. Обикновено вероятната подготвеност и броят на противника бяха такива, че можех да взема задоволителни контрамерки. Само че, ако поискаше, Хортън можеше да вкара в играта изключително тежка артилерия. Представих си специален отряд, пратен по следите на въоръжения и опасен убиец на Шорок, да обкръжава ресторант, в който се намирам аз.

— Не е ли достатъчен човекът, който току-що напусна проекта?
— Опитвах се да спечеля време.

— Не съвсем. Нужни са още две персонални промени, за да съм сигурен, че проектът няма да се реализира. В противен случай той ще струва на фирмата много пари. Ти доказа, че си най-подходящ за случая. Довърши работата и ще получиш адски добра премия.

Не знаех дали искам. Ами ако исках?

— Къде си в момента? — импровизирах аз.

— В града.

— Близко ли си до мястото, където се срещнахме предишния път?

— Мога да стигна там за двайсет минути.

— Иди в същия хотел. Ще ти се обадя след по-малко от час.

— Добре.

Затворих.

— Нова работа ли има за нас? — попита Докс.

— Още две. И явно голяма премия. Как ти звучи?

Той се усмихна.

— Звучи ми като пари, готин.

— Може би. Какво ще кажеш за лична среща?

— Опасяваш се да не изиграе ролята на Джек Руби за нашия Ли Харви Осуалд ли?

— Нещо такова.

Докс бръкна под седалката и извади своя „Уилсън Комбат“.

— Добрият Осуалд е трябвало да носи ей такова нещо.

Замислих се и реших, че има начин.

— Карай към Западен Холивуд — казах.

Когато отбихме от шосето и изминахме няколко километра на запад по Санта Моника Булевард, пак позвъних на Хортън. Ако някой ни подслушваше, нямаше да има време да прати хора подире ни, тъй че краткото нарушение на комуникационната безопасност, което се канех да извърша, щеше да е безобидно.

— В „Ърт Кафе“ — съобщих му. Знаех това място от предишни идвания в Лос Анджелис и макар да харесвах кафето им, днес нямаше да имаме удоволствието да му се насладим. — На ъгъла на Мелроуз Авеню и Уестмаунт Драйв.

— Ще стигна там за по-малко от десет минути.

Затворих. Хортън беше прецизен човек и ми хрумна, че трябва да познава града доста добре, за да може веднага да направи такава преценка. Не бях сигурен какво означава това, ако изобщо означаваше нещо, но запазих информацията за по-нататъшно обмисляне.

Паркирахме на Уестмаунт, точно на юг от Мелроуз, и слязохме. Въздухът ми се стори прохладен в сравнение с палещия като доменна пещ Лас Вегас и обедното небе над смесените палмови и широколистни дървета беше ясно, наситено синьо. Двата се насочихме към тоалетната в „Ърт“, като се провирахме покрай нищо неподозиращите, приказващи си жители на Лос Анджелис, насядали около металните маси под сянката на зелени чадъри на тротоара и терасата. Кафето ухаеше великолепно, но нямахме време и аз вече се настройвах за срещата с Хортън. Може би после.

Върнахме се в колата, само че този път Докс седна отзад, а аз се настаних зад волана. Обиколих квартала, десен завой след десен завой, еднофамилни къщи, едноетажни кооперации, ниски магазини като книжарницата „Боди Три“ и модната къща „Пийс Галъри“. По облените от слънце тротоари се разхождаха групички купувачи, ала нямаше и следа от Хортън. Нямаше и следа от нищо нередно, като например черни шевролети „Събърбан“ с тонирани стъкла, седани със сурови наглед мъже, спрели със запалени мотори до тротоара, хора с

тъмни очила и неподходящи за сезона сака, заемащи позиции около ресторанта и влизащи вътре.

Телефонът ми завибрира — Хортън. Приех разговора.

— Да.

— Тук съм, но не те виждам.

— Излез от ресторанта, тръгни наляво по Мелроуз и веднага свий наляво по Уестмаунт. Ще бъда там след минута.

— Още си предпазлив, виждам.

— Убеден съм, че е излишно.

Той се засмя.

— Напълно те разбирам.

Затворих и подадох джиесема си на Докс.

— Изключи телефоните — инструктирах го аз. — И извади батериите. — Хортън знаеше номера и някой можеше да ни засече, докато пътувахме. Навярно наистина беше излишно, както и другите ми предпазни мерки, но ако сериозно искаш да разполагаш с нещо животоспасяващо в запас за онзи един процент от случаите, в които наистина се нуждаеш от него, ще трябва да го имаш и в останалите деветдесет и девет процента.

Докс се засмя.

— Щото във великия щат Калифорния е забранено да приказваш по телефона, докато караш ли?

— Не — озърнах се към огледалото аз, като се опитвах да скрия раздразнението си. Заради неговото отношение към мобилните телефони, веднъж за малко да ни убият в Банкок. — А защото...

Той пак се засмя.

— Знам, знам, за да не локализируют местонахождението ни. Само те будалкам бе, готин. Въпреки че не знам защо си правя труда, толкова е лесно.

Въздъгнах. Сигурно никога нямаше да свикна с това. Аз винаги се умълчавам в миговете преди операция, но Докс имаше нужда да пуска шеги, повечето от които за моя сметка.

Включих детектора за подслушвателни устройства и пак обиколих квартала, надясно по Уестборн, надясно по Шеруд, надясно по Уестмаунт. Забелязах Хортън по средата на улицата, на тротоара вдясно от нас, приближаваше се. Беше облечен точно като при предишната ни среща — риза с къси ръкави, напъхана в панталона, не

оставяща друго място за скриване на оръжие, освен в кобур на глезена. Или може би отзад на кръста, Докс обаче бе отворил прозореца, държеше пистолета си точно под него и ако Хортън насочеше ръцете си към място, което не виждаме, моят партньор щеше да натисне спусъка, преди полковникът да успее да стреля, с други думи, той щеше да умре на място.

Спряхме до него и аз му дадох знак да седне до мен. Той кимна, но първо любезно си повдигна крачолите и показа глезените си, после се завъртя, за да видим, че не носи нищо и на кръста си. Накрая се качи и аз направих бърз обратен завой, първата от маневрите, които щях да изпълня, за да се уверя, че не ни следят. Детекторът за подслушвателни устройства мълчеше.

— Благодаря и на двама ви за отделеното време — започна Хортън. — И трябва да отбележа, че свършихте чудесна работа в Лас Вегас. Никога няма да узнаем живота на колко души сте спасили и колко тежки телесни повреди сте предотвратили, но ако се съди по плановете на Шорок, става дума за хиляди хора.

— Няма нужда от благодарности — каза Докс. — Аз съм тук, само за да те застрелям, ако нещо се обърка.

Полковникът беше достатъчно умен, за да не вземе добродушния глас на партньора ми за отсъствие на сериозна цел.

— Ами тогава да се погрижим нищо да не се обърка — рече той.

Потеглих на юг по Ла Сиенега, после продължих по съседните улици, за да избегна задръстванията. Смятах, че няма вероятност Хортън да е поел риска да нареди да ни следят — той знаеше, че щом е наш пътник, в главата му буквално ще е опрян пистолет. Въпреки това на няколко пъти спирах, за да се уверя, че зад нас няма никой, и направих няколко стратегически обратни завоя. С неговите възможности, естествено, не можех да изключа сателитно наблюдение, това обаче не представляваше непосредствена опасност и двамата с Докс можехме по-късно да се справим с такава възможност. Знаех, че полковникът може да е видял и запомнил регистрационните номера, докато се бяхме приближавали, за да го качим, но аз бях наел колата под самоличност, която нямаше да го отведе до мен. Стига да внимавахме, всичко щеше да е наред.

— Щом вече сме спасили живота на толкова хора, защо искаш да бъдат очистени и другите двама заговорници? — попитах аз, след като

се уверих, че никой не се опитва да ни проследи.

Хортън кимна, като че ли очакваше този въпрос.

— Шорок беше върхът на копието, затова беше най-важната цел. Но докато копието съществува, върхът му може да се възстанови сравнително лесно. Има още две ключови фигури, чиято смърт напълно ще попари надеждите на някои да заграбят властта, като използват атентати под фалшив флаг.

— Кои?

— Проявяваш ли интерес?

— Не мога да отговоря, преди да науча кои са обектите.

Той замълча за миг, после попита:

— Чувал ли си за Джак Финч?

— Не.

— Той стои в сянка за човек на такъв пост.

— А именно?

— Съветник по антитероризма на президента.

Докс се засмя.

— Бива те да избираш мъчни обекти. Направо ме е страх да попитам кой е третия.

— Хайде засега да ги обсъждаме един по един — каза Хортън.

— Каква е ролята на Финч в заговора? — поинтересувах се аз.

— Финч е нещо като информационен брокер — отвърна полковникът.

— Тоест?

— Тоест той е съвременното превъплъщение на знаменития Джон Едгар Хувър, който, както може би знаеш, запазил поста си на шеф на ФБР близо половин век, като събирал уличаващи досиета за всички важни личности във Вашингтон, включително за всеки президент, при когото е служил.

Докс отново се засмя.

— Звучи като историята със стария Мърдок и „Фокс Нюз“.

— В известен смисъл е така — съгласи се Хортън. — Обаче е по-целенасочено. И по-мащабно.

— Какво общо има това с преврата? — попитах.

— Първата стъпка е провокацията, което беше в областта на Шорок. След провокацията обаче заговорниците трябва да се погрижат някои ключови фигури от властта — президентът, високопоставени

военни и служители от органите на реда и от съдебната система, в случай на съдебно оспорване — да подкрепят извънредните пълномощия на президента в отговор на кризата. Сами виждате защо е нужно това. Америка е голяма и капризна страна. Някои хора искат управлението да е по-ефикасно, както се изразяват те. Ала не са достатъчно, за да надделеят над опозицията.

— Значи има компромати за президента, така ли? — обобща Докс.

Хортън се подсмихна.

— Той има компромати за всички. Нали ви казвам, като Хувър е. Само че Хувър е разполагал единствено с телефонни записи и снимки от наблюдение. Финч има засечени имейли, истории на интернет браузъри, копия от записи на охранителни камери, данни за хакнати офшорни банкови сметки, всичко, за каквото се сетите в нашата взаимосвързана дигитална ера. Става дума за досиета, доказващи финансова корупция и сексуална поквара с такива подробности, че ще накарат Хувър да се разплаче от завист.

— Не го вярвам — заявих аз. — Не ми пука колко души контролира Финч. Президентът не може ей така да суспендира конституцията и после да му се размине.

— А, той няма да го нарече „суспендиране“ — поясни полковникът. — Просто ще поиска някои извънредни пълномощия, за да се справи с кризата, при това ще ги поиска от Конгреса само за деветдесет дни, след което те ще изгубят сила, освен ако Конгресът не реши да удължи срока на действието им. Изключително сериозни и трезвомислещи хора ще говорят за безпрецедентния характер на заплахата, ще изтъкват, че конституцията не е договор за колективно самоубийство, и тем подобни, и ще доказват колко са независими и уравновесени, като отвърщат на президента, че може да получи само трийсет дни, подлежащи на удължаване, проклети да са, ако се съгласят на деветдесет.

— Добре — отстъпих аз. — Да речем, че си прав. Да речем, че е възможно. Само че какъв е смисълът?

— Какво искаш да кажеш?

— Какъв е смисълът на всичко това. Тия хора... не им ли стига? Власт, пари... те вече управляват всичко. Защо сами да си прекатурват каруцата?

— На хората, които стоят зад това, не им пука за пари и власт. Те го правят, защото ги е грижа за страната, колкото и да са заблудени.

— И ще я унищожат, за да я спасят, така ли?

— Те не го възприемат като унищожение. Според тях демокрацията в Америка страда от фатална болест. Законодателен паралич, просмукване на властта от лични интереси, военна машина, която безконтролно паразитира върху икономиката.

— А не са ли прави?

— Прави са, но методите им за лечение са грешни. Планът им е да поемат юздите на властта, да оправят нещата и да върнат властта на народа.

Докс се засмя.

— Да, това винаги успява.

— Те не смятат, че имат големи шансове. Смятат само, че имат по-големи шансове от сегашния курс, които според тях възлизат на нула. Като наложителна операция за пациент, който ще умре, ако не бъдат взети героични мерки.

— Звучи доста безумно — признах аз.

— Наистина е безумно. До голяма степен, защото те не мислят за хилядите хора, които ще бъдат тероризирани, изгорени, осакатени, травмирани и убити, за да бъде положена основата за осъществяване на този план. И тъкмо затова не бива да го допускаме.

Помислих си, че просто трябва да откажа. Бяхме очистили Шорок. Стигаше.

Но после се сетих за нещо. Нещо, което трябваше да ми направи впечатление по-рано.

— Откъде знаеш толкова много за всичко това? — попитах.

Последва кратко мълчание.

— Аз участвам в заговора — отвърна накрая Хортън.

Хвърлих поглед към него, после отново насочих вниманието си към пътя.

— Как участваш?

— В момента няма значение как. Поканиха ме, аз се престорих, че приемам, но всъщност искам да им попреча.

— Без да оставиш обратен адрес.

— Докато третият, последният важен участник умре от „естествена смърт“, те може да се доберат до мене и аз съм готов да си

понеса последствията, които може да са фатални. Но да, междуременно имам шанс да унищожа това нещо от корен. За целта се нуждаем от неоткриваем екип, състоящ се от външни хора, от бързина и нито следа от „насилие“.

Няколко минути пътувахме в мълчание. Полковникът се обърна към Докс.

— Би ли свалил този пистолет от гърба ми, колкото да ми кажеш какво мислиш за всичко това?

Озърнах се към огледалото и видях, че партньорът ми се е ухилил.

— Само чаках да кажеш за дневните.

13.

Тревън слушаше разказа на Рейн на фона на усиливащото се тракане на мотрисата в лосанджелиското метро, едновременно впечатлен и обезпокоен. Впечатлен от това, че Рейн е забелязал слабост в защитата на Шорок, моментално е импровизирал, за да се възползва от нея, и е довършил директора на НАЦ с цианида, както бяха планирали. Обезпокоен, защото впоследствие Рейн и Докс са се срещнали с Хорт и сега явно контролират информационния поток в двете посоки. Не беше свикнал между него и полковника да има буфер и макар да съзнаваше, че това е недостойна, самолюбива реакция към избутването му в периферията, той също така разбираше, че необходимостта да разчита на посредничеството на Рейн и Докс е оперативно неизгодна.

Наближаваше обяд и мотрисата общо взето пустееше, по седалките наредко се бяха разположили неколцина отегчени наглед пътници. Четиримата стояха един срещу друг в средата и леко се олюляваха от движението. Гласът на Рейн едва се чуваше, въпреки че лицата им бяха само на сантиметри едно от друго. Рейн им беше позвънил с инструкции за срещата и Тревън предполагаше, че е избрал метрото, за да осуети евентуално сателитно наблюдение от страна на Хорт. По станциите имаше камери, естествено, но дори да разполагаше с достъп до тях, полковникът трябваше да знае къде да търси и щеше да му се наложи да преодолее няколко нива бюрокрация. Докато установеше местонахождението им, те отдавна щяха да са изчезнали.

— Смяташ ли, че тая работа с Финч е истина? — попит Ларисън. Отговорът на Рейн се забави малко.

— Не знаех дали е истина и историята с Шорок. Но парите са преведени.

— Той предлага по триста за Финч — намеси се Докс. — И по петстотин за третия, който и да е той. Това прави повече от милион за всеки от нас, когато приключим. Не знам за вас, но за мене е много пара.

— Според вас откъде Хорт взема всичките тия пари, които пръска насам-натам? — попита Ларисън и Тревън се зачуди какво цели с въпроса си, каква част има намерение да им разкрие.

— Нямам представа — сви рамене Рейн. — А ти?

Ларисън нехайно се озърна към поклащащата се мотриса.

— Ами ако ви кажа, че вместо да се излагаме на опасност за един милион, можем да се защитим и да си тръгнем с дващест и пет милиона?

— Дващест и пет милиона... долара?! — ахна Докс.

Ларисън кимна.

— На човек.

Докс се засмя.

— Правиш си ташак с нас. Как да се защитим, като убием президента ли?

Ларисън поклати глава.

— Като убием Хорт.

Докс отново се засмя, но Тревън виждаше по изражението му, че сумата е привлякла вниманието му.

— С какво те държи Хортън? — попита Рейн.

Ларисън студено се усмихна.

— Не това е важното. Важното е, че Хорт има сто милиона в необработени диаманти. Е, нека са деветдесет и девет милиона, след като ни плати. Лесни за пренасяне и продаване, напълно непроследими.

Рейн мълчеше. Тревън се зачуди дали е повярвал.

— Предимствата са много — продължи Ларисън. — Но ще ви кажа още нещо. Диамантите всъщност са само бонус. Дори те не са истинската цел.

— Знаеш ли, винаги съм мечтал да участвам в разговор, в който някой казва, че „даже стоте милиона долара не са истинската цел“ — цитира го Докс. — След близнаците във ваната в банкокския „Сукотай“ сега ще мога да се пенсионирам като доволен човек.

На лицето на Ларисън отново се появи същата студена усмивка.

— Исках да кажа, че като се концентрираме върху парите, излиза, че имаме избор. А нямаме.

— Какво искаш да кажеш? — попита Рейн.

— Ами, вие не разбирате Хорт. Затова ще ви обясня някои неща за него. Първо, той винаги взема мерки срещу нежелани последици. Оттук следва второто — когато му свършим тая работа с Шорок и останалите, каквато и всъщност да е тя, полковникът ще се опита да ни запуши устата. И оттук следва третото — един от тия удари, може би следващият, може би третият, ще е всъщност капан, целящ да установи местонахождението ни.

— Но той току-що ни плати точно един милион! — възрази Докс. Ларисън кимна.

— За да демонстрира добрите си намерения. И да ни накара да повярваме, че и останалото, което ни обещава, е истина. Разбирате ли защо го структурира така? За да накара алчността ни да заглуши здравия ни разум.

Докс се озърна към Рейн. „Оставям на тебе, готин“ — разчете погледа му Тревън.

Рейн мълчеше. Изражението и гласът на този човек сякаш никога не се променяха. Което го правеше неразгадаем. И не стига това, но и след като беше видял какво е направил с наемниците и като знаеше, че майсторски е ликвидирал и Шорок, безизразното поведение на Рейн направо започваше да нервира Тревън.

— Разбирате ли сега? — попита Ларисън. — След операцията в Лас Вегас, докато Хорт е жив, той е заплаха за всички нас.

— Ти си знаел какво ще се случи — заключи Рейн.

— Исках всичките да сме в един кюп, да имаме еднакви възможности, ако имаш предвид това. Не съм ви мамил обаче. Не съм ви заблуждавал. Вие сами сте си взели решението, по свои си причини. Така или иначе, дори да ви бях казал какво мисля, нямаше да ме послушате. Не съм сигурен, че ме слушате и сега.

Останалите не отговориха.

— Добре — продължи Ларисън. — Давайте, оставете го да ви дърпа конците. Вярвайте на обещанията му, щом искате. Накрая ще умрете. А бихте могли и да проумеете какво става всъщност, да предотвратите опасността и да си тръгнете чисти с по двайсет и пет милиона.

Тревън изпита отвратителното усещане, че се е превърнал в страничен наблюдател. Да убият Финч? Или да се обърнат срещу

Хорт? Никой не го питаше какво мисли. Всъщност и самият той не беше сигурен.

Не можеше да не се съгласи с анализа на Ларисън за сегашното състояние на играта — в края на краищата, знаеше от личен опит колко манипулативен и безпощаден може да е полковникът. Убедителни бяха и изтъкнатите от Ларисън аргументи за записа от охранителната камера, поставящ Тревън на мястото на убийството. Щом Ларисън имаше право, алтернативите бяха ясни: убиваш или убиват теб.

И все пак мисълта да очистят Хорт го изпълваше с такава тревога, та чак го обземаше шемет. Наистина ли можеше да го извърши? Да убие собствения си командир? На времето във Виетнам войниците понякога бяха очиствали некадърните си лейтенанти, нали? Ала когато си представи как изстрелва куршум в челото на Хорт, кръглата дупка, мигновеното изхвъркване на очите от орбитите заради пробиването на черепа.

Моменталната безизразност, обхващаща лицето, омекването на тялото... нещо в него се разбунтува.

Какво щеше да прави после? Щяха да заменят Хорт, естествено, но всичко едва ли щеше да си тръгне постарому. Боеше се, че ще е извършил нещо като отцеубийство, че ще го гризе съвестта. Другарите му щяха да усетят, че е извършил някакъв смъртен грях, и може би дори щяха да заподозрат точно какъв. Щеше да носи клеймото на Каин, вечно подозиран, завинаги чужд.

Не. Той не беше като Ларисън и Рейн и не желаше да стане такъв. Бе убивал достатъчно, най-често отблизо, но освен в случаите на самоотбрана, винаги действаше по заповед. Тревън участваше в нещо голямо, защо да го прецаква? Пък и какъв беше Ларисън? Умел изпълнител, несъмнено, но все пак неконтролируем ренегат. А започваше да му се струва, че Рейн е почти социопат. Докс — шут, прекалено тъп, за да разбира нещо. Те работеха за пари, което означаваше, че винаги могат да бъдат купени. Наистина ли се колебаеше дали да се обърне срещу Хорт, да се обърне срещу бойната си част, да хвърли жребия си завинаги при тези отрепки?

После изведнъж видя начин. Начин да се защити, да остане на страната на добрите и да се избави от Рейн, Ларисън и Докс. Едновременно.

— Може и да си прав — каза Рейн на фона на тракането на мотрисата. — И въпреки това искам да очистя Финч. Плащат ми да го направя и нямам навика да се обръщам срещу клиента при предложено по-добро заплащане, даже да е много по-добро. Ако вие с Тревън искате да участвате, ще вземем по триста на човек. Иначе ние с Докс можем да се справим сами и ще се разделим без лоши чувства.

— Правиш грешка — предупреди го Ларисън.

— Искаш ли да участваш в удара срещу Финч? — попита Рейн.

Ларисън се извърна за миг, сякаш размишляваше.

— Какво ще направиш, ако установиш, че Хорт ни лъже за Шорок и Финч? И избощо за цялата тая работа?

Рейн не отговори.

— Да, така и си мислех — продължи Ларисън. — Добре, ще участвам. Защото съвсем скоро ще се обърнеш срещу Хорт.

По-късно, след като се разделиха, Тревън направи дълга обиколка, с цел да засече евентуално наблюдение. Когато се увери, че е сам, той се обади на Хорт от телефона на една бензиностанция. Полковникът отговори с типичното си неангажиращо:

— Да?

— Аз съм.

Последва мълчание. След това:

— Радвам се да чуя гласа ти, синко. Добра работа в Лас Вегас.

— Нямам особена заслуга.

— Можеше ли да изпълниш задачата с по-малко участници?

— Сигурно не, не.

— Тогава не е можело да бъде изпълнена без тебе. И тъкмо затова исках да участваш.

Тревън не отговори. Имаше чувството, че е стигнал до кръстопът. Накъдето и да тръгнеш, нямаше да има връщане назад. Никога.

— Какво те измъчва, синко? — попита Хорт.

Тревън дълбоко си пое дъх.

— Трябва да ви съобщя нещо.

ЧАСТ 2

„Изправени пред сложни национални проблеми, от една страна, и пред енергични, способни военни — от друга, може би е прекалено съблазнително да започнем да виждаме военните като рентабилно решение.“

„Предпоставки за американския военен преврат през 2012 г.“,
Чарлз Дж. Дънлап

„Започвам да мисля, че единственият начин властите да направят нещо достойно е да измислят заплахата за сигурността и да прехвърлят работата на военните.“

Джеймс Фалоус,
публицист

„Най-подходящата за държавни преврати среда е онази, в която господства политическа апатия.“

Андрю Янош,
политолог

14.

Виена изглеждаше малко вероятно място за убийството на съветника по антитероризма на президента.

Когато Хортън ни инструктираше с Докс в Лос Анджелис, аз отначало си представих Вашингтон, където работеше Финч, или може би някой морски курорт, където политикът летува със семейството си. Оказа се обаче, че в момента Финч не бил в столицата, нито пък имал семейство. Имал само сестра, която преподавала във виенския Университет за приложни изкуства и която президентският съветник обикновено посещавал по време на европейските си командировки. Сега се намирал в Лондон, несъмнено със задачата да увери британците, че „специалната връзка“^[1] продължава да е специална, наред с другите важни задачи, които би трябвало да изпълняват президентските съветници по антитероризъм. Проблемът с Лондон беше, че хората, с които се срещаше, щяха да имат своя охрана, с други думи, доближаването до него означаваше проникване през истински диаграми на Вен за пресичащи се защитни множества. Но Виена не фигурираше нито в неофициалната, нито в официалната програма на Финч. Освен ако професорите по приложно изкуство в столицата на някогашната Хабсбургска империя също имаха бодигардове, щяхме да си имаме работа само с охраната на Финч и с известен късмет тя даже щеше да е минимална, ако не и нулева.

След проверката на международното лосанджелиско летище аз се бях обадил на Канезаки от обществен телефон. Заедно със спътниците ми бяхме минали през новите рентгенови апарати с вдигнати над главата ръце като престъпници. Неколцина предпочетоха да ги обискират ръчно като пленници. Явно никой не възразяваше против новия ред.

Канезаки не бил научил нищо за Хортън, обаче спомена, че някой си Тим Шорок, директор на Националния антитерористичен център, починал от очевиден инфаркт в Лас Вегас.

— Предполагам, не знаеш нищо за това, нали? — попита той.

— Защо трябва да знам?

— Просто ми се струва, че има прекалено много съвпадения. Хортън явно е важен член на антитерористичната общност...

— Много мило, че сега си имате общност с членове. Звучи адски дружелюбно.

— ... а Шорок получава инфаркт. В същото време Хортън се свързва с теб. Странно. Особено защото Шорок, изглежда, е бил побъркан на тема фитнес.

— Чувал ли си черква да се срути при земетресение върху богомолците? — отвърнах с въпрос аз. — Случват се такива неща. Също като някой побъркан на тема фитнес със сърдечен порок. Склонен съм да мисля, че така Бог проявява чувството си за хумор.

— Възможно е. Някога срещал ли си се с Хортън?

— Възможно е.

— Обеща да ме държиш в течение, забрави ли?

Можех да му припомня, че съм обещал да го държа в течение срещу това, той да открие какви са плановете на Хортън, което Канезаки така и не направи. Ако му го кажех обаче, той просто щеше да възрази, че е опитал, но не е успял, и че все пак ми е дал информация за Тревън и Ларисън. В най-добрия случай нямаше да стигнем доникъде. По-вероятно обаче бе това да разяде част от доверието и доброжелателството, които с Канезаки бяхме градили в продължение на години.

И все пак се колебаех дали да му изложа, макар и в най-общи линии, какви са намеренията на Хортън. Изричната необходимост от разкриване на конкретни данни и други аспекти на оперативната сигурност отдавна се бяха превърнали в мои инстинкти. Но ако Ларисън беше прав, щеше да е в мой интерес да науча всичко възможно за полковника, който можеше да се окаже колкото клиент, толкова и противник. Размяната на известна информация срещу сведения, които можеха да ми помогнат по-ясно да наблюдавам ходовете на фигурите по дъската и на играчите зад тях, щеше да е разумна сделка.

— Ще ти прозвучи малко шантаво — казах аз.

Канезаки се позасмя.

— Този бранш си е шантав. Веднъж собственият ми началник се опита да ме очисти, спомняш ли си?

Като млад новобранец в токийското бюро на ЦРУ, той беше влязъл в опасен конфликт с началника си, някой си Джеймс Бидъл, който се опита да ме наеме да го убия. Аз предупредих Канезаки и от това предупреждение се роди връзка, впоследствие оказала се изключително полезна за мен.

— Добре. Хортън твърди, че в Америка се готвел преврат. — Когато приключих с крайно обобщения си обзор, попитах: — Смяташ ли, че е възможно?

Последва дълго мълчание. Накрая:

— Смятам, че... подготвят обществеността за такова нещо, да. Още преди единайсети септември, но особено оттогава. Ефектът е лавинообразен и явно нищо, дори убийството на Бин Ладен, не може да го спре. Виждам как някои хора могат да се възползват, било от алчност, патриотичен рационализъм или от нещо друго. Какво иска от теб Хортън?

— И сам се сещаш.

— Заговорниците ли?

Не отговорих.

— Шорок?

Отново не отговорих.

— Може и да е вярно — след малко продължи той. — И в такъв случай ти вършиш нещо героично. Обаче... ако стоящите зад тая работа хора надушат за твоето участие, ще се изправиш пред противници, каквито никога не си виждал.

— Мислил съм за това — отвърнах аз и пак си спомних предупрежденията на Ларисън за полковника.

— Имаш ли доверие на Хортън?

— Не.

— Тогава защо го правиш? За пари ли?

Някога въпросите на Канезаки бяха очевидни и неумели. Оттогава беше извървял дълъг път.

— Не само за пари. Не бих го нарекъл геройство, както се изрази ти, но... виж, може би не е зле поне веднъж да извърша добро дело.

— Ако е добро. Имаш само думата на Хортън, нали?

— Тъкмо затова ти се обаждам. Надявах се на някакви сведения, за или против.

— Ще ми се да можем да намеря нещо.

— Ще ти задам един въпрос. Хортън... има ли някакви слабости?

— Не мога да прекрача тая граница, приятелю. Няма да ти помогна да ликвидираш полковник от американската армия.

— Аз и не го искам от теб. Но... ако се окаже, че това нещо не е такова, за каквото го представят, героизмът може да изисква друг подход. Просто го имай предвид.

— Онези двамата, които ме помоли да проверя, Ларисън и Тревън. Те участват ли?

Само че вече му бях казал достатъчно. Отговорих просто, че ще поддържам връзка — в крайна сметка той искаше да знае дали Хортън е прав и какво се върши по този въпрос, а аз исках да разполагам със система за ранно предупреждение, в случай че ми гласят капан. Той обеща да продължи да се опитва да научи повече и аз потеглих за Виена.

Сведенията на Хортън бяха непълни. Той знаеше полетите на Финч от Вашингтон до Лондон и обратно, както и програмата за срещите му в британската столица. Те приключваха два дни преди окончателното му завръщане и полковникът беше деветдесет процента сигурен, че Финч ще прекара това време във Виена, вземайки двупосочен полет от Лондон за своя сметка, преди да се отпрати обратно за Вашингтон с осигурен от държавата билет. Нямахме представа обаче нито кога ще пристигне, нито къде ще отседне. Можехме да се обадим в различни авиокомпании и виенски хотели, за да „потвърдим“ резервацията на господин Джак Финч, но така щяхме да дадем много възможности на някой самолетен или хотелски служител, когато научи от вечерните новини за кончината на същия тоя Джак Финч и прецени въпросното обаждане като прекалено странно при тези обстоятелства, за да е само съвпадение, да се свърже с властите, а те да проверят дали и в други авиокомпании и хотели не е имало подобни обаждания. Ако Финч си вършеше работата като добър и нищо неподозиращ гражданин, Хортън щеше да е в състояние лесно да научи подробностите за пътуването му. Фактът, че не можеше, предполагаше известна грижа за сигурността от страна на президентския съветник, както и че Хортън се страхува да се разрови, за да не го предупреди. Въпреки това се налагаше заключението, че център на нашето внимание трябва да е сестрата. Ако успеехме да я

открием, щяхме да открием и Финч. А после щяхме да импровизираме.

От една страна, сравнително лесно намерихме Ема Капс, вдовица, носеща фамилията на покойния си съпруг. Като начало, разполагахме и с домашния, и със служебния ѝ адрес, благодарение на информацията от данъчните ѝ декларации. Освен това имахме много снимки, свалени от университетския уебсайт, страницата на Капс във фейсбук и личния ѝ блог, в който пишеше за тенденциите в света на изкуството и рекламираше собствените си картини — внушителни маслени платна, които бяха разпознаваемо реалистични, но окъпани в неземно, разливащо се сияние. От друга страна, никой от нас не познаваше особено добре Виена, не знаехме нищо за всекидневните навици на Капс и ни оставаха само четири дни до очакваното пристигане на Финч в града.

И все пак един опитен четиричленен екип, действащ под прикритието на големия град, обикновено може да опознае всекидневието на човек за броени дни. Така се случи и с нас. Апартаментът на четвъртия етаж в западация 15-и квартал край Вестбанхоф, централната гара, утринната йога в йога-център „Бикрам“ на няколко преки оттам, закуската в „Кафе Вестенд“ в същия квартал, следобедите в университета, където, като се имаше предвид малкият брой студенти заради лятната ваканция, тя най-вероятно рисуваше, а не преподаваше. Беше привлекателна петдесетинагодишна жена с чуплива кестенява коса, изправена стойка и решителна крачка — лесна за наблюдение във всеки смисъл на израза. Изглежда, живееше сама и аз се чудех какво се е случило с покойния ѝ мъж, на каква възраст го е изгубила и дали имат деца. Ако имаха, те сигурно вече бяха големи и живееха отделно. Хортън не беше включил тези подробности в досието ѝ или защото не разполагаше с тях, или по-скоро защото разбираше, че освен някой социопат, никой не иска да опознае прекалено човешката страна на даден обект по време на операция. И докато наблюдавахме Капс и изучавахме навиците ѝ, аз наистина започвах да изпитвам надежда, че някъде в живота ѝ има деца, любовник или някой друг, освен брата, когото се готвехме да ѝ отнемем.

На четвъртия ден, откакто я наблюдавахме, деня, в който очаквахме да пристигне Финч, тя остана в университета до по-късно

от обикновено. Сутринта четиримата я бяхме проследили от нейния квартал и сега се редувахме да обикаляме около университета. Отначало се обезпокоих, след като не се появи към пет, както предишните дни. Предполагах, че ще посрещне брат си на летището или поне на Вестбанхоф. Може би Финч пристигаше с късен полет? Дали не беше отменил гостуването си, или Хортън още отначало грешеше за идването му? После обаче се сетих за друга възможност — просто, че Финч, който от много години посещаваше сестра си, познава Виена и не се нуждае от посрещан. Което предполагаше, че нарушеният обичаен ритъм може би е добър признак.

Така и се оказа. Капс напусна университета към шест без нещо. Наоколо имаше много пешеходци, всички се радваха на късното лятно слънце, имаше и много велосипедисти, мотоциклетисти и автомобили, и незабелязаното ѝ проследяване не ме затрудняваше. Вървах на дискретно разстояние от нея, после я видях да влиза в „Кафе Прюнел“, класическо виенско кафене в една от характерните за квартала разкошни сгради от XIX век — където, с онази интуиция, която от време на време се усмихва на агента, седеше Докс, докато ние с Тревън и Ларисън покривахме улицата. Обадих му се по мобилния телефон.

— Нашето момиче идва при тебе — съобщих му аз, когато вдигна. — Видя ли...

— Вече я видях, амиго. Аз съм на една от масите на тротоара, пия страхотно еспreso и хапвам ябълков щрудел mit Schlag.

— „Mit Schlag“?

— Значи „с бита сметана“.

— Знам какво значи.

— А, добре. Когато си в Рим, прави като папата, нали така? Просто се опитвам да се впиша в обстановката.

За миг си представих грамадния Докс с неговото катинарче сред хилавите студенти и художници. Картината не можеше да се нарече точно „вписване в обстановката“.

— Това е... достойно за възхищение — отбелязах аз.

— Danke, приятел, оценявам го. Както и да е, какъв е планът?

— Засега остани там. Един от нас ще седне от отсрещната страна на сградата или вътре, за да наблюдава и двата входа. Тя може да има там среща със своя приятел.

Косвените указания сигурно бяха излишни — получените от Хортън телефони бяха криптирани и от това разстояние се свързваха по радиовръзка, а не през клетка. Но нямаше смисъл да рискуваме.

— Ясно. Знаеш ли какво, ела по-скоро, за да ида да пусна една вода. Вече съм поел три кафета и мисля, че поне две се опитват да излязат.

— Потрай още пет минути. Ще ти позвъня веднага щом някой от нас влезе вътре.

— Може ли да са четири? Кълна се, в момента вода смъртоносна битка с мехура си и...

— Виж, ще направя всичко възможно — сопнах му се аз. Затворих и се обадох на Ларисън и Тревън. Ларисън се насочи към кафенето, а Тревън, който се взеше на взет под наем скутер, остана навън.

Щом Ларисън потвърди, че е вътре и вижда Капс, казах на Докс да се оттегли. Ако тя наистина имаше среща с Финч в кафенето, не исках да му дам шанс да запомни повече от нас, отколкото е необходимо.

Зачаках на една пейка под сянката на дърветата в недалечния Щатпарк, просто безобиден наглед японски турист, наслаждаващ се на забележителностите, звуците и миризмите, радващ се на чувството за самота и свобода, идващо единствено от самостоятелно пътуване в чужда страна, където всички всекидневни неща изглеждат удивителни, различни и нови, където няма кого да зарадваш или разочароваш, където пътешественикът се разкъсва между измамните удобства, оставени у дома, и съблазните на едно въображаемо бъдеще, което усеща, ала знае, че никога няма да има.

Така изтече близо час, зноят на деня бавно се разсейваше, сенките на дърветата се удължаваха, подминаваха ме пенсионери, влюбени и хора, разхождащи кучетата си, които от време на време присядаха на пейките наоколо. Сведенията на Хортън можеха да се окажат грешни. Може би Финч нямаше да се появи. Може би в следващия живот или по-скоро в отвъдния свят щях да получа признание, защото съм се опитал, за искреното си старание, което в края на краищата не беше дало резултати.

Джиесемът ми завибрира. Номерът на Ларисън. Натиснах бутона за свързване.

— Да.

— Цялата група се събра — разнесе се отсреща дрезгавият му шепот.

Чувах шумотевицата на кафенето около него — музика разговори, смях.

— Добре. Как е звукът?

Телефоните ни бяха снабдени с интегрирани електронни усилватели. Последна дума на техниката, както ни обещавахе Хортън. Не толкова мощни, колкото параболичен микрофон, но невъобразимо по-малки. В зависимост от цялостната акустика потребителят можеше да подслуша тих разговор чак на десет метра разстояние с чифт обикновени миниатюрни слушалки тип „тапи“, каквито в момента носеше Ларисън.

— Отличен е — отвърна той.

— Добре. Съобщи ми, ако научиш къде ще вечеря и отседне нашият приятел.

— Непременно.

— Само ние ли сме, как ти се струва? Или трябва да очакваме компания?

— Освен ако компанията не кисне навън, като че ли сме само ние.

Значи Финч пътуваше без охрана. Неочаквано, като се имаше предвид постът му, и още повече, като се имаше предвид какви врагове трябваше да си е създал заради хобито си да е информационен брокер. Може да си мислеше, че събраната мръсотия го прави недосегаем. Може да си мислеше, че разходката му до Виена е достатъчно дискретно планирана, за да му осигурява пълна безопасност. Щях да накарам Тревън да мине със скутера, а Докс — пеш, за да се уверя, но засега изглеждаше, че имаме късмет.

— Добре — отвърнах. — Ако научиш нещо или ти потрябва каквото и да е, ние сме наблизо.

— Засега всичко е наред.

Затворих и се замислих. За момента не исках да казвам нищо на Ларисън, ала смятах, че вече не можем да разчитаме на прикритието му. Дори да приемем, че Финч е достатъчно спокоен, за да пътува без бодигард, начинът, по който е планирал полетите си, предполагаше известна мисъл за сигурността — определено колкото да запомни

Ларисън и излъчващото се от него усещане за опасност. Спомнях си коментара на Докс по време на пътуването ни на запад от Лас Вегас:

— От оня пич и на дявола ще му настръхнат космите на тила. — Ето как се изрази моят партньор. — Той е от ония, дето те караш да презареждаш.

— Да презареждаш ли?

— Да, след като изпражня цял пълнител в него, за всеки случай ще презаредя и ще изпражня още един.

Бях съгласен с неговата оценка. Ако Ларисън имаше слабости, това беше излъчването за опасност. Повечето, които го притежават, просто не могат да го прикрият. И ако Финч го доловеше, с абсолютна сигурност щеше да си спомни, ако забележеше Ларисън по-късно същата вечер.

След десет минути Ларисън пак ми позвъни.

— Добра новина — съобщи той. — Ще вечеряме в заведение на име „Експидит“.

— Ще го потърся в интернет. Ами хотелът?

— Казва се „Холман Бел-нещо си“.

— Време на пристигане?

— Допиха си напитките и отпратиха келнера, когато им предложи по още едно, тъй че сигурно ще е скоро.

— Добре, съобщи ми, когато си тръгнат. Ще потърся ресторанта и хотела.

Отне ми само минута да открия ресторант „Експидит“ и „Холман Белетаж Дизайн & Бутик Хотел“, и двата на около половин километър от университета. Финч трябва да беше избрал хотела заради близостта му и Капс сигурно бе предложила ресторанта по същата причина.

Замислих се за миг, после пак се обадох на Ларисън.

— Нашият приятел носи ли багаж със себе си? — попитах аз.

— Не.

Това означаваше, че вече се е настанил в хотела. И че също така има голяма вероятност с Капс да се придвижват пеш през останалата част от вечерта. Без багаж щеше да е жалко да изпуснат прекрасното време, като вземат такси.

— Добре, ето какво ще направим — инструктирах го аз. — Ще съобщя на другите, че ще се държим на разстояние. Няма смисъл от плътно следене, щом знаем къде ще приключат нещата. Остани там,

след като те си отидат. Не искам нашият приятел да види, че ставаш едновременно с него, или да те забележи по-късно вечерта.

Очаквах известна съпротива, понеже на никой професионалист няма да му хареса да намекнат, че е разкрит. Но отговорът на Ларисън ме изненада.

— Съгласен. Къде искаш да отида?

— Дай им десет минути, после иди в хотела — „Холман Белетаж“, на Кьолнерхофгасе, около половин километър на северозапад от тук. Намери го на картата, обаче не го търси веднага.

— Не искаш да останат следи от многократно търсене на ресторанта и хотела в „Гугъл“.

— Аз не използвам „Гугъл“, но си прав. Няма смисъл да оставяме електронни дири. Не че някой ще проверява.

— Съгласен — повтори той.

— Разходи се из квартала за около час, поопознай го, после пак ще се чуем. И аз ще правя същото.

Затворих и се обадох на Докс и Тревън, за да им предам получената от Ларисън информация. Казах им да наглеждат ресторанта отдалече и да ми съобщят, когато Финч и Капе се появят и когато си тръгнат. За момента ресторантът представляваше второстепенен интерес: възможност, ала навярно не толкова обещаваща, колкото хотела, където имаше по-голяма вероятност президентският съветник да остане сам. Можех да променя мнението си, след като разузнаех и двете места, както и пътя между тях. Тоалетната в „Експидит“ също можеше да е възможност. Или, ако допуснехме, че братът и сестрата ще се сбогуват в ресторанта и тя няма да го изпрати до хотела, някой тъмен участък от тротоара или уличка по пътя от едното до другото място. Каквото и решение да вземех, исках да избегна употребата на цианида, доставен от Хортън в тайник в основата на паметника на Моцарт в Бурггартен, направо като в шпионски роман от Джон льо Каре. Не бях съвсем сигурен за мотивите си. Може би заради опасностите, които криеше такова мощно съединение. Може би заради някакво далечно съображение за сигурност, свързано с нежелание да върша нещата така, както иска полковникът, както очаква той. Може би заради някаква извратена гордост да изпълнявам задачите отблизо, с голи ръце, по начин, по който не би могъл почти никой друг.

Първо проверих ресторанта и веднага видях, че там едва ли ще се получи. Голямо, открито Г-образно помещение, с грамадни витрини, гледащи към тротоара. На вратата стоеше салонна управителка, което означаваше, че няма да мога да се вмъкна незабелязано и да проуча ситуацията на място, без по-късно да си ме спомнят. Присъствието на салонна управителка също така предполагаше необходимост от резервация и въпреки че при свободни места щяха да приемат всеки клиент, заведението ми се стори доста пълно. Ако се освободеше маса, можех да вкарам вътре Докс или Тревън, за предпочитане с изглед към Финч и Капс. Можех и да дебна навън, да ги наблюдавам през витрината и бързо да вляза, ако президентският съветник отиде до тоалетната. Но това почти със сигурност означаваше да поискам от салонната управителка разрешение да използвам тоалетната им, и то точно по времето, в което впоследствие щеше да се окаже, че един от клиентите им е умрял във въпросната тоалетна. А ако не успеех да се добера до Финч, да речем, защото вътре се окажеха и други клиенти, той щеше да ме види и после по-трудно щях да се доближа до него.

Продължих към хотела, като отбелязах с разочарование, че по пътя няма подходящи места, дори да допуснех, че съм сигурен за точния маршрут на Финч и съответно мога да го пресрещна. Но щом стигнах до хотела, веднага се успокоих. Наречете го „фън шуй на убийството“: инстинктивното усещане просто беше по-благоприятно. Входът се намираше в центъра на стара сграда с балюстрада, заемаща цялото разстояние между две съседни преки. Нямахме портиер или пиколо, нито отделна отбивка, просто тъмна дървена врата под оранжев навес, отляво магазин за облекло, а отдясно — за тютюневи изделия, в момента затворени. Паркираните покрай сградата коли на тясната улица осигуряваха достатъчно места за криене около входа на хотела. Не забелязах нито един пешеходец и в сравнение с шумотевницата на Рингщрасе, в тази част от града цареше почти гробна тишина.

Обиколих квартала. Стъпките ми по каменния тротоар бяха единствените звуци, които долавях. Зад ъгъла имаше ресторант, по-нататък по улицата — две кафенета, но малки, сигурно обслужващи местните жители, без да привличат тълпи от по-далече. Всички останали сгради бяха или жилищни кооперации, или затворени магазини. Никъде не видях охранителни камери и изпитах

благодарност, че поне засега Виена не е подложена на такова тотално наблюдение като Токио, Лондон и постепенно по-големите градове в Америка.

Влязох през входа, готов да излъжа на развален английски с японски акцент, че имам нужда от тоалетна, и с изненада установих, че още не съм в хотела — предният вход, изглежда, водеше и към частни апартаменти. Вдясно имаше втора тъмна дървена врата, обозначена с оранжевия цвят на хотела, а напред се издигаше дълго и широко каменно стълбище, водещо към площадка и после продължаващо около и над нея. Какво движение към хотела и апартаментите можеше да се очаква тук нощем? Не особено голямо, предположих аз, и колкото повече се забавеше на вечерята Финч, толкова по-голяма вероятност имаше, когато пристигне, да ми се удаде да остана насаме с него.

На мозаечния под покрай стълбището забелязах бояджийско оборудване — платнище, няколко кутии с боя, стълба, работни гащеризони — и коридорът наистина миришеше на прясна боя. Не си струваше да бъде откраднато, затова работниците сигурно просто го оставяха там след края на работния им ден. Приблжих се да поогледам и видях ролка прозрачен найлон, с който навярно покриваха пода, за да не го изцапат. Сложих си кожените ръкавици, които носех, приклеках и развих трийсетина сантиметра от ролката. Здрав, тежък найлон, дебел най-малко два и половина милиметра, но въпреки това гъвкав. Хванах го за ъгъла и неуспешно опитах да го пробия с палец. Забарабаних с пръсти по ролката и се озърнах наоколо. В главата ми се оформяше идея.

На платнището до кутиите с боя се въргаляше макетен нож. С негова помощ отрязвах еднометрово парче найлон, което опънах на пода покрай оборудването, после върнах ролката и ножа на същите места, на които ги бях намерил. Излязох навън, позвъних на Ларисън и му казах какво искам да направи. След това се обадох на Докс, който потвърди, че двамата с Тревън са близо до ресторанта и Финч и Капс са вътре.

— Добре — отвърнах аз. — Не ги смущавайте. Само искам да ми съобщите, когато си тръгнат. Интересува ме също, дали ще се насочат към хотела заедно, или ще се разделят там. И ме предупредете, когато нашият приятел е на една минута от хотела.

— Сигурен ли си, че той ще се върне в хотела? Градът е приятен и времето е хубаво, може да му се прище да отиде в някой клуб или нещо подобно.

Замислих се за Финч, в чието досие бях видял снимки на оплешивяващ безцветен бюрократ на петдесетина години — всъщност президентският съветник не се различаваше особено на вид от Джон Едгар Хувър, с когото Хортън го беше сравнил.

— Смяташ, че нашият човек ходи по клубове ли? — попитах аз. Отговорът му се позабави.

— Е, може би не по клубове. Но в града има места, на които един мъж с нормални наклонности може да намери жени с известно професионално предразположение. Ако довечера свършим навреме, самият аз възнамерявам да посетя някое от тия места.

— Според мен бъркаш собствените си наклонности с вкусовете на нашия приятел.

— Не съм сигурен, че бих използвал думата „наклонности“, но да, да речем, че разбирам какво искаш да кажеш.

— Виж, ако той се задържи навън по каквато и да е причина, просто продължавай да го наблюдаваш. Всъщност, колкото по-късно се прибере в хотела, толкова по-добре. Само трябва да знам една минута по-рано.

Затворих, обадих се на Тревън и му казах да се разбере с Докс за наблюдението на ресторанта и пътя до хотела. Надявах се да приключим още тази вечер. Ако не успеехме, следващият ни шанс щеше да е на сутринта, което означаваше да наблюдаваме входа на хотела през цялата нощ и да се опитаме да изпълним задачата по светло. А през всяка минута, която прекарваш в такава близост до обекта, трябва да помниш, че ти също може да си нечий обект.

[1] Цитат от Уинстън Чърчил за отношенията между Великобритания и САЩ. — Б.пр. ↑

15.

Един час по-късно ние с Ларисън крачехме по тесните улички в квартала край хотела, след като поотделно го бяхме проучили толкова подробно, колкото позволяваше краткото време. Сравнихме бележките си по входните и изходните точки, запомнихме местонахождението на банкоматите заради охранителните камери, които трябваше да са монтирани там, и се уговорихме за цялостния подход, който щяхме да приложим. Сега трябваше само да чакаме.

— Защо да ходиш във Вашингтон? — по някое време попита той.
— Остави тая работа. Тръгни срещу Хорт, преди той да е тръгнал срещу тебе.

Хортън ми беше казал, че третата задача ще е в столицата. Четиримата трябваше да се срещнем там след Виена. Инструкции щяхме да получим след пристигането си.

— Как? — повдигнах вежди аз. — Полковник от Съвместното командване на силите за специални операции?! Ясно ми е, че най-много от всичко искаш да го очистиш и да си върнеш ония диаманти. Но имаш ли план?

Той ме погледна.

— Знам как да се добера до него. Да се добера до него там, където живее.

— Как? — заинтригувах се аз.

Ларисън поклати глава.

— Не сега. Когато си готов. Когато ме погледнеш в очите и ми кажеш, че няма друг начин, че осъзнаваш това.

— Тогава ще трябва да почакаме.

Наблюдавах го. Усетих, че е разочарован и се опитва да го скрие.

— На какво мнение е твоят приятел Докс? — след малко попита той.

Не виждах полза в потвърждаването на личните си отношения.

— Не знаех, че трябва да го смятам за приятел.

— Не ме баламосвай. Той се държи така, като че ли не мисли за нищо друго, освен за пари и ебане, но аз виждам, че се преструва.

Знаеш ли на какво ми прилича, когато всички сме заедно?

— На какво?

— На ротвайлер, който пази стопанина си. Ще ми се някой и мен да ме вардеше така.

— Аз не съм му стопанин.

— Разбираш какво искам да кажа. Зад фасадата на селяндур той просто изглежда верен приятел. Верен до гроб. И ти не показваш много, но имам чувството, че трябва да си направил нещо, за да го заслужиш. Сигурен съм, че заедно сте преживели много. Само че не знам точно какво.

Тогава му разказах за Хонконг, Хилгър, как Докс се е отказал от пет милиона долара, за да ми спаси живота, и как съм убил двама невинни само за да спечеля време и да спася неговия. Чудех се дали не постъпвам глупаво. Ала нещо ме караше да искам да му го разкажа. Не бях сигурен какво, но се бях научил да се доверявам на инстинкта си.

— Значи са използвали Докс, за да се доберат до теб, така ли? — попита Ларисън, когато свърших.

Въпросът ме смути. Може би му бях разкрил прекалено много. И все пак нещо ми подсказваше, че за него е полезно да знае. Нямах представа защо.

— Да — потвърдих.

— Има ли още някого, на когото държиш? Някого, когото обичаш? Но който не може да се защитава сам? Заложник на съдбата, както е приказката?

Пред очите ми моментално проблесна образът на малкия ми син Коичиро, когото бях виждал само два пъти като бебе в Ню Йорк. Майка му най-вероятно вече му беше казала, че баща му е умрял. Със сигурност бе положила усилия в тази насока.

Не отговорих. И без това му бях разкрил много. Може би прекалено много.

Той кимна.

— Е, който и да е, този човек сега е заложник на Хорт.

Спрях и го погледнах в опит да разчета изражението му на слабата светлина.

— Ето значи с какво те държи Хортън, нали?

Ларисън отговори точно като мен — не каза нищо.

Трудно можех да си представя, че този каменен убиец е привързан към някого. Ала за мен сигурно мислеха същото.

— Кой е? — попитах аз.

Устните му се свиха в нещо средно между усмивка и гримаса.

— Подробностите нямат значение, нали?

Отново си помислих за Коичиро.

— Навярно не.

В този момент можехме да продължим нататък, но ние останахме там, попаднали в капана на онова вбесяващо пространство между стремежа да разбереш и неспособността на думите да обяснят.

— Откъде изобщо знаеш, че онези диаманти са у Хортън? — попитах аз. Съзнавах, че той ще приеме тази малка проява на интерес като склонност да променя позицията си и това може да го подтикне към искреност.

Така и се оказа.

— Защото ги взе от мен.

И ми разказа изумителна история за видеозаписи, в които ЦРУ жестоко изтезвава заподозрени терористи, как били заснети записите, кой бил на тях, кой трябвало да е изкупителната жертва, ако нещо някога се разкрие.

— Преди няколко години четох за това — отвърнах. — Чудех се защо ЦРУ признава, че е направило записи и че ги е унищожило.

— Е, сега вече знаеш. Те бяха изчезнали, не са унищожени.

— Изчезнали са, защото си ги взел ти.

Той кимна.

— Диамантите бяха откупът за връщането на записите. Хорт обаче ми ги открадна.

За малко да го попитам защо не си е отмъстил, като разпространи записите, но после се сетих: заради заложника. Изглежда, Хортън беше събрал нужните карти и после бе приел блъфа на Ларисън.

— Когато те проверявах, моят източник каза, че си бил мъртъв — осведомих го аз.

Той студено се усмихна.

— Силно преувеличено.

— Инсценирал ли си го?

Към нас се приближаваше млада двойка, хваната ръка за ръка, и твърдите немски съгласни отекваха между стените на наблизко разположените здания и каменния тротоар. Ларисън замълча. Може и да не разбираха английски, но най-малкото щяха да разпознаят езика, а защо да им остава спомен от разминаване с двама американци близо до труп, който скоро ще бъде открит?

Когато ни отминаха на безопасно разстояние, Ларисън отговори:

— За да се спася от омразата, която със сигурност щях да привлека. Само че Хорт се досети.

— И все пак си постигнал забележителен успех, като си се измъкнал от преследването. Сигурно всички правоохранителни органи в Щатите са били по петите ти.

— Беше... интересно. Трябваше да съм в постоянно движение. Много рейсове, малко автостоп. Рядко ноцувах в един и същи град повече от веднъж.

— Да, и аз съм го правил. Успя ли да разгледаш някое и друго красиво кътче в страната?

Отговорът му се забави. Очите му се отнесоха и устните му се поотпуснаха, сякаш в лека почуда или дори благоговение.

— Хареса ми Изгубеният бряг^[1]. Може би някой ден ще се върна.

Там се беше случило нещо, макар да се съмнявах, че ще ми разкаже. Като познавах Ларисън, трябваше да е нещо мрачно. Реших да не го притискам.

— Записите — напомних му аз. — Има ли те на тях?

Отново закрачихме нататък, мълчаливо.

— Не се гордея с всичко, което съм правил — отвърна накрая той. — А ти?

Установих, че се замислям над въпроса. Сериозно.

— Има... някои неща — казах. — Неща, които ми тежат. „Цената“, както се изразява един мой приятел. Разбираш за какво говоря, нали?

Ларисън кимна.

— Естествено.

— Не знам за теб, обаче, когато се замисля за миналото си и съм честен пред себе си, а обикновено се опитвам да бъда, ми се струва, че съм направил повече зло на света, отколкото добро.

Зачудих се защо му го казвам. Досега не бях мислил такива неща. Поне не ги формулирах със същите думи. Дали беше заради онова, което оная заран на закуска ми каза Хортън?

Предполагах, че ще ме отсвири, ала Ларисън рече:

— Сънувам... кошмари. Ужасни. Свързани с някои от гадостите, които съм правил, гадостите, които са на ония записи. Не се сещам кога за последен път съм си лягал вечер, без да се страхувам от онова, с което ще се срещна насън. Или кога за последен път съм спал цяла нощ, без да се стресна, покрит с пот, и да посегна към пистолета на нощното шкафче до мен. Истината е...

В мрака видях зъбите му да проблясват в усмивка, която се изкриви в гримаса.

— Истината е, че съм тотално скапан — продължи той. — Но какво да се прави? Акулата трябва да плува непрекъснато, иначе умира.

Сетих се за Мидори, майката на сина ми.

— Знаеш ли, веднъж и аз казах същото на една жена, на която се опитвах да обясня какъв съм.

— И тя разбра ли?

Спомних си последната ни среща в Ню Йорк и какво се беше опитала да направи тя точно преди това.

— По-скоро не — признах и двамата се засмяхме.

Телефонът ми завибрира. Докс. Вдигнах.

— Какво е положението?

— Нашите приятели току-що излязоха от ресторанта. Мила семейна прегръдка за лека нощ и нашият човек в момента е на път към вас — сам и пеш. Очаквано време на пристигане — десет минути. Май ще се окажеш прав за нощните клубове.

— Добре. Съоб...

— Вече го направих. Нашият приятел със скутера кара по улицата недалече от вас. Ще види обекта около минута преди пристигането му. Когато ти се обади, ще разполагате с една минута. И аз ще се приближа, но не прекалено, в случай че имате нужда от мене. Късмет.

— Добре, ясно. — Затворих и се обърнах към Ларисън: — По-малко от десет минути. Да заемем позиция.

Тръгнахме към хотела. Когато приближихме края на Зоненфелсгасе, само на две преки от „Холман Белетаж“, иззад ъгъла се появи униформен полицаи и се насочи към нас. Не бях излишно обезпокоен — нямаше причина да ни обърне особено внимание и с Ларисън вече се бяхме уговорили, че ако ни спрат, нашата легенда ще е „пияни спътници“. Върнах се в безобидната си японска самоличност и се приготвих просто да се разминем в сумрака.

Само че на няколко метра от нас той извика: „Хей!“. Ларисън, осъзнах аз, и онова проклето усещане за опасност, което излъчваше. Ченгето трябва да го беше надушило, съзнателно или несъзнателно.

Колебливо му махнах и понечих да го заобиколя, но той спря и протегна ръка, за да покаже, че трябва да направим същото. Мамка му.

— Wo gehen Sie so spat noch hin?^[2] — попита полицаят.

Поклатих глава. Даже да го разбирах, а аз не загорях и дума, щях да се престоря, че нямам представа какво ми говори. Колкото по-малка основа за контакт имахме, толкова по-голяма бе вероятността той ядосано да се откаже или просто да изгуби интерес и да продължи по пътя си.

— Sprechen Sie Deutsch? — попита униформеният.

Тоя път го разбрах. Дали знам немски.

— Solamente espanol, у un poco de ingles — отговори на испански с пиянски глас Ларисън. Само испански и малко английски. Беше достатъчно близо до португалския, който знаех от престоя си в Бразилия, за да го разбере.

Ченгето ме погледна.

— Mit Schlag? — изфъфлих аз.

Надявах се да се усмихне и да ни остави на мира, ала не би.

— В хотел ли сте? — попита на английски той. — Тук?

Нещата бързо отиваха на зло. Имахме желязна легенда и не бяхме извършили никакво престъпление, но не исках ченге да ни разгледа отблизо. Пък и ако ни задържеше още дълго, нямаше да заемем позиция навреме, за да пресрещнем Финч при хотела.

— Хотел? — повтори полицаят. — Тук?

Поклатих глава и отвърнах на английски с японски акцент:

— Хотел „Захер“. — Естествено, никой от нас всъщност не беше отседнал в прочутия хотел в центъра на Виена.

— Vou a vomitar — обади се Ларисън. Ще повърна.

Озърнах се към него, за да видя какво цели с това. Той запуши устата си с длан, сякаш се опитваше да задържи пристъпа на гадене.

„Не — помислих си. — Не очистивай ченгето. Ако го направим, не можем да ликвидираме Финч.“

Ларисън изпъшка през пръстите си.

— Was zum Teufel? — изсумтя полицаят. Какво става, по дяволите?

Тялото на Ларисън конвулсивно се разтърси, главата му се стрелна напред, задникът му щръкна назад. От устата му изригна повръщано и заля обувките му.

Ченгето отскочи назад.

— Verdammt nochmal! — По дяволите!

Задъхан, Ларисън се изправи, разтривайки корема си. Идеална пантомима на пиан, който се готви да повърне повторно.

— Хотел! — Полицаят посочи натам, накъдето се бяхме запътили. — Отивайте в хотел! Jetzt! — Веднага!

— Да — закимах аз. Слава богу! — Хотел.

Ларисън отново изпъшка. Немецът отстъпи встрани и гневно замаха в посоката, в която вървахме. Хванах спътника си за ръка и го поведох. Зад нас чух ченгето отвратено да мърмори, най-вероятно нещо от рода на „Тоя нещастник имаше късмет, че не повърна върху моите обувки!“.

— Браво — похвалих Ларисън аз, след като завихме зад тъгля. — Как го направи, с пръст ли си бръкна?

— Да. Докато си затисках устата. — Той се закашля и се изплю.

— За момент си помислих, че се каниш да му видиш сметката. Което щеше да е грешка.

— Не, просто исках да го разубедея да ме качи в патрулката си с тия оповръщани обувки. Явно накрая осъзна, че си има по-важна работа.

— Къде си научил испански?

— А, в Латинска Америка. — Достатъчно мъгляв отговор, за да ми даде да разбере, че не иска повече да говорим за това. Не че имахме време.

— Остават още няколко минути — казах. — Бързо, изтърси си обувките. Не бива да внасяме в хотела нищо, по което да ни проследят.

Ларисън няколко пъти блъсна крака в стената на една сграда, след това избърса подметките си в земята. Докато извървим оставащите двестатина метра, съвсем щеше да ги изчисти.

Тревън ми позвъни в мига, в който спряхме пред входа на хотела. Очаквано време на пристигане — една минута. Трудничко, но все още можехме да успеем. Ларисън остана навън, клекнал между две паркирани коли само на няколко метра от вратата, а аз си сложих ръкавиците и влязох. В коридора цареше пълна тишина. Бързо намъкнах един от оставените върху платнището гащеризони. Беше ми малко голям, но не прекалено. Взех една кутия с боя, четка и парчето найлон, което бях отрязал, оставих кутията на пода до вътрешното стълбище на хотела и започнах да прокарвам четката нагоре-надолу по стената като бояджия от нощната смяна. Всичко това изглеждаше достатъчно нелепо, за да накара Финч да спре и да се опита да го проумее, но докато установи какво не е наред в картината, вече щеше да е късно.

След секунда чух външната врата да се отваря. Погледнах надясно и видях Финч да влиза, след което отново се обърнах към работата, която привидно вършех, тъй като не исках да го подплаша, обръщайки му излишно внимание. С периферното си зрение наблюдавах приближаването му. Пет метра. Четири. Три.

Той забави ход, навярно учуден какво, по дяволите, прави там работник, сам и толкова късно през нощта. После обаче външната врата зад него се отвори. Отново се озърнах надясно и видях Ларисън да влиза, страховит, решителен и смъртоносен. Финч се обърна и разбрах, че през следващата половин секунда умът му напълно ще е ангажиран с опит да си спомни къде е виждал това лице, щеше да се сети, че го е зърнал по-рано в „Кафе Прюнел“, да се зачуди дали това е случайно съвпадение, или трябва да се обезпокои, да реши, че мъжът, когото вижда повторно, е прекалено опасен наглед, за да е обикновена случайност, да съотнесе този резултат към нелепото присъствие на „работника“, който сега се намираще зад него...

Оставих четката и тръгнах напред, като хванах двата края на найлона с длани нагоре и палци навън, преобърнах дланите си и кръстосах ръце, тъй че предмишниците ми образуваха бедра на равнобедрен триъгълник, а ръбът на найлона се превърна в негова основа. Финч вероятно чу приближаването ми, защото понечи да се

завърти, но закъсня. Хвърлих найлона върху главата му и спуснах предмишниците си в основата на черепа му, като залепих найлона за лицето му и го затеглих назад, за да наруша равновесието му. Той размаха ръце към онова, което покриваше очите, носа и устата му, ала пръстите му не успяха да пробият дебелината материя. Финч нададе един-единствен приглушен вик, но после не успя да си поеме дъх за втори. Опита се да се обърне и аз му позволих, движех се заедно с него и го насочвах към сянката на стълбището, като го дезориентирах и не му позволявах да възстанови равновесието си. Президентският съветник посегна назад към мен. Опрях коляно към кръста му и го превих надве, като пазех лицето си от размахващите му се ръце. Той се опита да одраска дланите и предмишниците ми, ала му попречиха ръкавиците и същата кинезиологична лента, каквато бях използвал в Лас Вегас.

Знаех, че кислородът му бързо се изчерпва и е само въпрос на секунди мозъкът му да започне да изключва. Вдигнах поглед и видях Ларисън, също с ръкавици, завъртял глава към нас, за да ни наблюдава, да държи затворена външната врата, предотвратявайки минималната вероятност да ни свари някой закъснел гост на хотела или обитател на апартаментите. След малко Финч щеше да се отпусне и тогава, дори някой да излезеше през вътрешната врата, той най-вероятно щеше да се обърне наляво към изхода и да види Ларисън, без да забележи безшумната сцена в мрака отзад. А ако някой случайно се спуснеше по стълбището, аз щях да превключа на самарянски режим и да започна да говоря на трупа на президентския съветник, сякаш се опитвам да събудя пиян познат. Нямаше да е особено приятно някой да запомни такава подробност, особено след предишната ни среща с полицаия, но пък нямаше да е и непременно фатално.

Краката на Финч поддадоха и той падна на колене. Гърдите му се издуваха и свиваха, докато дробовете му отчаяно се мъчеха да поемат въздух, пръстите му дращеха, вече немощно, найлона върху лицето му. И после, мигове преди настъпването на смъртта явно се задейства някаква рационална част от мозъка му, защото дясната му ръка се спусна към предния джоб на панталона му. В ума ми проблесна мисълта „Нож!“ и аз стрелнах коляно към лакътя му, за да го блокирам — повторно, после пак. Ала неподходящият ъгъл отслаби ударите и той успя да пхне длан в джоба си. Тъкмо се канех да променя

хватката, за да покрива найлона върху носа и устата му с лявата си ръка и да стисна китката му с дясната, когато Ларисън, виждайки какво става, се втурна към нас откъм външната врата и сграбчи ръката на Финч, измъкнала от джоба му автоматичен нож, отваряйки го в движение. Ларисън започна да извива китката му, за да го накара да пусне оръжието, и аз настойчиво прошепнах: „Не! Без травми!“ Ръката на Финч затрепери и той се опита да завърти ножа, за да пореже дланите на Ларисън, който обаче го държеше прекалено здраво, и силите, които съветникът беше призовал, за да извади оръжието си, бяха последни. Тялото му омекна, ножът изтрополи на пода и той се отпусна в ръцете ми.

— Върни се при вратата! — наредих аз. — Бързо. — Нямаше почти никаква вероятност точно в този миг някой да влезе, но Законът на Мърфи понякога превръща малките вероятности в неизбежни събития, а това щеше да е единственият момент, в който нямаше да сме в състояние да скрием какво се случва. Ларисън се метна обратно към входа, докато замъквах Финч към стълбището. — Две минути — казах, осведомявайки Ларисън колко дълго възнамерявам да държа найлона на място, за да съм сигурен, че съветникът е мъртъв.

Накрая смъкнах найлона и положих Финч на пода в подножието на стълбището. Огледах лицето му за поражения и не забелязах такива. Вдигнах кутията с боя и четката и ги върнах там, където ги бях намерил. После огледах пода в търсене на следи от подметките на убийтия. Да, имаше, два чифта на около метър едни от други, оставени, когато го бях влачил. Взех парцал от бояджийското платнище и ги избърсах. Ларисън се озърна назад, но трябва да разбра какво правя, защото не попита нищо.

Вдигнах ножа и го прибрах в джоба на Финч. Съмнявах се, че някой ще забележи отсъствието му, ако го вземехме, но е най-добре да променяш местопрестъплението колкото е възможно по-малко. Гащеризона обаче щях да задържа. Ако изобщо установят липсата му, можеха да си я обяснят по много начини, а не исках да оставям нещо, по което може да има мои косми или нишки от дрехите ми. По същата причина задържах току-що използвания парцал — можеха да го изследват и да открият материя от подметките на Финч.

Бързо огледах коридора и не установих нищо нередно. Е, трупът на Финч на стълбището, естествено, но той изглеждаше така, както се

предполагаше: човек, сполетян от нещо внезапно, може би дихателна недостатъчност, може би инфаркт, залита към стъпалата, за да седне, препъва се и пада. В резултат на начина на настъпване на смъртта може и да имаше някои незначителни кръвоизливчета от спукани капилляри по лицето и очите, но предполагах, че те ще са минимални и при тези обстоятелства криминалистите няма да им обърнат внимание. Особено подозрителните можеха да се учудят от факта, че всичко това се е случило в същия хотел, в който жертвата има резервация и където следователно може да го очакват, но подобно на автомобилните злополуки, които стават главно в квартала на шофьора просто защото той най-често кара там, съвпадението с мястото на падане на Финч лесно можеше да се обясни.

Кимнах на Ларисън и ние напуснахме сградата, като моментално се разделихме. Той тръгна надясно, а аз продължих направо, пресякох улицата и минах през малък безистен с магазини, в момента затворени и тъмни. Щях да завия наляво и съответно в посока, съвсем обратна на тая на Ларисън, но тъкмо нататък бяхме срещнали полицаия и не исках да рискувам пак да се натъкна на него.

Чудех се за ножа. За малко не се бях издънил и разбирах, че съм проявил такова самодоволство, защото Финч не е изглеждал от тоя тип. Плюс това, как беше минавал през проверките на летищата, по дяволите? Като е дал куфара си на багаж? Или висшите държавни служители имаха специални права? Обикновено е така.

Двайсет минути по-късно, след като в различни контейнери за смет изхвърлих гащеризона и найлона, с който бях убил Финч, позвъних на Докс. Ларисън трябваше да се е свързал с Тревън.

— Готово — съобщих аз.

— Проблеми?

— Малко — отвърнах, като си мислех за срещата с ченгето. —

Но се справихме с тях.

— Радвам се. Добре ли си?

— Бива.

— Искаш ли да се срещнем и да ми разкажеш?

— По-добре да го направим оттатък езерцето. Няма смисъл да ни виждат заедно тук без сериозна причина.

— Освен моята приятна компания. Но не се безпокой, няма проблем.

За миг се запитах дали не съм го оскърбил. Наистина ли искаше просто да... сме заедно? Да го отпразнуваме или нещо подобно?

Той обаче бързо ме извади от заблуждение.

— Майтап бе — засмя се Докс. — Всъщност, понеже по това време метрото вече не работи, мислех да си намеря компания, подходяща за моите наклонности, както се изразяваш ти.

— Естествено, само провери да няма адамова ябълка.

Веднъж в Банкок Докс за малко не тръгна с един разкошен травестит. В последния момент се смилих над него и го предупредих. Обаче спасяването му от смуцаваща грешка не означаваше, че е преодолял срама си.

Той пак се засмя.

— Слушам, началник, научил съм си урока. Така или иначе, с нетърпение очаквам да го отпразнувам. Не забравяй, че спечелихме добра пара. Макар че ти понесе по-голямата тежест.

— При тези обстоятелства нямаше да съм спокоен, ако ти не ми пазеше гърба.

Кратко мълчание. После:

— Оценявам го, мой човек. Благодаря ти.

Спомних си как ме беше носил на великанското си рамо в Хонконг, докато кръвта ми изтичаше, за кръвопреливането, с което после ме бе спасил.

— Това е самата истина.

— Да не вземеш сега да ми се разлигавиш?

Усмихнах се.

— Няма такова нещо.

— Е, добре, че тая нощ няма да се срещаме. Сигурно щях силно да те прегърна и ти можеше сам да се засрамиш от себе си, като ми отговориш.

— Да, благодаря ти. Оценявам го.

Докс се засмя.

— Добре тогава, ще купонясвам като рок звезда. До скоро.

Затворих и тръгнах сам през Виена.

Мислех за всичко, което ми каза Ларисън. „Само още веднъж“ — обещах си аз.

Заричането на толкова много алкохолици.

Ларисън бавно вървеше обратно към хотела, като се опитваше да избягва пешеходците и гледаше да се движи в сенките. Мислите му препускаха, чувствата му бушуваха и той знаеше, че когато е в такова състояние, хората наоколо го усещат като някаква странна аномалия в градското силово поле. Подмина една проститутка, която причакваше клиенти край някакъв парк и понечи да му се усмихне с професионална вещина, ала после усмивката ѝ се стопи. Над лицето ѝ се спусна облак и тя отстъпи настрана, извърна се сякаш се готвеше да избяга. В някоя по-суеверна култура, каза си Ларисън, момичето може би щеше да се прекръсти.

Той продължи нататък, като въртеше глава наляво-надясно, проверяваше горещите точки, преценяваше обстановката. Как бе възможно Рейн толкова глупаво да омаловажава опасността, срещу която се изправя в случая с Хорт?! Разбираше психиката на Тревън — привързаността към бойната част, командната структура, благословията на началството. Но Рейн не се нуждаеше от такава поддържаща мрежа и отдавна живееше извън нея. Тогава какво го караше да се колебае? Ако мотивите му бяха типичните за наемник, диамантите бяха очевидния избор. Наистина ли искаше да направи нещо добро на света? Тази идея изглеждаше смътно съблазнителна, но... Я стига! Единственото желание на Ларисън, най-доброто, на което можеше да се надява, беше да отстрани опасността, да си върне диамантите и да изживее остатъка от дните си на спокойствие с Нико, на някое място с плаж, океански прибой и без спомени, място, където кошмарите му постепенно да избледнеят и изчезнат. Нищо друго нямаше значение. Мислеше си, че ако смъртта наистина е край на живота, всичко, каквото е направил, и всички терзания, които му е причинило това, ще умрат заедно с него. Ако имаше ад, следващият му адрес щеше да е там. Каквото и да извършеше през оставащото му време, нямаше да окаже никакво влияние така или иначе, и да си въобразява нещо друго бе само детинска фантазия.

Всъщност беше малко тъжно. Уважаваше Рейн. В известен смисъл дори го чувстваше сродна душа — сдържан, смъртоносно опасен самотник, професионално параноичен, затворен човек.

Само че какво значение имаше всичко това? В неговото състояние емоциите бяха слабост, а в работата му слабостите убиваха.

И все пак го изненадваха нетипичните угриzenia, които изпитваше заради необходимостта да очисти Рейн и другите. Чудеше се дали това е признак, че остарява, или е някаква последна оцеляла следа от съвестта, която отдавна смяташе за мъртва. И какво, ако беше така? В гимназията бяха учили Торо: „Какъв е смисълът да имаш съвест, ако не я слушаш?“. Или нещо от този род.

Торо обаче не беше войник. И ако можеше да се каже, че Ларисън е научил нещо от Хорт, това бе, че мисията стои над човека. Мисията. А сегашната мисия не можеше да е по-ясна: ликвидирай Хорт и си върни диамантите. Защити Нико. Защити себе си.

Колкото до останалото... е, това беше една от редките мисии, в които нямаше косвени жертви. Не се радваш, но не можеш и да се дърпаш. В края на краищата, предполагаше той, всеки върши каквото трябва.

Номерът беше после да можеш да се примириш със себе си. Но Ларисън имаше голям опит в това.

[1] Обезлюден район на северното калифорнийско крайбрежие.
— Б.пр. ↑

[2] Къде отивате толкова късно? (нем.). — Б.пр. ↑

16.

Пристигнах във Вашингтон с влак от Ню Йорк, след като кацнах на летище „Кенеди“ с полет от Мюнхен. Предпочитах да не използвам очевидни маршрути до и от местата, където можеха да ме очакват. Докс, Ларисън и Тревън бяха пътували малко по-пряко и затова ме бяха изпреварили, ала те сами си поемаха рисковете.

Срещата щеше да се проведе в „Капитъл Хилтън“, голям и подходящо анонимен хотел с конферентен център, препоръчан ни от Докс, където моят партньор беше запазил стая. Накарах таксито да ме остави в „Хей Адамс“ срещу Белия дом, като си мислех да извървя няколкото преки до „Хилтън“, за да не дам на шофьора възможност да запомни истинската цел на пътуването ми. Вместо направо да отида на срещата обаче, аз се поддадох на спонтанно обзелото ме желание да се вляя в тълпата от туристи покрай високата желязна ограда на разкошната предна морава.

Тръгнах пеш и порите ми моментално се отвориха от следобедната влага. Беше облачен ден, но отсъствието на слънце някак си усилваше жегата, тя сякаш се излъчваше от всичко, а не само от един установим източник. Даже катеричките на Лафайет Скуеър изглеждаха вяли и летаргични, неподвижни като хората наоколо, отпуснати по пейките в парка и потящи се под безполезния листак, с навити нагоре ръкави на ризите и разтегнати вратовръзки.

На излизане от парка веднага ми направи впечатление колко сериозно е защитен районът. Бяха затворили Пенсилвания Авеню за автомобили, сигурно от страх от коли-бомби. Имаше канали, над които трябваше да бъдат проверявани камионите за доставка, многобройни постове, рояци униформени полицаи и военни, патрулиращи пеш, на велосипеди и с коли. Прозорците на самата сграда безчувствено зяпаха през дебелите железни решетки, разделящи охраняваната територия от гражданството, безизразно и непроницаемо като тактическите тъмни очила на десетките охранители. Някогашната резиденция сега по същество се беше превърнала в бункер.

Продължих на югозапад по обиколна траектория, която щеше да ми даде предостатъчно възможности да се уверя, че не ме следят, преди да стигна в „Хилтън“. Извън военизирания район на Белия дом, градът не се отличаваше с нищо, дори изглеждаше скучен. Улиците бяха широки и прави, сградите — прозаични, особена атмосфера просто отсъстваше. Забелязах, че наред с Лондон и Ню Йорк, Вашингтон явно е един от малкото останали градове, чиито жители твърдо са решени да носят сака и вратовръзки дори лете. Вашингтонските чиновници компенсираха липсващия в облеклото им шик с известна напереност на походката. Зачудих се как би могъл да се обясни този факт и реших, че причината е близостта до властта. В края на краищата, кучето си върти опашката и когато проси къшей хляб, не само когато му го дават.

Бях се обадил на Хортън от летището, за да го осведомя за случилото се във Виена. Както и в случая с Шорок, той вече знаеше. Съобщи ми, че парите били преведени, и предложи да се срещнем, за да обсъдим следващата задача. Аз обаче не виждах полза от такъв личен контакт. Все още разполагахме с комуникационното оборудване, което бях получил от него в Лос Анджелис. Бях се избавил от цианида и смятах, че няма да ми трябва нов инхалатор. Затова отклоних предложението и му казах да използва секретния уебсайт, който съм създал.

Поспях в друг парк, извадих айпада от раницата си и намерих безплатна мрежа. Проверих банковата сметка и се уверих, че депозитът от тристате хиляди е там. После влязох в секретния уебсайт, за да видя дали Хортън е качил досието на обекта.

Там беше. Отворих го и прочетох името. Щях да го позная, дори да не следваше непосредствено длъжността ѝ:

Даян Шмолц. Съдия от Върховния съд на САЩ.

„Не — поклатих глава, без да откъсвам очи от екрана. — В никакъв случай.“

Той пренебрегваше правилото ми за жените и децата. Може би си мислеше, че не съм говорил сериозно, че парите ще означават повече. В такъв случай грешеше. Отдавна живеех по своите правила и дори единственото отклонение от тях не можеше да се смята за истинско изключение, защото го бях направил по лични причини, не професионално. И нямах намерение да ги променям.

„Ами ако нейната смърт спаси живота на хиляди?“

Не. Не ме интересуваше. Ако разбирам от нещо толкова добре, колкото от убиване, това е склоняването към престъпление. Стъпка по стъпка. Изкуството да накараш някого да прекрачи граница, която дори не вижда, докато не се обърне назад и не осъзнае, че тя вече е останала невъобразимо далече зад него.

Прегледах досието. Снимки. Домашни адреси, и двата във Вашингтон, и вила в западен Мериленд. Програма. Нямаше отбелязани предохранителни мерки, нито охрана, защото досега нямаше покушения срещу съдия от Върховния съд.

Само че нямаше никаква логика. Никога не бях се интересувал много от онова, което минава за правосъдие в Америка, но бях чувал името на Шмолц и знаех, че има репутация на един от последните съдебни пазители на гражданските свободи. Не можех да си представя, че участва в заговор за тяхното ликвидиране. По-скоро бих очаквал да е на противната страна.

Продължих нататък и видях, че Хортън е предугадил колебанията ми. Ето какво пишеше той:

„Когато обяви извънредните си пълномощия, президентът ще бъде даден на съд. Ще го подкрепят четирима авторитарни съдии от Върховния съд. Не е известно как ще постъпят другите четирима. Шмолц категорично ще му се противопостави и това евентуално ще доведе до загуба с петима срещу четирима. Няма да е непременно фатално за техните планове, но определено ще е сериозна антиреклама, ако не си осигурят благословията на Върховния съд, наред с тази на Конгреса.

Синът на Шмолц е юрист, женен, с три малки деца. Той е скрит хомосексуалист и заговорниците разполагат с фотографски и видео доказателства за неговите изневери. Освен това на два пъти е заплашвал да се самоубие и е подлаган на лечение. Шмолц разбира, че разкриването на хомосексуалността на сина ѝ ще разбие семейството и кариерата му, ще съсипе внуците ѝ и най-вероятно ще накара този нестабилен човек да отнеме живота си. И ще направи каквото ѝ кажат, за да предотврати всичко това.

Но не и ако преди това умре.“

Препрочетох важните абзаци и започна да ме обзема неприсъщ за мен гняв. Едно от правилата ми винаги е било да не убивам хора,

които не са извършили престъпление. И освен това никога не ми е допадала идеята да реша проблем с индивид А, като ликвидирам индивид Б. Да убия Шмолц? Ако наистина исках да направя нещо добро на света, помислих си аз, трябваше да се изправа срещу хората, които заплашваха да съсият сина и внуците ѝ, само за да си осигурят благоприятния ѝ глас.

Зачудих се защо Хортън не направи нещо не толкова крайно. Да намери начин предварително да отстрани сина ѝ и да предотврати шантажа? Може би се опасяваше, че така ще се разкрие пред заговорниците, докато никой нямаше да свърже с него естествената смърт на една мила наглед баба в съня ѝ.

Само че това не ме интересуваше. Вече не ми харесваше как мирише всичко това и накъде ме води. Другите можеха да правят каквото си искат. Аз бях дотук.

Излязох от сайта и изтрих историята на браузъра, после намерих уличен телефон, позвъних в „Хилтън“ и помолих да ме свържат с Джеймс Хендрикс, името, под което знаех, че се е регистрирал Докс.

— Действаме ли? — попитах аз.

— Цялата компания е тука, готин. Хиляда двеста трийсет и четвърта.

Това означаваше, че са в 901-ва стая. Когато споменавахме точни дати, часове, номера на стаи и така нататък, с Докс имахме навик да използваме елементарен шифър. Просто събирахме всяко число с три. Не беше нищо особено и нямаше да е никак трудно да го разшифроват, но още един пласт защита никога не е излишен.

— Идвам след десет минути. — Затворих и незабелязано избърсах слушалката с носна кърпичка. Фактът, че се намирам в търбуха на звяра, ме правеше нервен.

Насочих се към „Хилтън“. Във фоайето гъмжеше от народ, очевидно поради годишната конференция на нещо, наречено Американско конституционно дружество. Не можех да не се подсмихна. „Ех, ако знаехте!“

Качих се с асансьора на десетия етаж и слязох по стълбището на деветия. Озовах се в средата на тесен коридор, дълъг стотина метра. Озърнах се наляво и в отсрещния край видях двама мъже с костюми и тъмни очила. Приличаха на бодигардове пред стая на важна персона. Не толкова необичайно и лесно обяснимо с конференцията долу или с

някое от недалечните посолства. И все пак се зарадвах, когато една табела ме упъти надясно към стая 901. Отидох до края на коридора, завих наляво и намерих стаята. Почуках веднъж и вратата веднага се отвори — Тревън. Трябва да беше наблюдавал през шпионката. Кимнах и влязох. Докс и Ларисън седяха един срещу друг на двете легла и ядяха сандвичи. Чух, че Тревън заключва вратата зад мен.

— Гладен ли си? — попита моят партньор и ми протегна пакет от „О Бон Пен“. — Имаме с риба тон, пуешко и ростбиф.

На леглата до тях лежаха два пистолета. „Уилсън Комбат“, който трябва да принадлежеше на Докс, и „Глок“, който предположих, че е на Ларисън. Зачудих се дали Тревън също носи оръжие. Видът на пистолетите ме изпълни със смесени чувства. По принцип е по-добре да си въоръжен, да, ала не познавах достатъчно добре Ларисън и Тревън, за да съм спокоен, когато носят оръжие в близост до мен.

— Откъде взехте ютиите? — поинтересувах се аз. — Пак ли от старите подземни канали?

Докс се ухили.

— Тоя път просто от едно изложение на оръжие в Шантили. Нали знаеш, по-добре да имаш и да не ти потрябва, отколкото да ти потрябва и да нямаш. Избрах един уилсън и за тебе. Тия приятели тука си обичат глоковете, ама ти си ме знаеш.

И ми подаде супермоцнен тактически уилсън и два резервни пълнителя. Прибрах пълнителите в предните си джобове, после проверих дали пистолетът е зареден и го пъхнах отзад под пояса си. Приятно усещане. Щом Ларисън и Тревън щяха да са въоръжени, радвах се, че и аз няма да съм с голи ръце.

— Сандвич? — пак попита Докс.

— Не, не съм гладен. Вие яжте, аз ще говоря.

Седнах до Докс. Тревън се поколеба и се настани до Ларисън срещу мен. Информирах ги за случилото се във Виена. След това им казах кой е новият обект. Съобщих им, че съм дотам. И им обясних защо.

— Не разбирам — рече моят партньор, след като свърших. — Тъй де, на кого му пука, че синът ѝ бил гей? Нали живеем в двайсет и първи век! Мама му стара, аз харесвам гейовете. Стига да си се обичат помежду си, така остават повече жени за мене.

— Проблемът не е, че е гей — поясних аз. — А че го крие. Ето какво ще използват те. Съгласен съм обаче, че е срам и позор.

Ларисън и Тревън още не бяха реагирали. Изненадваше ме, че са толкова мълчаливи.

— Така или иначе, нещо не ми допада особено идеята да направим евтаназия на едно мило бабче — продължи Докс. — Още повече, че... мамка му, съдия от Върховния съд?! Тъй де, ние тука вече влизаме в историята с някои от обектите, дето напоследък ги очистихме. Ала да сме първите, дето ще видят сметката на съдия от Върховния съд? Вече ми се струва, че на гърба ни почват да растат мишени, и това не ми харесва.

— На мен не ми пука — заяви Ларисън. — Знаете защо участвам. Но щом ви се струва, че на гърба ни почват да растат мишени, честито, явно вече се събуждате.

Погледнах Тревън.

— Ти какво ще кажеш? — попитах го аз. — Ако го направиш сам, печелиш два милиона долара.

— Не бъди идиот — обърна се към него Ларисън. — Това е капан. Цялата тая шибана работа е капан. Само опитай да го направиш сам, и тебе пръв ще те очистят.

Дълго мълчание.

— Независимо дали участвате за пари, или защото искате да спасите много хора, равносметката е еднаква — процеди Тревън накрая. — Атентатът под фалшив флаг пак си е атентат. Така или иначе загиват невинни. Ако отстраняването на още един играч ще промени нещо, аз ще го направя, със или без вас.

— Играч ли? — възкликна Докс. — Виждал ли си снимка на тая жена? Тя прилича на баба ми. Аз няма да ѝ затисна лицето с възглавница, не, благодаря. После ще сънувам кошмари до края на живота си.

Реакцията на Тревън не ми харесваше. Това гневно избухване не беше резултат на трезв размисъл. Зачудих се защо е толкова докачлив. Дали се чувстваше изключен от екипа? Завиждаше, че не е бил в центъра на събитията при ударите срещу Шорок и Финч? Струваше ми се глупаво, толкова способен и опитен човек да се държи като пубертет. Ако бе възможно да ми плащат пак толкова и да стоя настрана, направо щях да се радвам.

Но всъщност ми беше все тая.

— Ето — казах аз, включих айпада и влязох в секретния уебсайт. Въведох паролата си и видях съобщение от Канезаки: „Обади ми се веднага!“.

Изтрих го и подадох устройството на Тревън.

— Почакайте. Май има някаква нова информация за Хортън. — Заредих батерията на джиесема си, включих го и набрах номера на Том.

Той отговори на мига.

— Ти ли очисти Джек Финч? — попита Канезаки.

Стъписах се, но не се издадох.

— Какви ги говориш? — Видях, че другите ме поглеждат.

— Стига с тия игрички. Президентът всеки момент ще обяви неговия наследник. Полковник Хортън.

Стомахът ми се сви.

— Наследник на Финч е... Хортън?! — Ларисън кимна, сякаш предварително го е знаел.

— И това не е всичко. Шорок, оня, с чиято смърт в Лас Вегас според тебе Бог проявявал чувството си за хумор, е давал показания на закрити заседания в Конгреса за злоупотреби в Националния антитерористичен център. Той е бил само граждански ръководител, нищо не е разбирал от операции — последният човек на света, който е искал или е можел да организира атентат под фалшив флаг. Но знаеш ли кой ще го замени?

Призля ми.

— Не.

— Вторият човек там, Дан Гилмор. А Гилмор не е граждански. Служил е в Съвместното командване на силите за специални операции. От хората на Хортън. През целия си живот е бил в системата на армията, разузнаването, военната индустрия и безопасността. И е фанатик. Малтийски рицари като Джеймс Джизъс Енгълтън и Уилям Кейси, кръстоносни отличителни знаци...

— Кръстоносни отличителни знаци ли?

— Някои от тези хора, като Ерик Принс например, смятат, че действията ни в Близкия изток и Средна Азия са свещена война, нов кръстоносен поход. И сега тая мрежа от фанатици е в идеална позиция да управлява групите, които според Хортън щели да бъдат използвани

за предстоящите атентати под фалшив флаг. Шефът му, който досега му е пречил, вече го няма и той е номер едно. Може да прави каквото си иска, без да се налага да обяснява нищо на някакъв досаден граждан.

Не отговорих. Имаше прекалено много информация за обработване.

Докс, Ларисън и Тревън ме наблюдаваха, забравили сандвичите си. Не бях казал почти нищо, но изражението и позата ми трябва да им бяха разкрили всичко.

— Ти ли го направи? — отново попита Канезаки. — Шорок? Финч? Ти ли беше?

Мълчах.

— Господи, Джон. Ти не предотвратяваш атентати под фалшив флаг. Току-що си разчистил пътя пред извършването на преврат!

Продължавах да мълча. Мъчех се да свържа точките. Ларисън имаше право. Бях идиот. Идиот.

— Загриваш ли? — каза Канезаки. — Хортън не се опитва да им попречи. Той е един от заговорниците. Примесил е много истини сред лъжите си, само за да...

— Стига — прекъснах го аз. — Остави ме да помисля.

— Какво става? — не се стърпя Докс.

Вдигнах ръка с длан напред и попитах Том:

— Това обявяване на новия пост на Хортън за кога се планира?

— Не знам. Но се говори, че ще е скоро.

— Ами Гилмор? Кога ще обявят встъпването му в длъжност?

— Също скоро.

Поставих палец върху микрофона на телефона и погледнах към другите. Мислите ми препускаха, но успях външно да запазя спокойствие.

— Работата с Шмолц е капан. Трябва да се махнем оттук. Пригответе се. Просто се опитвам да науча малко повече и ще ви обясня всичко. После ще обсъдим как да се измъкнем.

Тримата се изправиха. В стаята се усещаше усиливащо се, почти електрическо напрежение, което не ми харесваше. Отдръпнах палеца си и казах на Канезаки:

— Нещо друго?

— Да. Защо питаш за кога се планира обявяването на новите постове на Хортън и Гилмор?

— Ако е скоро, на Хортън няма да му пука, че мога да науча за това, преди да очистя третия обект. Оттук следва, че третият обект е капан.

— Третият обект... и друг ли има? Кой?

— Даян Шмолц.

— Съдията от Върховния съд?! Да не си се побъркал, по дяволите?

— Успокой се. И без това щях да откажа. Но излиза, че той изобщо не е очаквал да го направя. Просто е било начин да ме примами във Вашингтон.

— Мамка му. Във Вашингтон ли си в момента?

— Да.

— Трябва да се махнеш. Столицата е последното място, където би искал Хортън да те преследва. Особено сега той разполага с местни ресурси, които могат да блокират града така, все едно е хлопнал вратата на килера.

— Благодаря за информацията — отвърнах и се приготвих да затворя. — Ще ти се обадя, когато съм на безопасно място.

— Чакай — спря ме той. — Един момент. Току-що получих нещо... Уф... мама му стара!

— Какво има?

— Обява за терористични актове. Разпраца се до всички в разузнаването и правоохранителните органи. До ЦРУ, ФБР, местната и щатската полиция, до всички. Пише... чакай малко, добре, ето, Шорок и Финч не били умрели — били убити. Според токсикологичните изследвания, с цианид. И че си замесен ти. Ти, двамата агенти от СРП, за които ме пита, и Докс. И че всички сте въоръжени, имате подготовка за спецоперации, и се смята, че в момента се намирате в района на Вашингтон, подготвяйки нов терористичен удар.

Трябваше да е Хортън. Никой друг не знаеше за цианида. А Хортън не знаеше, че аз изобщо не съм го използвал.

— Сега не можете да се измъкнете — продължи Канезаки. — Всяко летище, всяка жпгара, всяка автогара гъмжат от охрана. Всички охранителни камери в града ще ви търсят.

— Има ли снимки?

— В съобщението са доста зърнисти. Като уголемени кадри от записи на охранителни камери.

Лас Вегас, досетих се аз. Такситата бяха най-големият ни шанс, поне в началото. Колкото повече се отдалечим от центъра, толкова по-малка щеше да е концентрацията на противника. Но трябваше да действаме бързо.

— Добре, поне снимките са лоши. Съмнявам се, че обикновеното ченге...

— Ти не разбираш. Няма да ви арестуват. Президентът има списък на хора, подлежащи на унищожаване, не си ли чувал? Към обявата върви секретна заповед, в която се казва, че сте включени в списъка. И четиримата. Ще ви застрелят без предупреждение. А ако все пак ви заловят, има Гуантанамо, Баграм, лагер „Не“, Солницата... и това са само местата, за които се знае. Могат да ви пратят в други, за които от Червения кръст никога не са чували, камо ли да са ги посещавали, разбираш ли? Ще имаш номер и толкова. Никой няма да ти знае името. Джон, някои от тези места все едно са на друга планета или в друго измерение. Ако попаднеш там, ти си просто...

— Трябва да вървя. Ще ти се обадя.

— Чакай. Искам да ви помогна.

— Защо?

— Защото вече само вие можете да предотвратите това нещо.

— Глупости. Пусни информацията да изтече до медиите. Нямах ли връзки в „Ню Йорк Таймс“?

Канезаки се засмя.

— Да не мислиш, че „Таймс“ ще направи нещо, дори да имах доказателства? Публикуваха информацията за незаконната програма за вътрешно наблюдение на Буш, чак след като беше преизбран за президент. Главният им редактор иска от Белия дом разрешение за всеки материал, за бога, и се гордее с това!

— Тогава в някоя телевизия. В Ей Би Си или Си Ен Ен например. Том пак се засмя.

— Гледа ли репортажа на Джереми Скейхил за секретния затвор на ЦРУ в Сомалия? Началството само дето не получи удар, толкова точен беше. Използваха Барбара Стар и Луис Мартинес, за да го дискредитират. Ей Би Си или Си Ен Ен — моралните стожери на нацията!

— Тогава се обади на Скейхил.

— Хората, с които си имаме работа, просто ще наредят на телевизиите да го игнорират или дискредитират. Телевизиите работят за нас, Джон. Което, признавам, обикновено е полезно и самият аз многократно съм се възползвал от това. В момента обаче работят срещу нас.

— Тогава „Уикилийкс“.

— Виж, това е разумно. Но нямам доказателства. Дай ми нещо.

— Не. Не искам да затъвам повече. Искам да се измъкна.

— Значи няма да накараш Хортън да си плати, че се опитва да те накисне, така ли?!

Не отговорих.

— Мислиш ли, че ще престане да те преследва? Знаеш не по-зле от мен, че сега ще е мотивиран повече отвсякога.

Продължавах да мълча.

— Мама му стара, Джон, остави ме да ти помогна!

Не виждах никакъв изход.

— По дяволите! Как?

— Ще дойда при вас. Ще ви скрия в багажника на колата си и ще ви изведа от града.

— В багажника ли? Ние сме четирима. Каква кола караш?

— Хонда.

— Какъв модел?

Пауза.

— „Сивик“.

Озърнах се към Ларисън, Тревън и Докс.

— Няма да стане — реших аз.

— Ще се смаеш какво можеш да натикаш в тясно пространство с малко олио — обади се Докс, очевидно интуитивно усетил за какво разговаряме.

— Имаш ли по-добра идея? — попита Канезаки.

— Става дума за триста и петдесет, четиристотин кило. Няма да ни събереш там даже с бензинова резачка и месомелачка. А дори да успееш, задницата на колата ти ще увисне подозрително ниско.

— Ще взема назаем минивана на сестра ми. Ще налягате по пода. Стига да не ме спрат, никой няма да ви забележи. Направен е за седем души, амортизаторите дори няма видимо да се свият.

Това звучеше по-обещаващо.

— Кога можеш да пристигнеш?

— Къде сте?

Ако беше който и да е друг, щях да заподозра капан. Аз обаче му имах доверие повече, отколкото на всеки друг, освен на Докс. Пък и не ми оставаше избор.

— В „Капитъл Хилтън“.

— Тя живее в Чеве Чейс. Не е чак толкова далече, но вече започва пиковият час.

— Можеш ли да я помолиш да се срещнете някъде по-наблизо и да си размените колите?

— Добра идея. Ще съм при вас след час. Може би по-малко. Ако има проблем и не успея да се свържа с нея или е някъде навън с децата, ще ти позвъня.

— Остави съобщение в секретния уебсайт. Телефонът ми ще бъде изключен.

— Ясно, добре.

— Ще се срещнем на най-долното ниво в подземния гараж. Далече от асансьорите.

— Ясно. До скоро.

Затворих, изключих и прибрах джиесема си. Ларисън, Тревън и Докс се бяха изправили и стояха на разстояние един от друг, с отпуснати ръце и разтворени длани. Приличаха на гангстери в уестърн половин секунда преди да натиснат спусъка.

— Какво става, мамка му? — попита Тревън.

Не ми хареса обвинителният тон, който долових във въпроса, и си напомних да проявя хладнокръвие при отговора. Четирима въоръжени, опасни и изведнъж изгубили доверие един в друг мъже в малка стая... ако нещата излезеха от контрол, щеше да е много зле.

— Ти се оказа прав — погледнах Ларисън аз. — Хортън ни е накиснал. Ще заменят Шорок с човек на Хортън, а Финч — със самия полковник. Властите преди малко са разпространили някаква обява за терористични актове, в която се казва, че ние четиримата сме убили двамата с цианид. И току-що са ни включили в президентския списък на хора, подлежащи на унищожаване. И знаят, че сме във Вашингтон.

— Хортън и неговият проклет цианид! — възкликна Докс. — Значи единственият смисъл от цианида е бил да ни инкриминират и да

звучи страшно за публиката, нали така?

Кимнах.

— Да. И странното е, че изобщо не съм го използвал. А никой друг не...

Млъкнах, осъзнал, че пропускам нещо очевидно. Опасно очевидно. Тревън присви очи.

— Какво има?

Не отговорих. Хората, които смятаха, че съм убил Шорок с цианид, всъщност бяха трима: не само Хортън, но и Ларисън и Тревън. Който и да е от тях или и двамата можеха да са казали на полковника, че съм използвал цианида. Това трябваше да му е дало допълнителна увереност, за да фалшифицира токсикологичните експертизи.

Защото си мислеше, че ако някой направи по-сериозна проверка, ще открие следи от цианид.

— Как тогава очисти Шорок? — попита Ларисън. — Като Финч ли?

Направи ми впечатление, че въпреки напрежението в стаята, той е запазил безпристрастието и професионалното си любопитство.

— Няма значение — отвърнах. Но ако работеха за Хортън, Ларисън и Тревън нямаше да фигурират в обявата за терористичните удари, нали така? Освен ако не целяха да изглежда, че всички сме в един кюп, докато всъщност...

Тревън се напрегна. С периферното си зрение видях, че и Докс го е забелязал.

Последваха светкавични като мъгла движения и след миг четиримата бяхме с извадени пистолети. Ние с Тревън се целехме един в друг. Оръжието на Докс сочеше към Тревън. Дулото на Ларисън беше наведено към пода, но главата и погледът му се въртяха от Тревън към Докс, след това към мен и обратно.

— Мислиш, че имам нещо общо с това, така ли? — сопна ми се Тревън. — И аз съм прецакан също като вас.

Виждах, че държи пистолета си също толкова решително, колкото и аз.

— Свали оръжието, ако не искаш да си прецакан завинаги.

Той не отговори.

Ларисън продължаваше да ни наблюдава. Приличаше на гърмяща змия, която се опитва да реши в коя посока да нападне.

Струваше ми се, че остават около две секунди преди напрежението да изригне. Нямах представа как да го предотвратя.

Изведнъж Докс вдигна дулото на своя уилсън към собственото си гърло.

— Дръжте така — каза той. — А някой е мръднал, а съм го гръмнал тоя.

Запремигнах. „Какво ти става, мама ти стара?“

— Свалете оръжието — продължи моят партньор. — Иначе все съм му пръснал мозъка на тоя, кълна се!

И Докс замести поглед от единия към другия, облещен като побъркан.

Ларисън се ухили и избухна в смях.

— Добре, печелиш, печелиш — каза той, пъкна пистолета отзад под колана си и вдигна ръце.

Тревън го стрелна с поглед и отново насочи вниманието си към Докс. Пистолетът му продължаваше да сочи към мен.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите?

— Божичко! — възкликна с фалцет Докс. — Тоя е отчаян. Правете каквото ви казва! Правете каквото ви казва!

— Ти си луд — изсумтя Тревън, но отпусна пистолета си няколко сантиметра. Последвах примера му.

— Какво, никога ли не сте гледали „Пламтящи седла“? — попита Докс. — С Кливън Литъл? Винаги съм се чудил дали може да се получи наистина.

Дулото на Тревън се наведе още малко.

— Ти си луд — повтори той.

Докс продължаваше да държи собственото си дуло, опряно в гърлото си.

— Е, това е филм, нали разбираш. Много хубав филм, в който...

— Гледал съм го — прекъсна го агентът на СРП.

Моят партньор отпусна оръжието си и го пъкна отзад под колана си.

— Е, може би не си забелязал, и това сигурно се дължи на моето изключително изпълнение, но преди две секунди бяхме на ръба да извършим едно голямо групово самоубийство. Освен че се надявах да ви накарам да се осветите, ето какво исках да ви демонстрирам.

Виждате ли, като опрях пистолет в собственото си гърло, аз метафорично...

— Разбрахме — прекъснах го и свалих оръжието си.

Тревън направи същото.

— Чакам някой да ми благодари, че не изиграх сцената с лагерния огън — прибави Докс.

Ларисън още се хилеше и аз предположих, че за пръв път е оценил хладнокръвието на Докс в момент, в който става адски напечено. И последователността, скрита зад неговата селяндурска шантавост.

— Адски си талантлив, готин — каза той и думите му прозвучаха достатъчно нелепо, за да ме накарат да осъзная, че и това трябва да е реплика от филма.

— А те са страшно тъпи — потвърди подозрението ми Докс. Двамата се засмяха и аз си помислих, че сега вече ще се сприятелят. Човек не биваше да се закача с Докс, но ако се смееш на шегите му, има голяма вероятност да си спечелиш верен другар.

Тревън обаче продължаваше да е под въпрос. Пъхнах пистолета обратно под колана си. Агентът на СРП се поколеба, но последва примера ми.

— Да се опитаме да запазим спокойствие — заговорих. — В момента доста хора се опитват да ни убият, така че не е нужно да ги улесняваме. — Докс и Ларисън още се смееха, тъй че думите ми бяха насочени главно към Тревън. И към самия мен, предполагам.

Предадох им разговора с Канезаки. Всички се съгласихме, че като цяло най-сигурният ни ход е да останем там до срещата с него в гаража.

— Трябваше да се сетя, че тия обекти и цялата тая работа са прекалено големи, за да ни оставят после на мира — рече Докс. — Допуснах проклетите пари да ми замъглят разума.

Останалите мълчахме. Докс погледна Ларисън.

— Струва ми се, че си заслужи правото да кажеш „Нали ви разправях!“.

Ларисън поклати глава.

— Въпросът е какво да правим сега.

— Точно така — потвърди Тревън. — Където и да ни закара твоят човек, добре, няма да сме на мушка, поне за момента, какво

обаче ще правим после?

Обърнах се към Ларисън.

— Ти ми спомена, че знаеш как да се доберем до Хортън.

Той кимна.

— Ако наистина си готов да ме изслушаш.

Погледнах го.

— Готов съм.

— Добре тогава. Ще ни трябва колата на твоя приятел. Не само за да се измъкнем от района. А за да се върнем в Лос Анджелис.

17.

Ларисън ни съобщи за слабото място, което беше открил. Хортън имаше дъщеря.

— Студентка във факултета по екранни изкуства на Калифорнийския университет в Лос Анджелис — поясни той. — Казва се Мими Кей. Родителите са разведени и момичето използва моминската фамилия на майка си, която е японка.

— Но аз проверих Хортън в „Уикипедия“ — възразих. — Когато за пръв път спомена името му. Нямаше почти нищо, освен някоя и друга подробност за военната му кариера, но пишеше, че е разведен, без деца.

— Той не иска хората да знаят за нея — отвърна Ларисън. — Има много врагове. Сигурно затова дъщеря му използва майчиното си име. За да не могат да я свържат с него.

— Добре де, ами ти как научи? — поинтересува се Докс.

Ларисън се усмихна.

— Винаги съм знаел, че ако ме разкрият и някой тръгне срещу мене, това ще е Хорт, затова исках да се застраховам. И след като изпълних номера с изчезването, но преди да направя хода със записите с изтезанията, аз го поставих под наблюдение. Извадих късмет — един ден го видях да обядва с красиво момиче в центъра на Вашингтон. Проследих момичето до Джорджтаунския университет. Повисях известно време във фейсбук и я открих. Профилът ѝ беше със защитена самоличност, но лесно намерих името ѝ, след което се уверих, че е студентка в Джорджтаун, и не след дълго я свързах с проваления брак на Хорт. После с малко социални умения я накарах да приеме покана за приятелство от профил, който създадох специално. От фотографиите в профила ѝ си личи, че е близка и с двамата си родители. Нещо повече, Хорт е луд по нея. Трябва да видите лицето му на снимките, на които са заедно. Гарантирам ви, ако се доберем до момичето, Хорт ще направи каквото му кажем.

Само преди няколко часа бях реагирал с гняв и отвращение на информацията, че заговорниците заплашват нечии роднини, а ето че

сега обсъждах същото. Имах две възможни линии на оправдание: първо, че за разлика от Шмолц, Хортън сам е започнал това нещо. Второ, че за разлика от заговорниците, нашата заплаха срещу Мими Кей ще е блъф.

Погледнах лицето на Ларисън и видях, че по последния въпрос няма да се разберем. Щеше да се наложи да го наблюдавам. Внимателно.

— И тя сега е в Калифорнийския университет в Лос Анджелис, така ли? — попитах.

Ларисън кимна.

— Тая есен ще почне втора година. Не съм преставал да я следя.

— Значи затова той познава толкова добре Лос Анджелис — досетих се. — Чудех се и при двете ни срещи. Всъщност той предложи да се срещнем там. Първо реших, че просто е избрал подходящо място между Вашингтон и Токио, но не е било така. Търсел е повод да отиде на гости на дъщеря си.

Ларисън пак се усмихна.

— Неговото момиченце.

— Добре, но как ще действваме? — намеси се Тревън. — Нямаме представа къде живее тя, не познаваме навиците ѝ, съмнявам се, че знаем много за университета. Къде ще я отвлечем? Къде ще я държим? Ако не разполагаме с нужните средства, не виждам как ще я принудим да кротува и да се подчинява, без да използваме сила. И вижте, ще направим каквото е нужно, но ако я притиснем прекалено много, кой знае как ще реагира Хорт. Заплаха за живота ѝ, да, категорично, но ако се наложи наистина да стигнем дотам, няма да има с какво да му въздействаме.

— Не знам, аз смятам, че идеалният начин да принудим Хорт да омекне, е като ѝ направим нещо и обещаем да ѝ направим нещо много по-лошо — заяви Ларисън.

— Добре — кимна Тревън. — Да речем, че я отвлечем. Държим я някъде, заплашваме, че ще ѝ направим нещо, ако Хорт не омекне. Но даже да бие отбой, в мига, в който дъщеря му е в безопасност, пак ще насъска копоите си срещу нас. Няма да я държим вечно я!

— Няма — потвърди Ларисън. — Само докато си върна диамантите.

— Още ли мислиш за диамантите? — изненада се Докс. — Мамка му, аз само се чудя как да накарам президента да ме извади от личния си списък с хора, подлежащи на унищожаване, и да не ме прати в някой от тайните си затвори до края на живота ми.

— Все същото е — обясни Ларисън. — Някога хрумвало ли ти е каква безопасност може да си осигуриш с двайсет и пет милиона долара?

— Знам, че искаш да си върнеш диамантите — обадох се аз. — Но мисля, че само те няма да решат сегашните ни проблеми. Трябва да сме наясно с новата ситуация и как да подходим към нея.

Ларисън потри длани.

— Какво ще правим?

— Не знам точно. Но съм съгласен, че ще е свързано с дъщеря му, по един или друг начин. Трябва да измислим нещо, което да изиграе ролята на... е, ако не на гаранция за нашата сигурност, поне на пречка, която да не позволява на Хортън да насочва силите си срещу нас. Така или иначе, в момента не се налага да обмисляме всичко. Ще имаме предостатъчно време по пътя.

— Командировка! — ухили се Докс.

Проверих в секретния сайт. Канезаки потвърждаваше срещата.

— Моят човек би трябвало да е тук след няколко минути — съобщих аз. — Да се размърдаме.

Избърсахме повърхностите, които бе възможно да сме докоснали, и събрахме опаковките от сандвичите и другите видими свидетелства, че някой е бил там. Не че някой щеше да обърне внимание, и най-вероятно имаше косми и други ДНК материали въпреки нашите старания, ала винаги е по-добре да оставяш колкото може по-малко следи.

Насочихме се към вратата. Погледнах през шпионката — чисто. Тъкмо се канех да натисна дръжката, когато си спомних за двамата бодигардове, които бях видял в отсрещния край на коридора. Поколебах се.

— Какво има? — попита Ларисън.

Обърнах се към тях.

— Когато пристигахте, имаше ли охрана в отсрещния край на коридора на този етаж?

Те поклатиха глави.

Странно. Спътниците ми не бяха от хората, които ще пропуснат такова нещо.

— Защо питаш? — поинтересува се Ларисън.

— Когато аз идвах, имаше. Двама бодигардове, които вероятно са заели позицията след вашето пристигане, но преди моето.

Никой не каза нищо, затова продължих.

— Може да е съвпадение, естествено. Просто ВИП гост, който случайно се е настанил след като сте дошли вие, но преди да се появя аз. И все пак.

Замълчах и се замислих. Както винаги, допусках най-лошото, което в тоя случай означаваше, че Хортън някак си ни е очаквал или е следил другите и в момента в хотела има негови хора.

„Постави се на тяхно място. Те очакват да слезеш по стълбището, не с асансьора. Което от тяхна гледна точка е идеално. Оръжия със заглушители, липса на свидетели, всички проблеми се решават бързо, безшумно и чисто.“

— Ето какво ще направим — наруших тишината аз. — Ние с Тревън първи ще излезем в главния коридор. Ако двамата, които видях, просто охраняват някого, добре, ще задържим асансьора и четиримата заедно ще слезем долу. Ако не са охрана обаче и възникне проблем...

Отново се замислих. Искях Тревън да е до мен, а не зад гърба ми, тъй че планът беше добър. Само че... Погледнах Докс и Ларисън.

— Ако възникне проблем, ние с Тревън ще залегнем и ще ви отворим огнево поле. Каквото и да се случи, ще вземем асансьора. В момента не е добра идея да слизаме по стълбището. Всички съгласни ли са?

Тримата кимнаха. Отново надзърнах през шпионката, натиснах дръжката с ръкава на сакото си и отворих вратата. Тримата минаха покрай мен и аз колкото можах по-тихо затворих вратата зад нас. След това пак минах отпред.

Погледнах Тревън.

— Прекалено си напрегнат — прошепнах му.

Той се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Че изглеждаш напрегнат. Дори наистина да са бодигардове, онези двамата внимават за нередности. Не искам нещо да ги накара да ни запомнят. А ако не са бодигардове, хайде да не правим нищо, което

да им подсказе кои сме. Не и докато не сме си извадили патлаците и не сме им пръснали черепите. Нали така?

Тревън още повече се намръщи.

— Това не е критика — прибавих. — Просто се отпусни и се дръж като мен, става ли? Отпусни се.

Завихме зад ъгъла и тръгнахме по главния коридор. Видях двамата бодигардове на същото място като по-рано. Сърцето ми се разтуптя малко по-силно.

— Казах му — започнах аз, спомняйки си един банален разговор на спортна тема, който веднъж бях подслушал. — Казах му: „Как са го мислили, по дяволите — да се опитват да играят зонална защита срещу «Кентъки»?! Тъй де, срещу «Кентъки» не може да се играе зонално“. — Всъщност нямах представа какво означава това, но трябваше да има някакъв смисъл.

За негова чест, Тревън веднага загря и поде играта.

— И аз разправях същото — засмя се той. — Викам им: „Не и ако не искаш да ти сритат задника!“.

Двамата бодигардове се отделиха от стената и се насочиха към нас. По-точно двамата, които всъщност не бяха бодигардове. Сърцето ми заблъска в гърдите.

— И знаеш ли кое е най-готиното? — продължих аз. — Ония кретени се бяха обзаложили. За отбор, който се опитва да играе зонално срещу „Кентъки“! Срещу „Кентъки“, представяш ли си?!

Двамата фалшиви бодигардове не носеха нищо в ръцете си. Обаче бяха с костюми. Имаха къде да скрият оръжието си.

— Знаеш ли какво? — попита Тревън. — Обичам такива хора. Хора, които се обзалагат, без да мислят. Смятат, че са наясно с шансовете, ама не е така. Какво пък, така ще спечеля повече пари.

Стигнахме до асансьорите. Двамата бяха на десетина метра от нас.

— Извинете — каза онзи отляво. Очите му бяха скрити зад тъмните му очила. — Налага се да проверим документите ви за самоличност.

— Документите ни ли? — повторих, сякаш това беше най-нелепото изречение, което съм чувал. Протегнах ръка и натиснах бутона на асансьора с кокалчето на показалеца си.

Зърнах движение в отсрещния край на коридора. Иззад завоя се появиха още двама в костюми и с тъмни очила.

— Няма проблем — каза Тревън. Посегна зад кръста си, като че ли се канеше да извади портфейла си, само че вместо това в ръката му се появи глок и агентът от СРП ги застреля в челата толкова светкавично, че първият още не се беше строполил на пода, когато куршумът улучи и втория. Двамата изстрела гръмовно отекнаха в дългия коридор. Измъкнах своя уилсън и залегнах толкова бързо, че всъщност дори изпреварих падането на двамата убити. Тревън лежеше вдясно от мен и вече стреляше по новопоявилите се, както и аз. Иззад нас прозвучаха още гърмежи и двамата внезапно заподскачаха като кукли на конци, гърчейки се от множеството улучващи ги куршуми.

Стрелбата утихна и в коридора изведнъж отново се възцари тишина. Във въздуха се стелеше лютив барутен дим. Озърнах се назад и видях, че Ларисън и Докс плавно се приближават, всеки стиснал с две ръце оръжието си на равнището на очите. Погледнах към двамата в отсрещния край на коридора. Те лежах по очи на килима с извити под телата им крака. Продължих да се целя в тях, докато се изправях, без да се отдалечавам от стената. Тревън се надигна на колене точно под мен. Втората двойка се намираще прекалено далече, за да сме сигурни, че са мъртви, а не искахме да поемаме никакви рискове.

— Достатъчно ли се отпуснах? — меко попита Тревън, без да откъсва погледа и дулото си от дъното на коридора.

— Напълно — отвърнах аз.

Прозвуча камбанката на асансьора — най-лявата врата.

— Мамка му — изругах тихо, като се борех с желанието да се приближа с насочен напред пистолет. Ако вътре имаше още противници, исках да съм подготвен. Но ако имаше цивилни, щяхме да се изправим пред сериозни проблеми със свидетелите.

Но те нямаше откъде да знаят кога ще излезем от стаята. Пък и асансьорите бяха прекалено несигурни, за да бъдат използвани за тактически цели. Ако имаше още противници, те щяха да дойдат по стълбището. Ако се допусне, че не чакат нарочно там.

Приближих се, като пъхнах уилсъна обратно в колана си и го скрих под сакото в момента, в който вратата се отвори. Надникнах вътре. Двама млади индийци със свежи лица, тъмносини панталони и колосани бели ризи. С висящи на ленти баджове на Американското

конституционно дружество. Стояха до задната стена, откъдето не можеха да видят кланицата навън.

— Привет — дружелюбно им магнах аз. Опитвах се да покажа на Тревън, Докс и Ларисън, че в кабината има само цивилни и трябва да скрият оръжието си, за да се разкараме от етажа.

— Слизате ли? — с характерния слънчев акцент ме попита единият от индийците.

— Да — потвърдих и протегнах ръка, за да блокирам вратата. — Бихте ли задържали асансьора за момент? — Обърнах се към Докс и Ларисън и извиках: — Хората са така любезни да ни изчакат. Побързайте!

Имахме късмет, че досега никой не се появи в коридора. Предполагах, че по това време на деня повечето стаи са празни, но все пак трябваше да се размърдаме.

Вторият индиец подуши въздуха.

— Усещате ли нещо странно? Дим, струва ми се. Като че ли нещо гори.

— Да, току-що мина един от поддръжката — кимнах аз. — Каза, че имало проблем с вентилационната система, нищо тревожно.

Докс, Ларисън и Тревън се изсипаха в асансьора и аз ги последвах. Индийците изведнъж ми се сториха съвсем дребни. Те се отдръпнаха плътно към стената, но въпреки това беше тясно. Натиснах бутона за подземния гараж с кокалчето на показалеца си и вратата се затвори.

— Благодаря — отправи им Докс усмивка, която според мен изглеждаше абсолютно маниашка. — Щеше да е адски досадно да чакаме следващия асансьор.

За известно време всички замълчахме. От невидими тонколони се разнасяше само абсурдна асансьорна мелодия.

— Тъъ... в конференцията ли участвате, господа? — попита първият индиец, вторачен в Ларисън. Явно някаква дълбока част в средния му мозък пищеше: „Опасност!“ Като съвсем съвременен човек обаче, при това хванат в капана на асансьорната кабина, той не можеше да си плюе на петите, както биха постъпили нашите далеч по-разумни прадеди, а се опитваше да поведе разговор с очевиден хищник.

— Не точно — отвърна Ларисън.

Асансьорът спря на четвъртия етаж. Докато чакахме вратата да се отвори, още малко и щяхме да се взривим от напрежение. Индийците трябва да го усещаха и аз се чудех какво си мислят, по дяволите.

Вратата се отвори. Две красиви млади жени с поли до коленете и на високи токчета, и двете с баджове на Американското конституционно дружество на шията, огледаха навалицата вътре.

— Ще изчакаме следващия — реши накрая едната.

Знаех, че разполагам най-много със секунда, преди Докс да изтика индийците до стената и да направи място за дамите.

— Благодаря — отвърнах и натиснах бутона за затваряне на вратата. Слава богу, скоро отново потеглихме надолу.

— Ние подкрепяме конституцията, естествено — отбеляза моят партньор. — И уважаваме този величествен документ. За огромно съжаление обаче, няма да останем достатъчно време в града, за да участваме в самата конференция. А вие? Като че ли сте изминали дълъг път, за да дойдете тук.

Искаше ми се да го удуша. *Нарочно* ли се опитваше да накара тези двамата да ни запомнят?

— Всъщност чак от Делхи — отвърна вторият. — Проучваме разумни начини да направим индийската конституция по-добра. Често се шегуваме, че вие американците можете да ни заемете своята, след като и без това вече не я използвате.

Разнесе се сигнал и асансьорът спря на етаж на фойето. Ние с Тревън слязохме, а Ларисън и Докс се отдръпнаха към една от стените, за да направят път на индийците.

— Довиждане — каза първият.

— Приятен ден — прибави вторият.

— И на вас — рече Докс. — И мерси, че харесвате нашата конституция. Добре е все някой да я оценява.

Вратата се затвори.

— Господи! — възкликнах. — Защо направо не им даде визитната си картичка? Или телефонния си номер?

Той направи обидена физиономия.

— Просто съм добър представител на родината ни бе, човек. Хората идват отдалече и целта им заслужава уважение.

— Да, и след около половин час, когато ги разпитват от охраната на хотела, вашингтонската полиция и шибаните главорези от СКССО, те ще си спомнят съвсем ясно четиримата мъже, които са се качили в техния асансьор на деветия етаж, етажа, на който са открити четири трупа, осеяни с дупки от куршуми, етажа, който вонял на барутен дим.

Възцари се дълго мълчание.

— Е, като го представяш така, май разбирам какво имаш предвид — накрая заяви Докс.

Камбанката отново извънтя. Гаражът. Всички посегнахме към кръста си и се притиснахме към страничните стени.

Вратата се отвори. Погледнахме наляво, после надясно. Чисто. Насочихме се към дъното на гаража, като вървахме на голямо разстояние един от друг, за да затрудним евентуална засада. Сетивата и на четиримата бяха напрегнати до крайност. „Как са ме проследили дотук, по дяволите?“ — пищеше умът ми, но аз пропъдих тази мисъл. Сега проблемът беше как да се измъкнем. После щяхме да правим анализи.

Гаражът се пръскаше по шевовете, сигурно заради конференцията, и докато го пресичахме, можеха да ни нападнат от всяка посока. Всяка паркирана кола, задната страна на всяка носеща колона... всичко ми изглеждаше потенциална опасност. Когато стигнахме отсрещния край, почувствах бетонната стена зад гърба си като чаша студена вода след пустинен преход.

Ларисън се заозърта наоколо.

— Твоя човек го няма.

Погледнах си часовника.

— Дай му още няколко минути. Може да е заради графика, всичко може да е.

— Нещо не ми харесва — изсумтя Тревън. — Ако това тук е поредния капан, направо сме приклепени в ъгъла. Хайде да си намерим кола, да я запалим от жиците и да се махаме.

— Ако се наложи — казах. — Но ако не искаме да разбием бариерата като с таран, ще ни трябва кола, в която е оставен талон за паркиране. Плюс това трябва да е достатъчно стара, за да може да се запали от жиците. Изборът едва ли е много голям. Знам, можем да обясним, че сме изгубили талона, предпочитам обаче да не водим

подобен разговор, ако има начин да го избегнем. Нека му дадем само още няколко минути.

Сякаш по даден знак се разнесе писък на гуми по бетон в отсрещния край на гаража. Сребрист миниван. Тонирани стъкла. „Хайде де — помислих си. — Канезаки.“

Ванът се приближаваше. Канезаки? Флуоресцентната светлина се отразяваше в предното стъкло.

С приближаването на колата напрежението се усилваше. Другите си представяха същото като мен: страничната врата се отваря и автоматичен огън ни прави на решето.

Ванът зави и спря точно пред нас. През тъмните прозорци не се виждаше нищо. Още никой от нас не беше извадил пистолета си, но ако страничната врата се отвореше...

Предният ляв прозорец се спусна и отвътре ни погледна красива млада азиатка с горнище тип триъгълник, шорти и завързана на опашка коса.

— Аз съм сестрата на Том — представи се тя. — Как е времето?

Бях толкова смаян, че едва възвърнах дар слово. Тя декларираше своите добри намерения и питаше за моите. Шпионка? Обучена от Канезаки? А и защо идваше тя вместо него?

— Ами... вали. — Предполагах, че това е верният отговор. Жената кимна.

— Качвайте се.

Страничната врата се отвори с плъзгане. На детски седалки на средния ред седяха две момиченца, чиито лица и коса бяха прелестна смесица между жълтата и бялата раса. Децата любопитно ни наблюдаваха.

— Тъъ... къде е Том? — попитах аз.

— Не успя да дойде. Вижте, малко бързам, разбирате ли? Трябва да закарам тези две госпожици на тренировка до шест и не очаквах първо да минавам през центъра.

— Ясно. — Погледнах другите. По лицата им видях, че всичко това им се струва също толкова шантаво, колкото и на мен.

Напрежението разсея Ларисън.

— Хайде — подкани той Тревън. — Давай да се качваме отзад.

Двамата някак си успяха да се напъхат на третия ред. Докс се настани в средата на втория ред, между момиченцата. Аз седнах

отпред.

Жената потегли към изхода. Там имаше автомат, на който можеше да се плати с кредитна карта, но тя или сама се беше досетила, или бе инструктирана от Канезаки. Или пък имаше късмет. Независимо от причината, нашата шофьорка отби в лентата към служителката, отегчена наглед латиноамериканка.

— Направо не е за вярване, но съм влязла в грешен гараж — каза тя, след като свали стъклото.

Гледах право напред и с периферното си зрение я видях да подава талона си на служителката. Последва пауза.

— Добре, няма проблем — отвърна латиноамериканката. Бариерата се вдигна.

— Благодаря — усмихна се сестрата на Том и ние излязохме под палещото слънце.

— Как да се обръщам към вас? — попитах аз.

Тя си сложи тъмни очила и зави надясно по Ел Стрийт.

— Казвам се Юки.

Забелязах татуировка отзад на дясното ѝ рамо. Две канджи: „любов“ и „война“. Любов към войната? Войнственост? Това беше неологизъм, а не истинска дума — по такива си падаха *отаку* и *босозоку*, компютърните маниаци и рокерските банди, затова не бях сигурен какво означава.

— Добре, Юки, благодаря.

— За нищо.

— Къде е брат ви?

— На път за мола „Уайт Флинт“ в Мериленд, да се надяваме. Каза да ви закарам там и ако го няма, ще ви оставя и ще трябва да го изчакате. Съжалявам, но и без това закъснявам.

Тя отново зави надясно, този път по Петнайсета улица. Включи мигача доста по-рано от обичайното. Или беше съвестна шофьорка, или не искаше да даде на ченгетата и най-малък повод да я спрат. Или и двете.

— Изглеждахте... много опитна там долу — отбелязах аз. — Ако не възразявате, че го казвам.

Тя се озърна към мен и отново насочи вниманието си към пътя.

— Вижте, не съм глупачка, да сме наясно. Щом Том работи в Държавния департамент, вие сте от шведския отбор по фигурно

пързаяне. Той ми е брат и съм му много задължена. Хайде да оставим нещата така.

Юки пак даде мигач и завихме надясно по Кей Стрийт.

— Как ви е името, господине? — попита момиченцето от дясната страна.

Хвърлих поглед назад, но детето наблюдаваше партньора ми.

— Ами, приятелите ме наричат Докс, миличко. Съкратено от неортодоксален. И ти можеш да ми викаш така, но само ако станем приятели.

— Ами да станем тогава — изкикоти се момиченцето.

— Добре. — Докс се пресегна и с престорена официалност стисна ръчичката ѝ.

— А на тебе как да ти викам?

— Аз съм Рина.

— Рина. Страхотно име. Много ми е приятно да се запознаем, Рина.

— А аз съм Рика — осведоми го момиченцето от другата страна.

Докс се обърна и се ръкува и с него.

— Май че никога не съм виждал толкова красиви момиченца. Близначки ли сте?

— Да! — потвърди Рика.

— Не сме! — отрече Рина. — Аз съм на шест, а тя е на четири.

— Защо да не сме близначки? — попита Рика.

— Кажй й, Докс — помоли го Рина. — Защото близначките трябва да са родени едновременно.

И така нататък.

Бяха невероятно сладки. Замислих се за собствения си син, Коичиро. Трябваше да е горе-долу на тяхната възраст. Нима тези деца бяха направили нещо на когото и да е? Не можех да си представя по-невинни същества. А аз ги излагах на опасност.

— Том е добър човек — казах на Юки, когато завихме надясно по Кънектикът Авеню и поехме на северозапад към границата с Мериленд.

Тя кимна.

— И добър брат.

— Но ми се струва... че не разбира в какво ви забърква. В хотела имаше... известен проблем. Сигурно довечера ще го гледате по

новините.

— Сериозно. Не искам да чувам за това.

— Мисълта ми е, че ако в гаража е имало охранителни камери, заснемащи регистрационните номера, ще си имате неприятности. Хората, които ни търсят, ще се поинтересуват какво сте правили там.

— В такъв случай добре направих, че смених номерата.

— Моля?!

— Вижте, аз невинаги съм била смотаната домакиня, с която днес се запознахте, разбирате ли? Казвам ви, не съм глупачка. Взех назаем нечии номера на една приятна, зелена квартална уличка без охранителни камери. И с малко късмет ще ги върна преди някой да забележи липсата им. Та след като ви оставя, ще е все едно никога не сме се срещали.

Не можах да се сдържа и се усмихнах.

— Е, въпреки това се радвам, че се срещнахме.

Тя ме погледна косо и също се усмихна.

— Недейте да флиртувате с мен. Не забравяйте, че съм смотана домакиня.

Разнесе се звън. Погледнах надолу и видях в стойката за чаши джиесем със светещ дисплей. Юки го вдигна, погледна екрана и ми го подаде.

— Том е.

Отворих го.

— Привет.

— Трябва да си със сестра ми.

— Да.

— Добре. Пътувам натам, накъдето ви кара тя. Трафикът е отвратителен, но не би трябвало да се забавя повече от половин час. Тогава ще ти обясня повече.

— Ще ни трябва кола. И „Сивик“ няма да свърши работа.

— Погрижил съм се. До скоро.

Той затвори. Върнах телефона в стойката.

— Май всичко върви по програма — съобщих аз.

— Добре.

Пътят до мола отне четирийсетина минути. Докс забавляваше децата, като им разправяше истории за скачане с парашут и какво се случва, ако парашутът не се разтвори, като ги увещаваше да потърпят,

докато пораснат, и тогава да правят такива неща, съветваше ги да поискат разрешение от майка си, преди да ги вземе със себе си. Завидях му за подхода. Мен никога не ме е бивало с децата. Струва ми се, защото усещат неща, които възрастните са се научили да потискат.

Юки зави надясно в паркинга и обиколи обратно на часовниковата стрелка към друг паркинг, далеч от мола и почти пуст. Реших, че малкото коли принадлежат на служители, а не на клиенти, които трябваше да вървят по нажежената настилка, докато стигнат до магазините. Имаше един голям кимион, принадлежащ на известна фирма за хамалски услуги — три и половина, четири метра, прецених аз. Стори ми се малко странно да е паркиран до мол, при това толкова далече от самата сграда, и се зачудих дали Канезаки не е имал него предвид с онова „Погрижил съм се“.

Така и се оказа. Когато наближихме, лявата врата се отвори и отвътре слезе Канезаки. Общо взето, изглеждаше като всеки друг вашингтонски чиновник на връщане от работа — без сако, с разхлабена вратовръзка и малко омазнена кожа заради многократното преминаване между климатизирани сгради и доменната пещ навън. Все още носеше очилата с телени рамки, но беше по-слаб, отколкото си го спомнях, и в очите и лицето му имаше някаква новопридобита зрелост. Същият човек, с когото се бяхме запознали толкова отдавна в Токио, да, ала вече не оня хлапак със свежо лице и чисти идеали. Оттогава се беше борил с истинския свят и неговото бреме оставяше белега си.

Юки спря до камиона. Слязох и се ръкувах с Канезаки.

— Ключовете са вътре — както обикновено, прескочи общите разговори той. — Трябва да тръгвате.

— Имаш ли нещо ново за мен?

Том махна с ръка на сестра си.

— Камионът не ти ли стига?

— Знаеш какво имам предвид.

— Не. Нямам нова информация. Но когато получа, ще я кача на сайта.

— Какво да правим с камиона? Кога трябва да бъде върнат?

— Взех го за един месец. Да се надяваме, че дотогава проблемът ще е решен и ще измислим нещо. Договорът за наем е в жабката.

Страничната врата на вана се отвори и Рина и Рика едновременно извикаха:

— Чичо Томо!

Канезаки махна с ръка и на тях.

— Чичо Томо ли? — учудих се аз.

Той сви рамене.

— Нали разбираш, от Томохиса. Пък и чичо Том звучи странно.

Докс се измъкна от минивана и стисна ръката на Том.

— Радвам се да те видя бе, човек — каза той. — Май вечно ни измъкваш от някакво затруднение.

— И вечно в замяна за нещо — изтъкнах аз.

Ларисън и Тревън слязоха от колата.

— Чичо Томо, какво правиш тук? — извика Рина.

— Майка ти дойде да ме вземе, миличка! Дълга история. Ще ви я разкажа по пътя.

Сетне се обърна към нас.

— Не знам къде отивате и по-добре да не научавам. Само гледайте да е надалече. Ще ви търсят в столицата, а разполагат с всички възможности да търсят както трябва.

Ларисън погледна камиона.

— Изборът ти на превозно средство ми харесва.

Канезаки кимна.

— Никой няма да обърне внимание на движещ се камион. Номерата на този са от Уайоминг и никой няма да го забележи дори тук, в Мериленд. Освен това, докато единият шофира, двама или дори трима могат да пътуват скрити отзад. Издирват четирима, тъй че е по-добре да не ви виждат заедно. Като стана дума за това, трябва да тръгвате.

— Божичко! — възкликна Докс. — Отзад ще е истинска сауна. Някой има ли нещо против аз да карам?

Никой не отговори. Докс се качи и се намести зад волана. Тревън и Ларисън заобиколиха отзад.

— Нямах време да взема вода или нещо друго — каза Канезаки. — Резервоарът е пълен и купих няколко кашона и ролки полиетилен с въздушни мехурчета, за да има поне на какво да седите в каросерията. Когато се стъмни и се отдалечите от града, можете да спрете и да си вземете каквото ви трябва. Ще ти съобщя веднага щом науча нещо.

— В хотела имаше проблем — осведомих го аз.

Том ме погледна напрегнато.

— Какво искаш да кажеш?

— Четирима. Трябва да са били хора на Хортън. Някак си са ни проследили или са ни очаквали. Не сполучиха. Сигурен съм, че ще чуеш за това.

Той не отговори, само се озърна към вана. Към племенниците си.

— Сестра ти явно е много умна — продължих аз. — Каза ми, че взела номерата назаем от случайна кола в спокоен квартал. В района на Вашингтон трябва да има десетки хиляди ванове като нейния. Нищо не я заплашва. Никой не може да я открие.

Канезаки избърса потта от челото си и прокара пръсти през косата си.

— Господи! Аз не... Господи!

Отиде при вана, затвори страничната врата и се качи отпред. Приблжих се и той спусна стъклото.

— Благодаря — казах. — И на двамата.

Юки ме погледна и можех да се закълна, че почти се усмихва.

— Не искам да знам — поклати глава тя и посочи брат си. — Квит сме, господин Държавен департамент.

Канезаки мрачно кимна.

— Може и така да се каже.

Зачудих се какво е направил за нея, по дяволите. Така или иначе, сега той ѝ беше поискал услуга и тя му се бе отплатила.

Надявах се да не е с по-висока лихва, отколкото очакваше Юки.

18.

Като страняхме от междушатските магистралаи и пътувахме на северозапад, ние напуснахме Мериленд, пресичайки Потомак по моста Пойнт във Рокс, далеч от околоръстното и шосе 95. Шофираше Докс, аз бях отпред до него. Слънцето се спускаше ниско в небето, но още беше достатъчно светло. Искаше ми се да се стъмни по-бързо. Всеки момент очаквах зад нас да се появи фаланга от полицейски коли с включени светлини и надуты сирени. Звучеше абсурдно, естествено, ала същото можеше да се каже за присъствието на ония четиримата в „Хилтън“. Бях сигурен само, че колкото повече се отдалечим от града, толкова по-добре ще се чувствам.

Държахме радиото включено, за да видим дали няма да съобщят новини за стрелбата в хотела. Имаше много, но всичките объркани и непълни. Свидетели твърдели, че са чули изстрели, полицията отцепила района, ченгетата казвали само, че разследват евентуална стрелба. Всичко това можеше да са дежурните приказки, а можеше и зад кулисите да стои Хортън, да дърпа конците на местните власти в името на „националната сигурност“ и да скрие самоличността и принадлежността на убитите.

Разговаряхме за случилото се в хотела, търсихме пропуски в мерките ни за сигурност. Ако не успеехме да го открием, трябваше да приемем, че проблемът все още съществува, и усещането за някаква скрита уязвимост, която всеки момент може да ни връхлети, беше влудяващо.

— Сигурен ли си, че не са ви проследили? — попитах аз, докато пътувахме.

— По дяволите, да — отвърна Докс. — Избрахме стабилен маршрут за засичане на преследвачи от летището. Сменихме няколко такситата, пътувахме с метрото, знаеш как се прави. Невъзможно е някой да ни е проследил.

Сподавих желанието да му напомня, че изобщо не е трябвало да използва летището, но в този импулс разпознах опит просто да си го изкарам на някого, от което нямаше да излезе нищо продуктивно. А и

въпреки че изобщо не биваше да ходят на летището, щом не ги бяха проследили, значи не ги бяха проследили.

— Ами оръжейното изложение, където каза, че сте ходили?

— После пак направихме проверка. Сто процента чисто.

— Ами...

— Хотелът ли? Направих резервацията от телефон в една бензиностанция в Мерифилд, Вирджиния. След като вече бях абсолютно сигурен, че сме чисти.

— Добре, ами...

— Джиесемите ни бяха изключени през цялото време. Ларисън ни провери на два пъти. Тоя пич е параноик като тебе.

Замислих се.

— Смяташ ли, че може той или Тревън да са предупредили Хортън?

— Трудно е да се каже. Ония в хотела може да е трябвало да очистят само нас, а не тях двамата. В такъв случай обаче някой не е получил инструкциите, щото Ларисън и Тревън направиха и четиримата на решето. И ти го видя със собствените си очи.

Кимнах, разочарован и гневен. Да те проследят, когато си мислиш, че си непроследим, е едно от най-ужасните усещания за уязвимост на света.

— Знаеш ли какво ми идва на ума? — попита Докс.

— Какво?

— Струва ми се, че навлизаме в епоха, в която наемници като тебе и мене ще трябва да обмислят плюсовете на пенсионерския живот. Тъй де, сега просто има прекалено много начини да ни гепят. Навсякъде е пълно с камери, над американските градове пускат наблюдателни безпилотни самолети. Управлението за национална сигурност извършва вътрешен шпионаж, всички интернет и телекомуникационни компании работят заедно с властите, сателити и суперкомпютри анализират цялата тая информация... Струва ми се, че сега живеем в свят, в който, ако някой си го е поставил за цел, ще те открие. А това значи или да работиш за тоя някой, или изобщо да не работиш.

Не отговорих. Може би Докс имаше право. Може би се беше стигнало до момент, в който вече нямаше място за хора като нас. Може би се бяхме превърнали в останки, анахронизми, брънки от една

последна верига в машина, която вече няма полза от нас, машина, която се готви да ни смели и изплюе, за да продължи да функционира още по-безчувствено и безпощадно отпреди.

Вече започваше да се стъмва, когато отбихме при една бензиностанция край Кълпепър, за да заредим и отидем до тоалетната. Тревън и Ларисън бяха подгизнали от пот, но сами предложиха да останат още малко отзад, тъй и тъй били свикнали. Осведомих ги за репортажите по радиото, ала нямаше много за разказване. Набързо обсъдихме кой да купи провизии. Тревън имаше зелени очи, Ларисън излъчваше онова усещане за опасност, аз бях азиатец. Пък и Тревън и Ларисън изглеждаха така, все едно току-що излизат от парна баня. Оставаше Докс като най-незабележим и най-малко запомнящ се от четиримата. Той купи пътна карта, много бутилки вода и пълнозърнести бисквити и ние отново потеглихме в бавно разхлаждащата се нощ.

Докато пътувахме на юг, по радиото предаваха само местни новини и информация за трафика. После гласът на водещия изведнъж се оживи и напрегна.

— Имаме извънредна ситуация — съобщи той. — Атентат срещу Белия дом. Атентатор самоубиец.

— Боже всемогъщи! — възкликна Докс и усили звука.

Водещият продължаваше:

— В момента там пристигат полиция и линейки. Имаме сведения за тежко ранени. Доколкото ни е известно, още никой не е поел отговорност за атентата. Не е ясно дали президентът изобщо е бил в Белия дом.

— Какви ги говорят, по дяволите?! — учудих се аз. — Та това място е истинска крепост! Атентатор самоубиец ли? Пълен абсурд.

— Може би пак самолет?

— Щяха да кажат.

Докс мрачно ме погледна и отново насочи вниманието си напред.

— Каквото и да е, май ние сме му разчистили пътя. По дяволите. Мама му стара. Дали да не спрем и да кажем на Ларисън и Тревън?

— Не, карай нататък. Това е трябвало да се случи, докато ние сме били в града, задря ли? Сега са го блокирали. Басирам се, че части на Националната гвардия спират движението по околоръстното,

навсякъде. Искам да се отдалечим колкото може повече от случващото се във Вашингтон.

Опитвах се да се убедя, че вината не е наша. В главата ми обаче не преставаха да отекват думите на Докс:

„Каквото и да е, май ние сме му разчистили пътя.“

По радиото не съобщавах нищо ново, главно повторения на вече известното, с интонации, вариращи от истерия до екстаз. Постепенно нещата малко се изясниха. Не било атентат срещу самия Бял дом, а срещу един от охранителните постове навън. И все пак взривът бил мощен. Имало десетки ранени цивилни, част от желязната ограда била унищожена. На президента очевидно му нямало нищо. Бил в Белия дом и в девет щял да направи обръщение към нацията.

— В най-гледаното време — отвратено отбеляза Докс. — Едва ли е случайно.

При Бъкингам, Вирджиния, отбихме от шосе 15 и се насочихме на запад. Тъкмо подминавахме Апоматокс, когато започна обръщението на президента.

— Всички знаем какво се случи днес — каза той. — Един мерзавец се самовзриви пред Белия дом, като уби и рани десетки невинни граждани. Не е ранен никой в самия Бял дом и освен щетите, нанесени на оградата, сигурността на сградата не пострада. Все още не знаем кой точно е извършил тази жестокост, нито защо. Но бъдете сигурни, в момента армията, законоопазващите органи и разузнавателните служби търсят отговорите на тези въпроси. И когато изпълнят задачата си, на извършителите ще бъде въздадено правосъдие.

— Ето как наричат бойните действия в наше време — подметна Докс. — „Правосъдие“. Предполагам, че звучи по-добре от „нашествие“, „бомбардировка“ и „клане“.

— Шшшт!

— А сега искам да обърна внимание на един слух — продължи президентът. — Първо, че преди да се самовзриви, терористът извикал „Аллах акбар“, което означава „Бог е велик“ на арабски и е типична мюсюлманска молитва, а понякога и боен вик. Нямаме потвърждение на това твърдение и е безотговорно от страна на медиите да го съобщават все едно е факт.

— Слух ли? — попита Докс. — Кой е пуснал слуха? Имам чувството, че го пуска самият президент!

— Точно това прави, или нарочно, или защото са му го подхвърлили.

— По дяволите, как...

— Шшшт. Обръщението продължава.

— Нашата задача тази вечер е да се молим за жертвите и техните семейства — говореше президентът. — И да благодарим на мъжете и жените от нашите въоръжени сили и разузнавателни служби, които и в този момент рискуват живота си, за да защитят нашата родина и нашите свободи. Да се молим и за тях.

Разнесе се глъчка на репортери, опитващи се да зададат въпроси, после водещият отново се включи и обясни, че президентът е напуснал залата за пресконференции.

Докс се озърна към мен и пак се обърна към пътя.

— Какво ще правим, по дяволите?

— Не знам.

— Сериозно, Джон. Сериозно... забъркахме се в някакви ужасни говна.

— Да.

— Тъй де, атентати под фалшив флаг?! И пръстът сочи към нас?! Прощавай, ако ти се сторя малко мрачен, ама не виждам никакъв изход.

— Наистина ми се струваш малко мрачен.

Той тихо се засмя.

— Ами ободри ме тогава.

— Работя по въпроса.

— Да не споменавам...

— Знам. Ние сме му разчистили пътя.

Следващата ни спирка беше чак при Роаноук. Наближаваше полунощ и не бяхме спирали от над осем часа. С Докс разказахме на Тревън и Ларисън за инцидента пред Белия дом. Никой не каза нищо, но знаех, че всички си мислим едно и също: бяхме прецакани.

Взехме си някакви закуски, пак заредихме резервоара и се разбрахме да се разменим.

— Не е толкова зле — каза Тревън. — Сега е доста по-прохладно отпреди и твоят приятел добре се е сетил да ни остави найлон с

въздушни мехурчета. Всъщност е много удобен, ако лежиш на него.

С Докс бяхме обсъдили перспективата от неудобството да сме затворени в каросерията, безпомощни и слепи, докато Тревън и Ларисън шофират. Ако се поставеше катинар отвън, камионът щеше да се превърне в затвор. Не че някой носеше катинар или имаше време да купи такъв, но все пак. В крайна сметка обаче нямаше значение, защото имахме ли друг избор? Никой от нас не можеше да рискува и да се придвижи с обществен транспорт. Докс имаше право за шансовете ни да се скрием от модерната шпионска държава. И Ларисън имаше право, когато убеждаваше Тревън, че ако се отдели от нас, пръв ще го заловят. Заедно имахме най-големи шансове да се справим и да измислим начин да нанесем ответен удар.

За Тревън и Ларисън нямаше значение какво ще ядем, затова се зарадвах, когато на другата сутрин Докс настоя да спрем при магазин за здравословни храни край Нашвил. Заредихме достатъчно кльопачка, за да ни стигне предоволно чак до тихоокеанското крайбрежие, после намерихме един „Уол-Март“ и хвърлихме няколко постелки и спални чувала в каросерията. Постелките бяха добра идея, но моят партньор беше прав — когато слънцето напечеше, отзад ставаше истинска сауна и нямаше как да я охладим. Мислихме дали да не купим торби с лед, но се отказахме. Не искахме да рискуваме да привлечем вниманието на някой магистрален патрул с течаща от каросерията вода.

Отбихме се и в „Старбъкс“, където имаше безплатен достъп до безжичен интернет, и аз проверих секретния уебсайт. Почти очаквах да съм получил съобщение от Хортън, опитващ се да обясни необяснимото. Ала той явно разбираше, че при настоящите обстоятелства това ще е безполезно. След като ни беше използвал, полковникът се бе опитал да ни отстрани, за да не му пречим. Знаехме, че ще направи нов опит, също както той си даваше сметка, че ще се стремим първи да се справим с него. Играта беше толкова ясна, че кой каквото и да кажеше, щеше да е излишно, даже нелепо.

Имаше обаче съобщение от Канезаки. Той описваше атентата срещу Белия дом, който медиите повече или по-малко бяха отразили след обръканите първоначални репортажи. Освен това Управлението за национална сигурност било засякло слухове за нови удари. Президентът обмислял решителен отговор. Том настояваше да му се обадя и аз му написах, че няма да мога поне още ден-два. След

засадата в хотела параноята ми отново се беше засилила. Имаше вероятност Хортън да е успял да събере достатъчно данни от охранителните камери на летището и от сателитното разузнаване, за да ни проследи до „Хилтън“. В края на краищата той очакваше пристигането ни в града. В такъв случай, ако приемем, че ни е изгубил след хотела, дори да разполагаше с цялата техника на света, засега щяхме да сме като иглата в копа сено от поговорката. Не исках да поемам абсолютно никакви рискове да проследят телефонно обаждане толкова далече на запад, от което противникът можеше да предвиди по-нататъшния ни маршрут. А от него Хортън можеше дори да се досети накъде се насочваме. И защо.

Следобед на втория ден шофираше Тревън и аз се возех с него в кабината. Пътищата общо взето бяха зловещо тихи, но от време на време тишината се нарушаваше от военни конвои, след което отсъствието на трафик ставаше още по-злокобно.

Зададох на Тревън същите въпроси за сигурността, които бях обсъдил с Докс, без да получа нови прозрения. Ако криеше нещо, значи го криеше добре. Не ми каза почти нищо за себе си. Получил бойното си кръщение в Могадिशу. Изкачил се в оперативната йерархия от въздушнодесантни войски през спецчастите до СРП. Много кадърен човек, несъмнено, и според биографията му, и от онова, което бях видял в хотела. Но с него не долавях такава връзка, каквато бях започнал да усещам с Ларисън. У Ларисън имаше някакъв хаос, но и целенасоченост. У Тревън по-скоро долавях... смут. И отплата. Нямах представа за какво.

Слушахме кънтри музика по радиото, когато, също като предишния ден, иначе равният и успокояващ глас на диджея прозвуча пискливо и сериозно.

— След вчерашния атентат срещу Белия дом пак имаме ужасяваща новина. Атентатор самоубиец в мол в Минеаполис. Съобщават за камион, взривен в сградата, част от която се срутила. Знам, че не виждате нищо, това е радио, но в момента аз го гледам на екрана и трябва да ви кажа... Господи, боже мой, направо е неопикуемо. Като близнаците в Ню Йорк... Приятели, ужасно съжалявам, но вчерашният атентат не е бил самостоятелна акция. Трябва да има връзка между двата. Да се молим властите да правят нещо, за да ни защитят.

— Мама му стара — изруга Тревън. И толкова, повече нямаше какво да се каже. Мрачно продължихме нататък, като чакахме да чуем още новини, ужасени от евентуалното им съдържание.

Чухме, когато минавахме край Мемфис. Още двама атентатори самоубийци: една бомба на мач на „Джайънтс“ в „Ей Ти & Ти Парк“ в Сан Франциско и друга в черква в Лъбък, щата Тексас. Още смъртни случаи. Зловеци описания на жертвите, изгорените, затрупаните и ослепелите. Репортери интервюираха зашеметените оцелели, изпаднали в истерия хора, които се опитваха да открият свои роднини, виещи родители, прегръщащи осакатените тела на своите дъщери и синове.

— Страната ще полудее от това — мрачно каза Тревън.

Кимнах.

— Точно такъв е замисълът. Ако единайсети септември, плюс малко антракс след това, успя да побърка страната, представи си какво ще ти се размине, ако успееш да всееш още по-силен страх. И да го поддържаш.

Продължихме нататък. По радиото вече предаваха само извънредни репортажи. Атентатите бяха изхвърлили всичко друго от ефир. Когато на водещите им омръзваше да повтарят едни и същи новини, започваха да интервюират хора по улиците. Изборът на интервюираните едва ли беше случаен и убедените пацифисти или бяха пропускани, или се страхуваха да говорят, обаче след часове слушане на радио останах с впечатлението, че страната е обзета от атавистична ярост. Имаше призови за интерниране на мъжете мюсюлмани, за затваряне на границите, за ядрени бомбардировки над Мека и Медина.

— И аз щях да изпитвам същите чувства — каза Тревън. — Ако не знаех какво става всъщност.

— Няма значение кой стои зад това. Реакцията или е тактически логична, или не е.

— Не говоря за тактика. А за чувствата си.

— Разбирам. И тъкмо това е най-хитрото в действията им. Помисли. Досега са извършени четири атентата. Белият дом — ключов символ на нацията. Най-големият мол в страната — ключов символ на консуматорството и икономиката. Черквата — за да накарат хората да почувстват, че вярата им е под атака. И накрая, удар срещу спорта —

светската религия на тази страна. Всичко онова, с което се отъждествява и в което свято вярва американският народ. Липсва само още едно нещо, та хората да изгубят и последната си капчица разум и напълно да се предадат на чувствата, за които говориш ти.

— Какво? — попита Тревън.

— Училище. Едно, може би повече.

Той ме стрелна с поглед.

— Божичко.

— Да. Предполагам, че ако не получат каквото искат след извършеното досега, ще вдигнат залозите. Училищата ще свършат работа. Спомни си за Беслан. Или за оня лагер в Норвегия.

— Смяташ ли, че ще отидат толкова далеч?

— Да виждаш някакви други признаци?

Продължихме нататък под истеричните акорди на постоянно рециклираните репортажи. Зяпах прелитащите покрай нас пейзажи, зелени хълмове, гори и терасирани земеделски площи, градчета с имена като Макрори, Болд Ноб и Джъдсония. Небето сияеше абсурдно яркосиньо. Пътят сивееше в лятната мараня и сякаш се простираше до края на света.

През повечето време по радиото имаше само догадки. „Ал Кайда“ в Ирак. „Ал Кайда“ в Йемен. „Ал Кайда“ на Арабския полуостров. Иран. Либия. „Мюсюлманските братя“. „Спящите клетки“ в Америка и колко на брой можели да са те. Защо ни мразели, защо обичали смъртта повече от живота. Релефът навън си оставаше безразличен и неизменен, ала аз усещах, че страната, която прекосяваме, безвъзвратно се е променила след началото на нашето пътуване, време, което също вече ми се струваше невъобразимо далечно и мъгляво. Представях си нас четиримата в камиона като някакъв бацил, тайно вкаран в артериалната система на Америка, преследван от изродени Т-клетки, докато невидимата политика на тялото наоколо се мятеше в треска и делириум.

Чувствах се отвратително, че ние сме част от ужаса, за който слушахме по радиото. Ала какво можехме да направим, освен да се опитаме да се защитим?

Периодично спирахме за посещение на тоалетната и за провизии. Навсякъде кипеше паническо пазаруване: изолирбанд, найлон, консерви, бутилки вода. Таблетките йод бяха изчезнали и черният

пазар на мексикански ментета на лекарството против антракс, ципрофлоксацин, явно процъфтяваше. Видяхме магазини „Уол-Март“, тотално изпразнени от средства за пречистване на вода и къмпинг екипировка. Продажбите на оръжие бяха ударили тавана и боеприпасите бяха станали дефицитни.

Продължихме да шофираме на смени: двама отпред, за да не се случи някой да заспи на волана, и двама в каросерията, почиващи — поне теоретично. Спирахме само на местата за отдих на магистралата, където паркирахме далече от други превозни средства, тъй че ония двама от нас, които бяха отзад, да могат да се качват и слизат незабелязано.

Дремех отзад заедно с Тревън, когато се събудих от усещането за спиране. В каросерията не проникваше светлина. Трябваше да е нощ.

По вратата се разнесоха три почуквания — сигналът „чисто“, който използвахме, за да предотвратим недоразумения. Аз обаче вече бях извадил уилсъна и го държах в ръка.

Вратата се отвори и видях Ларисън и Докс. Навън се здрачаваше, но още не беше съвсем тъмно. В тревата свиреха щурци, но иначе цареше пълна тишина. Свежият въздух приятно разхлаждаше кожата ми.

— Къде сме? — попитах, докато слизах и пъхах пистолета в колана си. Краката ми се бяха схванали и аз клекнах няколко пъти, за да се раздвижа.

— При Лавака, Арканзас — отвърна Ларисън. — Малко на юг от Националния горски парк „Озарк“.

Докс пъхна глава в каросерията.

— Господи боже, така ли миришело тук? Сигурно съм бил свикнал, когато беше мой ред. Може би няма да е зле да намерим къде да вземем душ, когато стигнем в Лос Анджелис.

Размахах ръце и ги разтърсих, за да възстановя кръвообращението.

— Значи още не сме минали Арканзас, така ли? Божичко, колко е голяма тази страна!

Ларисън също се протегна.

— Остават само още няколко километра до границата с Оклахома. Почти сме преполовили пътя.

Огледах се. Намирахме се на черен път. Отляво се издигаше стар, изоставен наглед плевник с малко езерце отстрани. Ясното небе беше с цвят на индиго над и зад нас и тъмносиньо, избледняващо до розово на запад. Полумесецът на луната и първите звезди вече бяха изгрели.

— Защо спираме? — попитах. — Ще се сменяме ли?

— Аз съм готов — отвърна Ларисън. — Президентът обаче пак ще държи реч в най-гледаното време. Реших, че ще искате да я чуете.

Отново се озърнах наоколо. Мястото беше достатъчно пусто, за да рискуваме да спрем там. Погледнах часовника си. Осем без няколко минути — почти девет във Вашингтон.

Всички се изпикахме в края на недалечната гора, после спуснахме стъклата на камиона и насядахме навън, Докс и Ларисън отляво, ние с Тревън отдясно. Водещият излишно ни припомняше събитията от деня и гадаеше каква ще е реакцията на президента. Отново ми направи впечатление усещането, че участвам в случващото се и същевременно съм отдалечен, изолиран, откъснат от него.

Президентът започна точно в девет. Гласът му звучеше отмерено и сериозно.

— Днес нашата страна беше подложена на безпрецедентна поредица от ужасяващи, мерзки атентати срещу цивилни. Имаме сведения, че някои са извършени от законспирирани ислямски фанатици, а други — от саморадикализирани индивиди.

— „Саморадикализирани“ ли? — повтори Докс. — Какво изобщо значи това, по дяволите? Някакъв тип си седи и си гледа работата, и ей така сам си се радикализира, а?

— Днес се срещнах с председателите на парламентарните групи в Конгреса — продължи президентът. — Обсъдихме законодателни промени, които ще ми дадат необходимите средства да изпълня задълженията си като гарант на националната сигурност пред лицето на тази безпрецедентна заплаха. Останах изключително доволен от нашите двупартийни дискусии. Никой не играе политически игрички със сигурността на американския народ. Съвсем скоро ще обявим новите мерки, за които се договорихме по време на обсъждането. Освен това ще съобщя за някои важни размествания в моя кабинет, целящи да ни гарантират максимално гъвкаво, динамично и ефективно правителство, способно да осигури безопасност на американския народ.

В такъв момент не можем да не си спомним онзи страшен ден, в който фанатици разбиха самолети в Световния търговски център и Пентагона, както и, след намесата на смели пътници, в едно поле в Пенсилвания. Не можем да не си спомним ужаса от онези жестокости. Но нека си спомним също храбростта, решителността и единството на целите, проявени в онзи ден и през следващите дни. И когато днес погребваме мъртвите и скърбим заедно с техните семейства, нека се държим също толкова твърдо. Не се заблуждавайте: родината ни е под атака. Но не се съмнявайте нито за миг — ние ще се защитим. Благодаря ви и Бог да благослови Америка.

— Господин президент, има ли разузнавателни данни за още атентати? — извика един репортер.

— В момента не мога да коментирам този въпрос — отвърна президентът.

— „В момента“ — повтори Докс. — Сигурен признак, че политикът ти пикае върху гърба и те убеждава, че вали. Както и „не се заблуждавайте“, като стана дума за това.

— Господин президент, бихте ли ни казали нещо за новите мерки, които сте обсъждали с председателите на парламентарните групи? — извика друг репортер. — И щом сме под атака, защо още не са влезли в сила?

— Законите ни трябва да са не само необходими, но и уместни — заяви президентът. — В хода на борбата срещу терористичната опасност е важно да не унищожим нашите ценности.

— Хитро копеле — изсумтя Докс.

— Господин президент, бихте ли коментирали слуховете, че смъртта на Тим Шорок и Джак Финч е свързана с тези атентати? — обади се трети репортер. — Че това е трябвало да затрудни вашата реакция?

— Тим и Джак са американски герои, които отдадоха живота си в служба на своята родина — отговори президентът. — Нямам друг коментар, освен че работата на екипите, които те така компетентно ръководиха, продължава с пълна сила и че скоро ще обявя техните заместници.

Президентът излезе под глъчка от въпроси и водещият започна да повтаря всичко, което току-що бяхме чули. Ларисън се пресегна и изключи радиото.

— Е, май всичко върви повече или по-малко по плана — отбеляза той.

— Освен че ние не трябваше вече да сме живи — поправи го Докс. — Ние сме им трън в очите и не приемам никакви други възможности.

И тогава го видях. Онова, което ми убягваше досега.

— Щом се е разчуло, че Финч е убит, Хортън не се ли тревожи, че хората ще се усъмнят в неговия наследник? — попитах аз.

Другите ме погледнаха.

— Играта на Хортън и без това е адски рискована, но с развитието на ситуацията не може да не плъзнат приказки, че е било вътрешна работа. И върху кого ще се насочат съмненията? Върху хората, които най-очевидно са били облагодетелствани. Тъй де, щом се запиташ дали Финч не е бил убит, лесно ще се усъмниш в онзи, който е заел мястото му.

— Сигурно затова Хорт е искал да изглежда като естествена смърт — отбеляза Ларисън.

Кимнах.

— И аз си мислех същото. Но после той разпространи версията за цианида. Естествено, това е страхотен начин да впрегнеш всички американски служби за национална сигурност да се опитат да ни заловят и да ни накарат завинаги да изчезнем, но също така замесва и него, макар и само като подчертава факта, че той не се облагодетелства от злополука, а от политическо убийство.

— Разбирам какво искаш да кажеш — рече Ларисън. — Какво според тебе означава това?

Щях да се побъркам от яд. Имах чувството, че задавам верния въпрос, отговорът обаче ми убягваше.

— Не знам — признах. — Освен че... каквото и всъщност да е замислил Хортън, струва ми се, че още не го разбираме.

Няколко километра по-нататък намерихме „Старбъкс“ и аз за пореден път проверих секретния уебсайт. Ново съобщение от Канезаки:

„Всички сведения и слухове, които се разпространяват в нашите среди, се свеждат до ислямистки

спящи клетки. Предстояли още атентати. Не знам откъде се появяват, защото всичко това са пълни глупости, но изглежда, че идват от различни източници, и всеобщото мнение е, че са верни. Освен това никой не иска да стане причина за подценяване на опасността, в случай че наистина се разхвърчат лайна. Всички приказват за всекидневната президентска сводка от 6 август 2001 г., според която «Ал Кайда» била решена да нанесе удар срещу Съединените щати. И как се изложил Буш.

Имам един приятел в Съвета за национална сигурност. Според него главните съветници на президента го убеждавали да обяви нещо, което щяло да бъде наречено «извънредно положение», каквото и да означава това, по дяволите. Препоръчвали му да избере един от три възможни курса на действие: 1) да пасува и да остави ФБР и местните законоопазващи органи да се справят с положението; 2) да обяви военно положение и да суспендира конституцията; 3) да обяви «извънредно положение» и да прати Националната гвардия да пази важни държавни и цивилни обекти.

В сравнение с политическата мекота на първата и явното безумие на втората възможност, третият избор изглежда разумен. Плюс това той осигурява на президента гъвкавост и му позволява да засили или отслаби нещата в зависимост от хода на събитията.

Носят се приказки и за атентати срещу училища. Според мен ще изтече информация от правителствените среди и журналистите ще питат президента дали е вярно. Той ще отговори, че не коментира, и всички официозни медии ще подкрепят пращането на Националната гвардия и извънредното положение, защото, ако бъдат атакувани училища, родителите ще оставят децата си вкъщи, няма да могат да ходят на работа и икономиката ще се пропука.

Когато изпълнят плана си, суспендирането на конституцията ще изглежда единственото разумно, балансирано, отговорно действие. Мамка му. Трябва да го предотвратим.

Хортън е ключът. Но не знам къде е и как да се доберем до него. Обади ми се при първа възможност.“

Дочух неколцина от местните да си говорят. Думите на един от тях бяха типични: „Ако със сигурност установим, че хората зад тия атентати са мюсюлмани, викам да им пуснем ядрени бомби над проклетите страни. Стига сме им правили мили очи, стига сладки приказки, стига сме се опитвали да се разберем с тях. Каквото повикало, толкова се обадило. Ама първо викам да върнем всички американски мюсюлмански предатели в родната им страна, цялата пета колона, та да са там, точно в епицентъра на гъбовидния облак. И аз лично ще натисна проклетото копче. И ви гарантирам, че няма да съм първият на опашката — цял куп други американци ще се подредят, за да направят същото“.

Никой не прояви несъгласие с него. Осъзнах, че истерията е начин да се скрием някъде, поне сред населението, защото не се вписвахме в характеристиките на онова, което беше разпалено в общественото въображение.

Продължихме нататък, на север и после по тясната ивица в северозападния край на Оклахома, като заобиколихме отдалече Оклахома Сити и даже Амарило, усещайки смущаващо близо скръбта и гнева в Лъбък. След това по прашните равни пътища на Ню Мексико, през националните горски паркове „Ситгривс“ и „Тонто“ в Аризона, избягвайки Финикс през Прескот, и накрая през река Колорадо — в Калифорния. Останалият път изминахме по междущатско шосе 10, покрай националния парк „Джошуа Трий“ вместо по по-тихите пътища на север, които щяха да ни отведат обезпокояващо близо до базата на морската пехота край Туентинайн Палмс. Най-после, когато слънцето изгряваше зад нас, стигнахме Тихия океан в Санта Моника. Целият път ни отне три нощи — по второстепенни пътища, без да превишаваме максимално позволената скорост нито с километър, през повечето време в умопомрачителен марш „на скок“, понякога в кабината на камиона, друг път в душната жега и мрак в каросерията, докато властите ни издирваха навсякъде, където можеха. Ала успяхме. Стигнахме.

Сега само трябваше да се доберем до Мими Кей. И чрез нея — до Хортън.

ЧАСТ 3

„Вече не може да се открие разлика между пропаганда и новини.“

Джонатан
Аделстийн, Федерална
комисия по комуникации

„Ами ако елитът смята, че не е възможна реформа, защото проблемите са прекалено сериозни, жертвите са прекалено големи, а обществото е прекалено разфокусирано? Ами ако нашите теории за силното влияние на журналистиката не отчитат адекватно ролята на познавателния дисонанс?“

Джей Роузън,
Катедра по журналистика,
Нюйоркски университет

„Ние американците сме невероятно наивни. Винаги отчаяно вярваме, че този път властите ни казват истината.“

Сидни Шанбърг,
журналист

19.

Намерихме подходящ наглед мотел на име „Рест Хейвън“. Намираще се близо до вълнолома, на улица с магазини и жилищни сгради, малка едноетажна постройка, избеляла от слънцето на Санта Моника, с частен паркинг отзад и втори, отделен комплекс стаи със собствен вход. Тих, но все пак достатъчно близо до трафика и суетнята на кръстовището на Пико Булевард и Линкълн Булевард, за да не трябва да се безпокоим, че се отличаваме. Докс вкара камиона на заден, тъй че Ларисън и Тревън да се измъкнат незабелязано от каросерията. Платихме в брой за стая в самостоятелното крило и се намъкнахме вътре един по един. Всички изглеждахме ужасно — мръсни, небръснати, изпомачкани. Като хора в беда. Като бегълци.

Смъкнахме двата дюшека на пода и в продължение на няколко часа с наслада се редувахме да се къпем и бръснем в малката баня, а после и да дремем на дюшеците и пружините. След това огледахме стаята за нещо, което по-късно Кей би могла да използва, за да разпознае мястото, където са я държали. Събрахме няколко кибрита и една химикалка с логото на мотела, различни листовки, рекламиращи мотелските услуги и атракциите в района, и измъкнахме от телефона пластмасовата табелка с адреса и номера на стаята. По-късно щяхме да ги изхвърлим далеч от „Рест Хейвън“. Накрая пристъпихме към работа.

Първо имахме нужда от телефони. Бях проучил джиесемите, които ни беше дал Хортън, и не бях намерил проследяващи устройства, но все нещо му бе позволило да ни открие в „Капитъл Хилтън“, затова за всеки случай ги бяхме изхвърлили още в Кълпепър. Трябваша ни нови и аз възложих на Докс, който твърдеше, че фалшивата му лична карта била върхът на сладоледа, да ни осигури четири джиесема с предплатени карти от някой супер. Ларисън и Тревън имаха задачата да издирят Мими Кей. Не знаехме къде живее, тъй че отправната им точка щеше да е уебсайтът на факултета по екранни изкуства на Калифорнийския университет и самият факултет.

За себе си определих сладката работа да намеря обществена пералня с монети. И четиримата носехме последните си чисти дрехи.

Преди да се пръснем, Ларисън използва безплатния безжичен интернет в мотела и с помощта на айпада си влезе във фейсбук профила на Мими Кей. Тя беше красива — наполовина чернокожа, наполовина азиатка, двайсетинагодишна, с тъмни къдрици, спускащи се до раменете ѝ. Пълни устни и жизнерадостна усмивка. Ларисън имаше право за фотосите с Хортън: суровия професионалист го нямаше, заменен от сияещ баща.

— Интересно, че в обясненията към снимките тя пише само „баща ми“ — отбелязах аз.

Ларисън кимна.

— Сигурен съм, че той ѝ е обяснил необходимостта от дискретност. Не е като да е президентът, но все пак има доста кадърни врагове. Предполагам, затова и профилът ѝ е толкова добре защитен. Не е обичайно за студентка, която полага всички усилия да си създаде връзки в света на киното.

— Не бива да приемаме, че тя е нищо неподозиращо цивилно момиче — посочи Тревън. — Щом я е научил на някои неща, Хортън трябва да я е научил и на други. Не е невъзможно и сега да я е предупредил да е изключително внимателна.

Погледнах го.

— Прав си. И това ме кара да се чудя...

Замислих се за миг, после продължих:

— Знаем, че Хортън е загрижен за сигурността на Кей. Но какво е направил, за да я защити?

— Никой не знае за нея — отвърна Ларисън.

— Не знам дали наистина никой не знае, но като цяло е така — съгласих се аз. — Хортън я защитава, като я крие. За това си има термин, нали?

Тревън кимна.

— Сигурност чрез неизвестност.

— Точно така — потвърдих. — Сигурност чрез неизвестност. Тази тактика може да бъде полезно допълнение към други форми на сигурност, но дали човек като Хортън изцяло ще разчита на нея? Дали ще разчита на нея, за да защити дъщеря си?

— Разбирам какво искаш да кажеш — включи се в разговора Докс. — Може да разчита на нея при нормални обстоятелства, но обстоятелствата сега не са нормални. Той участва в атентати под фалшив флаг и предстоящ преврат; което само по себе си е шантаво, но отгоре на всичко си свали картите, когато се опита да ни пипне във Вашингтон. В момента трябва да е разтревожен за дъщеря си.

— Добре, а сега се поставете на негово място — казах. — Той се опитва да се убеди, че навярно всичко е наред, че няма начин някой да е научил за Кей, и все пак. Какво ще направи?

— Ще ѝ се обади — предположи Тревън. — Ще я предупреди да внимава.

— Тя ще го послуша ли?

Тревън поклати глава.

— Студент по кино, откъснат от своя свят?! Не. Не и сериозно. Но дори да го послуша, той знае, че Кей не притежава уменията, за да реагира на неговото предупреждение.

— Съгласен съм. Тогава какво ще направи той?

— Ще прати хора — рече Ларисън. — Да я наблюдават.

Кимнах.

— Ще ѝ каже ли, че е пратил хора?

— Няма — отговори Тревън. — За да не я подплаши.

— Вярно. Което значи, че те не действат като бодигардове, охраняващи клиент. Трябва да се държат на разстояние. В такъв случай какво правят в момента?

— Обмислят какво правим ние — заяви Ларисън. — Къде ще я причакаме. И внимават за това.

Отново кимнах.

— А сега ние ще внимаваме за тях.

Повече нямаше какво да се каже. Може би прекалено надценявахме Хортън. А може и да го заслужаваше, но след събитията във Вашингтон вече да не разполагаше с такива ресурси. Така или иначе, щяхме да допуснем наличие на противник. И да подходим към Кей в съответствие с това.

Тревън и Ларисън излязоха. Те взеха единия ключ, втория задържах аз. Моята задача най-вероятно щеше да отнеме най-малко време, така че щях да се върна в стаята пръв.

Намерих обществена пералня с монети на Линкълн, на по-малко от половин километър от мотела. Забрадена с шал жена сгъваше дрехите си до една от сушилните. Другите клиенти я стрелкаха с поглед и се извъръщаха. Не ми обърнаха почти никакво внимание.

Хвърлих дрехите в две перални и докато чаках, използвах безплатния безжичен интернет, за да вляза в секретния уебсайт. Бях получил съобщение от Канезаки.

„Районът на Вашингтон е блокиран. Всички официални говорители твърдят, че положението било под контрол, и призовават да не се паникьосваме, обаче зад кулисите е пълна лудница. И ви търсят. Предполага се, че сте някъде в града, което е добре. Надявам се, че сте далече.

Тия дни президентът трябва да произнесе голяма реч и да направи важни съобщения. Не знам точно какви. Наясно съм обаче, че след още един-два атентата, страната тотално ще се побърка. Имам чувството, че сме на ръба.

Трябва да се доберем до Хортън. Обади ми се.“

Написах му:

„Работим по едно решение. Би трябвало да сме наясно след около ден. Ще ти се обадя тогава“.

Когато свърших с прането, аз се прибрах в мотела и зачаках в стаята. Пръв се появи Докс. Ухилен, както обикновено, той стовари две големи хартиени бакалски торби на едно от леглата, бръкна в едната и извади четири джиесема с четири слушалки тип „тапи“.

— Мисията изпълнена — рапортува моят партньор. — Купих ги от три различни магазина с две различни лични карти, тъй че би трябвало да са непроследими, поне за времето, за което ще са ни нужни. Нещо ново от Ларисън и Тревън?

Поклатих глава.

— Още не. Какво друго има в торбите?

Той отново бръкна вътре и започна да вади съдържанието им.

— Салати от екзотични плодове, зелени салати, джобове с различни плънки, протеинови нектари, обичайните неща. Плюс един стек „Редбул“, защото, не знам за тебе, ама аз съм малко изтощен от неотдавнашното ни пребиваване в каросерията.

Взех си плодова салата.

— Много разумно.

— Е, след като ти се занимаваше с прането, реших, че това е най-малкото, което мога да направя. Пусна ли ми белите дрехи в белина, направи ли цветното ми пране още по-ярко?

Захилих се.

— Ще трябва да се задоволиш с това, че поне всичко мирише на чисто.

— Ще те питам нещо — поде той. — Малко извън темата. Добре, хващаме Мими Кей. И съобщаваме на стария Хортън, че сме готови да причиним телесни повреди на дъщеря му, ако не е сговорчив за диамантите и останалото. Ами ако сме сбъркали за него? Ако не отстъпи? Докъде сме готови да стигнем? Тъй де, ще му пратим ли неин пръст по пощата? Ухо? Какво ще правим?

Кимнах.

— Разбирам. И аз си мислех същото.

— Не искам да звучи все едно се лигавя, само че имам известна представа какво е да те държат като заложник, като в случая имам предвид даване, пускане на електрически ток по легендарните ми гениталии и заплахи за тяхното отстраняване с остри инструменти, ако някой не изпълнил исканията на моите похитители. Това да ти напомня нещо?

Говореше за Хилгър, който беше отвлякъл Докс с надеждата да се добере до мен. Плановите му се бяха объркали, но и моят партньор бе пострадал.

— Да — потвърдих. — Разбирам какво искаш да кажеш.

— Казвам само, между нас да си остане, ама няма да ми е приятно да измъчвам някакво момиче, дете няма нищо общо с тая работа. Тъй де, баща ми ме е учил, че мъжете могат да се трепят един друг, за предпочитане с огнестрелно оръжие, и в това няма нищо лошо, но трябва да уважаваме женорята. Сигурен съм, че това звучи тъпо на

повечето модерни, самоусъвършенствали се убийци, дето са радатели за равенство между половете, обаче така съм възпитан.

— Разбирам те.

— А знам, че и ти имаш правило да не бараш жени и деца.

— Да.

— Значи... в такъв случай просто блъфираме.

Кимнах.

— Но мисля, че когато узнае за участието на Ларисън, Хортън няма да рискува.

— Виж, тъкмо това е проблемът. Според мен Ларисън не блъфира. Според мен този човек — моите уважения, той явно е кадърно копеле — та според мене той е малко... Хмм, как да се изразя. Знаеш ли, някои кучета, едри кучета, могат да те убият, ама не го правят, защото са добри. Можеш да им имаш доверие. Други кучета те гледат и не знаеш какво си мислят, по дяволите. Или накъде ще тръгнат нещата. Точно такъв е за мен Ларисън. Никога не знам какво ще направи. Не съм сигурен, че и той самият знае.

Заинтригува ме фактът, че и двамата се разглеждат един друг с кучешки метафори. Обаче оставих тази мисъл за себе си.

— Веднъж Хортън ми спомена, че Ларисън имал прекалено много за криене — казах аз. — Че бил проблемен човек.

— Ами, всеки си има тайни, мамка му.

— И ти ли?

Той се ухили.

— Само това, че си падам по порно с джуджета. Не казвай на никого.

— С тебе сме на едно мнение — отвърнах. — Ще оставим Ларисън да си мисли каквото си иска, защото колкото по-уплашен е Хортън, толкова по-добре за нас. Но няма да му позволим да нарани никого. Ако се стигне дотам, ще го спрем.

Докс кимна.

— Благодаря ти. И аз така си мислех, само исках да се уверя.

Отделихме дрехите си от купчината пране и хапнахме от провизиите, които беше купил партньорът ми. После той подремна, докато аз наблюдавах вратата с уилсъна в ръка. Тъгълът на слънцето върху завесите на прозорците ставаше все по-остър, но от Ларисън и

Тревън все още нямаше и следа. Докс се събуди и дойде моят ред да поспя, докато той стоеше на пост.

Малко след шест часа три резки почуквания моментално ме извадиха от лекия ми сън. Заех позиция отстрани на вратата, приготвил пистолета си, докато Докс отвори. Беше Ларисън.

— Ей сега пристига и Тревън — съобщи той. — Добра новина. Ще изчакам да дойде и тогава ще ви разкажа. Това лапачка ли е? Умирам от глад.

Ларисън грабна един от джобовете с плънка и му се нахвърли. Тревън се появи петнайсет минути по-късно. Докато и той утоляваше глада си, Ларисън ни осведоми за новостите.

— Влязохме в интернет. И се оказа, че във факултета имало само четири летни курса. И само един по сценаристика, нейната специалност. Затова завардихме сградата, в която се провеждаше курсът.

— Видяхте ли някого? — попитах аз. — Някой, който да има вид, че се озърта за нас?

— Да, по дяволите — отговори Тревън. — Видяхме ги, двама, киснеха точно там, където щяхме да киснем ние, ако причаквахме такива като нас.

— Затова гледахме да не сме там, където щяхме да бъдем, ако не знаехме, че някой ни търси — прибави Ларисън.

— Най-странното е, че всичко това го разбрах — заяви Докс.

— Купихме си радиостанции от един магазин — продължи Ларисън. — Нямаат голям обхват, но вършат работа за нашите цели. Стояхме доста надалече. Решихме да поемем риск и си струваше.

Изпитах лошо предчувствие.

— Какъв риск?

— Не знаехме как ходи на лекции тя — отвърна Тревън. — Може с кола, може с рейс, а спокойно може и с колело. Хората на Хорт наблюдаваха сградата, така че не можехме да вършим същото. Което означаваше, че ще трябва да гадаем. Кола, рейс или колело. Заложихме на рейс. И познахме. Проследихме я в един градски автобус.

Това все още не ми харесваше.

— Как успяхте, без да ви види?

— Аз вардех на Хилгард и Чаринг Крос — осведоми ни Ларисън. — Спирката до факултета.

— А аз — на следващата спирка — прибави Тревън. — На Хилгард и Сънсет.

— Голям късмет извадихме, че се оказа, че тя пътува с рейс — каза Ларисън. — Ама понякога щастие то ти се усмихва. Когато я видях да излиза и да чака на спирката на Чаринг Крос, съобщих по уокитокито на Тревън. Той се качи на другата спирка, веднага след нея.

— Ами хората на Хортън? — попитах.

— Единият се качи с нея на Чаринг Крос — отговори Ларисън. — Другият остана там.

Кимнах.

— Значи тя не подозира нищо.

— Точно така — потвърди Ларисън. — Ако подозираше, и двамата щяха да я следват по петите. Плюс това тя носеше слушалки, слушаше музика, а това не би търпял никой бодигард на света. Онзи, който я проследи, правеше всичко възможно, за да е колкото може подалече от нея и изобщо да не се набива на очи. Както очаквахме, те не я охраняват директно, а се опитват да предвиждат и отстраняват заплахите.

Бях съгласен с неговата оценка.

— Какво друго успяхте да научите?

Тревън си отвори кутия редбул.

— Тя слезе на Сънсет и Гордън. Човекът на Хорт я последва. Аз изчаках и слязох на следващата спирка, на Сънсет и Бронсън, иначе човекът на Хорт щеше да ме засече. Но докато рейсът потегляше, видях Кей да върви на север по Ла Бейг Авеню. Ако погледнеш Ла Бейг в интернет, а ние я погледнахме, ще видиш, че води само към две улици, Харолд Уей и Селма Авеню. Целият квартал изглежда много тих, само еднофамилни къщи. Няма никакви пешеходци. Нямаше как да я проследя, дори да бях слязъл на същата спирка, дори да го нямаше човека на Хорт. Тъй че не можах да науча точния ѝ адрес. Обаче...

— Нямаме нужда от точния ѝ адрес — прекъснах го аз. — Ако допуснем, че си е отивала вкъщи с автобуса, а не някъде другаде, сега знаем спирката ѝ.

Тревън отпи голяма глътка редбул.

— Не само спирката ѝ, но и по кой път отива до рейса. Когато погледнеш картата, ще видиш, че трябва да живее на една от тия три

улицы — Ла Бейг, Харолд или Селма. Иначе щеше да слезе на предишната спирка, на Сънсет и Гауър.

Ларисън се ухили.

— И не само това, ами все пак успяхме да научим адреса й.

Тревърн също се ухили — приличаше на дете, което току-що е направило страхотна лудория. Ларисън му даде знак.

— Ти им разкажи.

— Та значи, свързах се аз по уоки-токито с Ларисън и докато го чаках, ядосан, че съм стигнал толкова близо и все пак не достатъчно, за да свърша работата, покрай мене мина пощенска кола — усмихнато заобяснява Тревърн. — Гледай ти, викам си, тъкмо доставят пощата. И ми хрумна една идея.

— Листовки с реклама на пицария — явно не успя да се сдържи и го прекъсна Ларисън. — Имаше един на Сънсет, който раздаваше листовки с реклама на някаква пицария. Дадох му дващсет кинта за цялата му стока, после Тревърн настигна пощальона.

— Казах му, че искам да разпространя листовките в квартала — отново пое щафетата Тревърн. — Дадох му двеста кинта да ми позволи да ги поставя в неговите пакети. Той искаше сам да го свърши, ама аз му викам, ей, де да знам, че няма просто да ги изхвърлиш? Дай да ги напъхам в пакетите, ще отнеме само минутка.

— Онзи с листовките и пощальонът видяха ли ви? — попитах. — Ще могат ли да си ви спомнят? Да ви опишат?

Тревърн поклати глава.

— Носехме тъмни очила. Пък и какво, ако могат? Пощальонът ще трябва да признае на ченгетата, че взема подкупи, а момчето от пицарията — че е продало листовките, вместо да ги раздаде. Даже някой да направи връзката между листовките и временното изчезване на Кей, тия двамата няма да искат да се забъркват.

— Освен това единствено Хорт ще знае, че Кей е изчезнала — обади се Ларисън. — Полицията няма да се намеси. А дори да се намеси, не сме им оставили никакви улики, за които да се заловят. Пък и точно в момента полицията и дори ФБР са най-малкия ни проблем.

Имаше право.

— Е? Къде живее тя?

— В една хубава къщичка на Селма Авеню — отвърна Тревърн. — Пак повтарям, може изобщо да не ни потрябва, защото мисля, че на

автобусната спирка ще имаме по-добър шанс, отколкото у тях. Но все пак беше добре да се уверим, че си отива вкъщи, а не, да речем, при някой приятел или приятелка. Ще ви покажем всичко на картата в „Гугъл“. Тя явно държи под наем стая при семейството, което живее там. Няма значение, важното е, че знаем кога започва първата ѝ лекция утре сутрин, знаем на коя спирка се качва на рейса и че дотам има пет-шест минути път по оная тиха улица. Със слушалки в ушите, ако наистина сме късметлии.

Четиримата се умълчахме за момент.

— Е, аз осигурих храна и джипсесми, а господин Рейн е бил така любезен да изпере вмирисаните ни дрехи — наруши тишината Докс. — Но голямата награда май се пада на вас.

— Нямаше да успеем, ако не си мечтаехме за чистите дрехи и храната — заяви Тревън и всички се разсмяхме.

— Изглежда обещаващо — заключих аз. — Но трябва да обмислим някои въпроси. И се нуждаем от едно-две неща.

Другите ме погледнаха.

— Като оставим потенциалния противник, първата лекция в университета почва в десет, нали? Следователно в колко часа трябва да сме заели позиция?

— Не по-късно от осем — отвърна Тревън. — А сигурно и по-рано.

— Точно така — кимнах аз. — И щом ние се сещаме за това, хората на Хортън също го знаят. И ще внимават.

— По изгрев-слънце — предложи Ларисън. — Даже по-рано.

— Съгласен — продължих. — Най-важното е да сме там по-рано, отколкото би трябвало, за да направим засада на Кей — защото хората на Хортън очакват да дебнем нея, докато всъщност ние ще дебнем тях.

— И без това няма да е излишно — намеси се Докс. — Тъй де, ние всъщност не знаем почти нищо за навиците ѝ. Обича ли да излиза рано — на тренировка, на закуска с приятелка в кампуса, в библиотеката? Наблюдавали сме я само един ден, може да има най-различни навици. Затова не можем да си позволим да планираме нещата толкова точно. Колкото по-рано заемем позиции, толкова по-добре, като се има предвид, че трябва да намерим къде да се скрием.

Говореше като истински снайперист, помислих си. Изчакването на целта му беше втора природа. Струва ми се, че дори в известен смисъл му доставяше удоволствие.

— Добре, трябва да заемем позиция, преди да се съмне — обобщих аз. — Което значи, че имаме много работа и малко време. Първо, искам лично да огледам квартала. Дискретно. Може би на колело. Тъй де, кой има подозрителен вид на колело?

— Друго? — попита Ларисън.

— Превозно средство. Хамалският камион общо взето е страхотно прикритие. Но ако някой присъства на отвличането, камионът се запомня и после се издирва лесно — той е като грамадна неонова реклама. Дори да сменим номерата с крадени, самият камион ще е радиоактивен.

— Имаш право — съгласи се Тревън. — Е, някой ван ще свърши работа. Може да вземем „назаем“ от паркинг за дългосрочен престой. Едва ли ще открият изчезването му преди да е станало все тая.

— И аз си мисля за същото — кимнах аз. — Ще паркираме камиона на някое тихо и спокойно място, ще използваме крадения ван за отвличането и ще прекъснем веригата, като прехвърлим Кей от едната кола в другата. Хайде да обиколим терена стъпка по стъпка.

Докс си отвори един редбул и се усмихна.

— Може би трябваше да купя още няколко такива кутии.

20.

Очакваше ни дълга, но продуктивна нощ. Един откраднат ван Джи Ем Си, един откраднат форд „Фюжън“, различни неща, купени от железария, спортен магазин и супермаркет. Оглед на квартала на Кей. Откриване на идеалните места за похищението и прехвърлянето. Планиране на операцията, разполагане на колите. Поспахме няколко часа, станахме още по тъмно, пръснахме се и преди изгрев-слънце отново се събрахме близо до квартирата на Кей.

Сериозен проблем от наша гледна точка представляваше забраната за паркиране и на Селма Авеню, и на улицата, която водеше към нея, Ла Бейг — знаците забраняваха дори само спиране. Ако паркирахме вана до нейната къща, рискувахме някой ядосан съсед да излезе да се кара с нас или дори да позвъни в полицията. Добре че от западната страна на Ла Бейг имаше мотел, двуетажна, дълга шейсетина метра сграда, боядисана в розово и синьо, която започваше от ъгъла на Сънсет. Бяхме оставили вана там, от най-близката до къщата на Кей страна на паркинга, обърнат с гръб към Ла Бейг. Ако сведенията на Ларисън и Тревън бяха точни и Кей не нарушеше навиците си — или поне онова, което условно бяхме приели за нейни навици — всичко щеше да е наред. А ако хората на Хортън се опитаха да открият евентуална опасност, преди тя да е връхлетяла дъщеря му, първо щяха да проверят точно там, където бяхме паркирали вана.

Тъкмо по тази причина в момента го наблюдаваха трима от нас: Ларисън, иззад две паркирани коли на отбивката на малък блок отгатакък улицата, Тревън, от тъмното стълбище в средата на мотела, и аз, легнал по корем на мотелския балкон точно над вана. Докс чакаше в крадения форд на няколко километра оттам. Нямаше почти никаква вероятност някой да се натъкне на когото и да е от нас четиримата, но Тревън и Ларисън за всеки случай бяха облечени в последен модел спортни екипи — поредните двама ранобудни лосанджелиски фитнес манажи. Аз не бях облечен толкова спортно, бях по дънки и суичър, и играех ролята на заспал пияница. Слаба легенда за такава операция, но логична при тези обстоятелства, пък и по-добре това, отколкото нищо.

Точно преди слънцето да изгрее, когато небето избледня при първата сивкава светлина, в отсрещния край на мотелския паркинг влезе тъмен шевролет „Събърбан“. Аз го наблюдавах от балкона и усетих топъл прилив на адреналин по тялото си. Беше необичайно рано, за да пристигат или да се завръщат гости на мотела. Нито в сградата, нито в квартала наоколо помръдваше нещо.

Вратите се отвориха, но вътрешното осветление не се включи. От колата слязоха двама едри, късо подстригани бели мъже, облечени небрежно с дънки и обемисти якета от мека мъхеста материя, поне доколкото се виждаше на слабата светлина. Те спряха и се огледаха, после тихо затвориха вратите.

Ранният час, липсата на вътрешно осветление, тихо затворените врати, бдителността... ако това не бяха хората на Хортън, можеха да са само крадци, дошли да оберат мотела. Ала крадци, движещи се безшумно и професионално като тия двамата, обикновено намираха по-добро приложение на дарбите си. Трябваше да идват за нас.

Те тръгнаха покрай редицата паркирани коли, като въртяха глави и осветяваха вътрешността на купетата с фенерчетата. Лъчите им обходиха и балкона на втория етаж, но аз видях насочващата се към мен светлина и просто се прилепих към земята извън тяхното полезрение.

Стигнаха до позицията на Тревън и провериха стълбището, но аз бях сигурен, че той се е скрил преди тяхното приближаване. Бях сигурен също, че ще се върне веднага след като отминат.

Когато стигнаха до вана, двамата спряха. Знаех какво си мислят. „Баничка. Идеална за похищение. И паркирана точно там, където щяхме да я паркираме самите ние.“

Те насочиха лъчите на фенерчетата си през предните прозорци и провериха страничните врати, които ние бяхме заключили.

„Проверете задната врата — казах си аз. — Нищо не се знае.“

Единият отстъпи назад, огледа се и извади бележник от джоба на якето си. Насочи фенерчето към регистрационния номер и записа цифрите. После пхна бележника обратно в джоба си и двамата заобиколиха отзад.

Надявах се едновременно да насочат вниманието си към вратата, но те бяха прекалено опитни, за да допуснат такава грешка. Единият провери вратата, докато другият се оглеждаше назад. Не го виждах, но

знаех, че Ларисън е напуснал укритието си и е заел позиция до ъгъла на блока точно отгъток улицата. Или той, или Тревън можеха да ги застрелят и с лява ръка от толкова малко разстояние, обаче нямахме заглушители и не можехме да поемем риска да събудим квартала с пистолетни гърмежи. По тази причина и понеже се налагаше да приемем, че и те са въоръжени, на практика трябваше вече да сме им се нахвърлили, преди да ни усетят, ако искахме да го направим без много шум.

Единият понечи да отвори задната врата на вана. Другият продължаваше да наблюдава. Ларисън и Тревън имаха нужда само от секунда, ала не се очертаваше да я получат.

Затова импровизирах и в престорен сексуален екстаз запъшках:

— О, божичко, да, не спирай, не спирай, мамка му, адски е гот, не спирай...

Двамата моментално се извърнаха към внезапния шум. Знаех, че абсурдността на това, което чуват, ще им струва безценни наносекунди: бяха свикнали с конкретни възможни проблеми, например шумове от прокрадване и засади. Сега също чуваха звуци, само че не такива, които щяха веднага да се впишат в категорията „опасност“, под каквата бяха класифицирали сегашната ситуация.

— О, божичко, да! — продължих аз. — Да!

За миг те се вцепениха от удивление. После бръкнаха под якетата си.

Късно. Ларисън и Тревън вече бяха там, сграбчиха ги и опряха дулата на собствените си пистолети в тила им. Чух Ларисън да командва: „Не мърдай, иначе ще ти изкарам мозъка през лицето“. Гласът му притежаваше властност, която можеше да парализира дори връхлитащо куче.

Скочих от балкона и заобиколих зад вана. Преди хората на Хортън да преодолеят изненадата си и да вземат тактическо решение, аз бръкнах под якетата им и измъкнах от презраменните им кобури два глока със заглушители. Достатъчно безшумни, да, но за нещастие на двамата, адски бавни за вадене.

Пъхнах единия пистолет в колана си и проверих другия. Патрон в патронника, както и очаквах, но проверката никога не е излишна.

— Наведете се напред — наредих им. — Разкратете се, дръжте коленете изпънати, лицата наведени надолу, дланите върху вана. Иначе

ще проверя дали ги бива тия заглушители.

Нарочно ги плаших. Не исках да разчитат, че ще ни е страх от гърмежите.

Те се подчиниха. Подадох на Ларисън втория пистолет. Той прибра своя и ние взехме на прицел пленниците, докато Тревън ги претърсваше за оръжие. Откри два сгъваеми ножа, две миниатюрни фенерчета, два джиесема, два портфейла, два бележника и автомобилни ключове. Той натика всичко това в джобовете си, стегна им китките зад гърба с дебели найлонови свински опашки, отвори вратите на вана и се качи вътре. Свинските опашки можеха да бъдат преодолені от човек, който е наясно с тия неща, но засега трябваше само да ги обездвижим и забавим. Ние с Ларисън ги натикахме във вана, качихме се, накарахме ги да легнат по очи на пода и затворихме вратите. Ларисън ги държеше на прицел, а Тревън седна зад волана. Бяхме пробили „шпионки“ отстрани и отзад на купето. Отлепих изолирбанда, с който ги бяхме запушили, и надзърнах навън. Имахме триста и шейсет градусова видимост наоколо. Изглежда, че кратката ни операция навън досега не беше привлякла внимание.

— Какво ще правите с нас? — попита единият от хората на Хортън.

Отговори му Ларисън.

— Следващия, който се обади, без да го питат, ще го шибна с пистолета.

Всички замълчаха и през следващите пет минути наблюдавахме улицата. Навън се развиделяваше. Кварталът тънеше в тишина.

Междувременно Тревън прегледа нещата, които беше конфискувал от пленниците ни. Аз отново залепих дупките с изолирбанд и включих лампата на тавана. Двамата с Ларисън накарахме хората на Хортън да седнат и да се облегат на дясната стена с изпънати пред себе си крака. Искаше ми се да им задам някой и друг въпрос, ала нещо в поведението на Ларисън — самоувереността и заплашителността — ме накара да осъзная, че с разпита ще се справи той. И че най-вероятно ще се справи добре.

— Ето как ще процедираме — започна Ларисън, като първо опря дулото на глока в челото на единия, а после и на другия. — Ще ви задам няколко въпроса. Първият, който ми даде полезна, точна информация, допълваща нещата, които вече са ми известни, ще остане

жив. Изгубилият състезанието моментално получава куршум в главата. Това е играта и победителят е само един. Готови ли сте?

Двамата го наблюдаваха, после се спогледаха. По челата им изби пот. В купето изведнъж завоня на страх.

Ларисън насочи зловещо дългия заглушител на глока към единия, после и към другия.

— Кой ви праща? Защо? Къде е той? Как да се доберем до него? Какво друго знаете? Това е. Готови, старт.

Те се бяха изцъклили и започваха да се задъхват. Вторачиха се в Ларисън. Вторачиха се един в друг. Онзи отдясно поклати глава, умолително или невярващо. Внезапно онзи отляво завъртя глава и извика:

— Полковник Хортън! За да защити дъщеря си!

— Млъквай! — изкрещя другият.

Ларисън мигновено насочи пистолета си към него. Разнесе се пукот, висок колкото щракване с пръсти, и главата на мъжа се блъсна в стената зад него. Той се отпусна неподвижно, с кръгла дупка точно над лявото око.

— Честито! — каза на другаря му Ларисън. — Печелиш първия кръг. Трябва обаче да продължиш.

— Господи! — запелтечи нещастникът. — Господи боже!

— Ти май не ме чу. Казах, че трябва да продължиш.

Човекът започваше да се задъхва.

— Ти просто ще убиеш и мен!

Ларисън сви рамене.

— Може и да не те убия. Накарай ме да те харесам. Накарай ме да изпитам благодарност. И аз съм човек като всеки друг.

— Боже мой! — зариде оня.

— Спокойно — каза Ларисън. — Знам, че си под напрежение. Това е най-важният момент в живота ти и нямаш много време. Защото, и ми се струва, че вече го знаеш, аз не съм особено търпелив.

— Хортън... прати ни Хортън. Какво друго те интересува?

— Още кого е пратил?

— Не знам за други!

— Сигурен ли си?

— Да!

— Казва се Реймънд Трент — обади се от кабината Тревън. — Шофьорска книжка от Северна Каролина. Името на убития е Карл Раян. От Вирджиния.

— Добре, Рей — поднови разпита Ларисън. — Каква е връзката ви с Хортън?

Трент мъчително преглътна.

— Той ни плаща.

— Какво значи това?

— Плаща ни да... му вършим разни работи.

— Значи сте наемници, така ли?

— Да. Не. Тъй де, работим на хонорар. Понякога Хортън ни възлага неофициални задачи. Нали разбираш, тайно.

— Какво друго ви е карал да правите?

— Не знам, всевъзможни неща.

Ларисън не отговори и след малко Рей припряно продължи.

— Незаконни обиски. Подслушване. Наблюдение. Понякога убийства.

Досега Ларисън не беше разкрил нищо, за което вече да не сме се досетили. Аз обаче си мислех за четиримата, които бяхме очистили в „Капитъл Хилтън“. Това беше важна операция за полковника, а ние не бяхме лесна мишена — знаех, че си е направил труда да прати само най-добрите. Имах чувството, че Рей и Карл са резервен екип. Ако заместваха четиримата убити тук, къде другаде трябваше да се намесят? Какво може да им е приготвил Хортън?

— Какво мислиш? — попитах Ларисън аз. — Харесваш ли този тип? Благодарен ли си му за това, което ни казва?

— Не — поклати глава Ларисън, без да откъсва очи от пленника.

— Вижте, не искам да умра тук, разбирате ли? — примоли се Рей. — Просто изпълнявам задача. Не се опитвам да защитя никого. Само ми кажете какво искате и ще ви кажа всичко, каквото знам.

— Колко време трябваше да наблюдавате Кей? — попитах аз.

— Хортън ни каза, че сигурно ще е за няколко дни. До ново нареждане. Плати ни за една седмица.

— Откога сте тук?

— Хортън ни се обади преди четири дни. Пристигнахме на другата сутрин.

Това съответстваше на времето, по което бяхме ликвидирали групата в „Хилтън“. Хортън навярно е изпаднал в параноя, макар и явно не безпричинно, и е повикал тия двамата, в случай че някой от нас научи за дъщеря му и реши да я използва срещу него.

— Той споменавал ли е, че ви предстоят други пътувания? — насочих го аз. — Други задачи?

— Не. Само ни помоли да не поемаме други ангажменти — да му съобщим, ако през следващите две седмици получим някакви предложения, защото смятал пак да ни повика, ако се наложи.

Ако Трент не лъжеше, Хортън планираше още нещо или поне се готвеше да реагира при непредвидени обстоятелства. Но това нито ме изненадваше, нито щеше да ни е от особена полза.

— И нищо друго? — настоях.

— Не.

Реших да опитам наслуки.

— Ами училищата?

Той искрено се озадачи.

— Какви училища?

Бях разочарован, макар и не изненадан. В края на краищата, едва ли можеше да се очаква, че Хортън ще сподели оперативна информация с тези двамата, освен непосредствено необходимото. Според Канезаки обаче се приказвало за евентуални атентати срещу училища. Ние с Тревън също бяхме допуснали такава възможност.

— Каж ми как да се доберем до Хорт — заповяда Ларисън.

— Да се доберете до него ли? Аз самият не бих могъл да се добера до него. Чакай... чакай. Ще ви помогна да измислите нещо. Тъй де, той живее в района на Вашингтон, струва ми се. Мога да му се обадя под някакъв претекст и да му кажа...

Вече дрънкаше чисти глупости. Шехеразада, само че без приказка за разказване.

— ... че трябва лично да се срещна с него, нещо такова. Да го изкарам от скривалището му.

— Мисля, че не знае нищо — казах на Ларисън аз. — И всъщност няма основания да смятаме, че знае.

Той кимна.

— Съгласен съм.

— Вижте, наистина се опитвам да ви помогна — заяви Рей. — Наистина.

— Вярвам ти — отвърна Ларисън и го простреля в челото. Пленникът отметна глава назад, тялото му се отпусна и той се свлече върху партньора си.

— Може би ще измъкнем нещо от джиесемите — обади се от кабината Тревън.

— Съмнявам се — въздъгнах.

Ларисън хвана трупа на Рей за яката и го изтегли напред, далече от задната и страничните врати.

— Ако отвлечем Кей, всичко трябва да е културно — каза той. — Ама е добре, че Хорт продължава да губи такива типове. По някое време ще остане без доброволци.

Аз замъкнах другия при партньора му и ги завихме с едно платнище. Можехме да ги покажем на Кей, ако обстоятелствата го наложеха, но нямаше смисъл да я плашим излишно.

Нямах нищо против смъртта на тези двамата. Ако Ларисън не беше побързал да ги убие, самият аз щях да се погрижа за това. Те бяха тук, за да направят същото с нас. Пък и както отбеляза Ларисън, това означаваше две фигури по-малко от отсрещната страна на шахматната дъска.

Трябваше обаче да го наблюдавам с Кей. Докс имаше право. Той не само беше професионалист до безпощадност. Имаше още нещо, нещо, което ме караше да се питам дали Ларисън не само се гордее с работата си, но и тя му доставя прекалено голямо удоволствие.

21.

Наблюдавах Ла Бейг, вече на дневна светлина, през дупката в дясната стена на вана. Ларисън беше отишъл на един малък платен паркинг на Харолд Уей, където правеше леки разтягания и упражнения, все едно загреваше за джогинг или изпълняваше един от комплексите, които двамата с Докс явно обожаваха. Бях пресметнал, че от появата на Кей на ъгъла на Селма и Ла Бейг, до стигането ѝ при нас ще имаме поне една минута — достатъчно време, за да предупредя Ларисън и той да реагира. Тревън още седеше зад волана на вана и чакаше моя сигнал. Имахме даващи енергия закуски, кафе и водни бутилки с широко гърло, в които да пикаем. Оставаше само да чакаме.

Малко след осем забелязах някой да се насочва към нас от източната страна на улицата. Вече имаше няколко фалшиви тревоги — бегач, човек, разхождащ кучето си, две млади жени, навярно на път за автобуса, с който отиваха на работа — и аз се опитах да овладеея вълнението си. Но когато се приближи и слънцето огря лицето ѝ, видях, че е тя. Сърцето ми се разтуптя.

— Идва — съобщих аз, без да откъсвам очи от шпионката.

Тревън запали двигателя. Продължавах да наблюдавам Кей. Косата ѝ беше завързана отзад на опашка и носеше изрязани шорти, бяла тениска и тъмносин мъхест суичър с цип. През лявото ѝ рамо висеше обемиста кожена чанта. Красиво хлапе, още по-хубаво на живо, отколкото на снимките, които бях видял. Дългокрако, добре сложено, с широка, самоуверена походка. Момиче, което знаеше къде отива и как да стигне там и което нямаше да позволи на никого да му се изпречи на пътя.

Е, не беше взела предвид нас. Но с малко късмет ние щяхме да сме само неравност по пътя ѝ, за кратко усетена и бързо забравена.

Видях я да подминава Харолд Уей. Там беше Ларисън, който тичаше по улицата, за да излезе точно зад нея.

— Давай! — наредих на Тревън.

Той превключи на задна, завъртя волана надясно и се върна чак до тротоара отстрани на улицата — по същество, половината от

двустепенно обръщане. Не прекалено бързо, не прекалено внезапно — просто някой излизаше на заден от паркинга на мотела, за да потегли на юг по Ла Бейг. Тревън спря точно в мига, в който Ларисън настигна Кей. Тя може би чу приближаването му, може би някаква атавистична част от мозъка ѝ усети излъчващата се от него опасност. А може би и двете. Така или иначе, момичето понечи да се обърне. Късно.

Ларисън ловко я удари с длан от страни на шията. Понякога наричан „раменно зашеметяване“, този удар е предназначен да прекъсне мрежата от нервни влакна на брахиалния плексус или, в зависимост от мястото му, каротидния синус. Така или иначе, резултатът е временна загуба на координация, безсъзнание или, ако ударът е достатъчно силен и точен, дори смърт.

Ванът спря. Кей се олюля и Ларисън я подхвана с една ръка. Отдръпнах се от шпионката, отворих задната врата и поех момичето от него. Вмъкнахме Кей във вана и след две секунди вратата вече беше затворена. Тревън потегли на юг, плавно увеличи скоростта и зави надясно по Сънсет, толкова спокойно и благопристойно, че дори не забрави да даде мигач.

Кей не беше изгубила напълно съзнание, бе само зашеметена. Смъкнахме чантата от рамото ѝ, завързахме китките зад гърба ѝ със свински опашки, сложихме я да седне облегната на дясната стена. Приклекнах пред нея и бързо я претърсих. Нищо. Целият ѝ багаж трябваше да е в чантата. Ларисън се зае да я прерови. Щеше да изключи джиесема ѝ и да се увери, че няма проследяващи устройства. Едва ли имаше, но Хортън може и да бе взел мерки с надеждата при необходимост да я защити.

Погледнах я в очите и видях, че идва на себе си. Не се налагаше да правим нищо, за да я осветим.

След малко тя усилено запримигва, огледа се наоколо, после насочи вниманието си към мене.

— Кой сте вие? Какво правите?

— Отвличаме те. — Нарочно използвах тази дума, за да я схване ясно и да проумее непосредствения ѝ смисъл, въпреки обърканото си състояние. — Не се шегуваме. Отнася се за баща ти. Полковник Хортън. Разбираш ли?

— Баща... какво е направил? Какво става, по дяволите?

— Няма значение какво е направил. Достатъчно е да знаеш, че ни дължи нещо и че те използваме, за да си го вземем. Разбираш ли?

Кей погледна Ларисън и отново се обърна към мен. Видях, че изведнъж силно се е изплашила. Тя не отговори. Осъзнах, че е излишно да ѝ показвам трупове на пратените от баща ѝ наемници. И така вече умираше от страх.

— Сега ще те снимаме — осведомих я. — И ще пратим снимката на баща ти.

Ларисън ми подаде днешен „Лос Анджелис Таймс“, който сутринта бяхме откъснали от един вход на път за мотела. Разтворих го в скута ѝ. Ларисън се приближи и направи няколко снимки с джиесема ѝ. Щяхме да пратим доказателството на Хортън от телефона на дъщеря му. Това щеше да засили внушението, че тя е изцяло под наш контрол, а и собствените ни телефони щяха да останат чисти.

Взех вестника от нея и го захвърлих настрани.

— Ще се постараям всичко да мине гладко, но има два начина да пострадаш. Първо, ако баща ти не направи каквото искаме. И второ, ако *ти* не правиш каквото искаме.

Кей дишаше тежко. Знаех, че се бори с паниката си. Бореше се добре. За което си спечели моето уважение. А с уважението дойде и внезапна и изненадваща доза отвращение от самия мен.

Сподавих това чувство. По-късно щях да се справя с емоционалните последици. Както винаги досега.

Погледнах я в очите.

— Безпокоиш се, че показваме лицата си пред тебе, нали?

Тя кимна. Беше умна — достатъчно, за да знае, че ако не крие лицето си, похитителят не се бои, че после може да свидетелстваш срещу него. С други думи, че сигурно не възнамерява да те остави жив.

— Няма значение, че си ни видяла — обясних ѝ. — Баща ти и без това веднага ще се сети кои сме. И когато всичко това свърши, ще ти обясни защо не можеш да отидеш в полицията. Затова не се безпокоим, че си ни видяла. Разбираш ли?

Кей отново кимна.

— Добре. Имам чувството, че си умно момиче. Сигурно си чувала за вторичното местопрестъпление и че не бива да позволяваш на никого да те заведе на такова място, защото озовеш ли се там,

престъпникът може да направи с теб каквото иска. И това е вярно. В случая ти вече си на вторично местопрестъпление. Ние сме сами в този ван, имаме пълен контрол над обстановката, пълен контрол над теб. Ако искахме да те нараним, в момента щяхме да го правим. Но не постъпваме така. Нито пък желаем. Дотук следиш ли мисълта ми?

— Да — потвърди тя. Зарадвах се, че се е овладяла достатъчно, за да си позволи да говори.

— След малко ще те прехвърлим — продължих аз. — Първо в друга кола, после в една хотелска стая. Ще държим китките ти завързани и преди прехвърлянето ще ти завържем очите, но не искаме да ти причиняваме повече неудобства. Не желаем да ти запушваме устата например. Не знам дали някога са ти запушвали устата, но те уверявам, че е ужасно да прекараш няколко дни така. Много по-неприятно, отколкото предполагаш. Ще се наложи ли да ти запушим устата, Мими?

Тя поклати глава.

— Няма.

— Ще правиш ли опити да избягаш? Или да се съпротивляваш? Или да не изпълняваш каквото ти кажем?

— Няма.

— Виж, за мен това, общо взето, е само работа. — Посочих с глава Ларисън. — За моя колега обаче е съвсем лично. Не бива да му даваш повод, разбираш ли? Повярвай ми, той само чака да му дадеш повод.

Кей погледна Ларисън и по лицето ѝ видях, че ми е повярвала. Че ми е повярвала напълно. Помълчах още малко, после добавих:

— Но съм сигурен, че няма да ти се случи нищо лошо. Имаш ли въпроси?

Тя кимна.

— Къде ме водите?

— Това не мога да ти разкрия, само ще ти кажа, че е място, където можем да те държим под контрол и където никой няма да е в състояние да те открие, докато ние не те пуснем. Нещо друго?

— Какво е направил баща ми?

— Ще трябва сама да го попиташ. Друго?

— Да. Защо все ме питате дали искам да ви питам нещо, след като знаете, че няма да ми отговорите?

Тъжно се усмигнах, възхитих се колко бързо се е овладяла, хареса ми дързостта ѝ, въпреки шока и напрежението.

— Задаваш логични въпроси — казах. — Съжалявам, че не мога да отговоря на всичките. Ще ти кажа едно обаче. Ще сменяме колите два пъти. Ние с тебе ще се возим в багажника на едната. И ще минат най-малко няколко часа, преди да стигнем на удобно място, където има тоалетна. Ако се налага да отидеш преди това, ще трябва да ти сложим памперси за възрастни. Ще изтърпиш ли?

— Не говорите сериозно.

— Опитвам се да улесня нещата колкото е възможно, Мими. И по-добре повярвай, че говоря сериозно.

Кей отказа памперса и това ме изпълни с облекчение. Може би не беше кой знае какво при тези обстоятелства, но наистина не исках да я подлагам на такова унижение. И без това щеше да е трудно.

През следващите два часа минахме буквално под всеки подлез на 101-во, 110-о и 10-о шосе, влизахме и излизахме от различни подземни паркинги. Аз седях до шофьора, Ларисън остана отзад при Кей. Когато се успокоих, позвъних на Докс.

— Готов ли си?

— Готов съм, готин.

— Добре, идваме.

От Венис Булевард завихме наляво по Саут Ридондо. Когато стигнахме до знака стоп на Бангър Стрийт, видях форда — Докс чакаше да направи десен завой. Той потегли пред нас и ние го последвахме на юг към 10-о шосе. Щом се озовахме под надлеза, Докс рязко отби вдясно и спря на тротоара. Багажникът се отвори. Тревън включи аварийните светлини, зави надясно към тротоара и после пак завъртя обратно към улицата, като спря така, че дясната страна на буса се изравни с отворения багажник на форда. Скочих отзад и отворих страничната врата. Ларисън вече стоеше там с Кей, все още със завързани китки, а сега и със завързани очи. Двамата лесно я пренесохме в багажника, след което и аз се вмъкнах до нея. Ларисън затръшна капака и Докс пак настъпи газта, ускори до края на тунела, после бързо намали и излезе от отсрещния край с нормална скорост. Тревън трябваше да е плътно след него с вана — същото темпо, същата последователност като на влизане.

Всъщност играехме на нещо като „тука има, тука няма“, като използвахме надлезите и паркингите. Все още не знаехме как Хортън ни е проследил до „Капитъл Хилтън“ и засега предполагахме, че го е направил с шпионски сателити. Трябваше да допуснем, че разполага с достъп до ресурсите на Националната разузнавателна служба и Националната агенция за геокосмическо разузнаване. В такъв случай и ако имаше фиксирана точка за конкретен обект, да речем, международното летище „Дълес“ или квартирата на дъщеря му, той можеше да проследи обекта от точката до там, докъдето отидеше, на практика безкрайно. Ако предположението ни бе вярно, във Вашингтон бяхме извадили късмет, може би в подземния паркинг на хотела, може би някъде другаде по пътя между столицата и Лос Анджелис. Но повече не искахме да разчитаме на късмета си. Всеки път, щом ванът минаваше под надлез или влизаше и излизаше от подземен паркинг, се появяваше възможност да сме прехвърлили Кей в някой от десетките автомобили, излизащи изпод надлеза или от паркинга приблизително по едно и също време с нас или по-късно. Умножете тази динамика по десетките надлези и паркинги и по десетките коли, много от които също продължаваха под други надлези и в други паркинги, и ние можехме да натрупаме база данни, прекалено голяма, за да е от полза за Хортън, поне за времето, което му оставяхме.

Сега Тревън и Ларисън щяха да продължат играта на „тука има, тука няма“ още няколко часа и след това да изоставят вана, да го залееят с белина и да се върнат в мотела с автобус и метро. Докато вършеха това, Хортън щеше да има хиляди възможности, всяка от които трябваше да се провери лично от хората му, ако изобщо подлежеше на проверка. Колкото до нас с Докс, ние направихме още едно прехвърляне, в хамалския камион, който бяхме оставили в грамадния подземен паркинг на един мол в Уестуд. Моят партньор остана зад волана, а аз влязох в каросерията при Кей.

Малко след пладне усетих няколко къси завоя, които ми подсказаха, че сме пристигнали.

— Ще изтраеш ли? — попитах Кей.

— Трябва ми тоалетна. Ужасно. Моля ви, не ми слагайте памперс.

Погледнах часовника си.

— Ще издържиш ли още три минути?

Тя ме прониза с гневен поглед.

— Едва-едва.

Камионът спря.

— Обърни се с лице към предницата на камиона — инструктирах я. Кей се подчини. След малко задната врата се отвори и Докс се качи вътре. Носеше огромен сак, 150 x 60 x 60 сантиметра. Точно като за човек с нейния ръст. Той затвори вратата зад себе си.

— Добре, Мими, последно прехвърляне — обещах аз.

Докс с видима неохота остави сака на пода и го отвори. Кей сбърчи лице, после влезе вътре и се сви по хълбок.

— Няма да ти запушвам устата — казах. — Не забравяй уговорката ни.

Бях готов да се басирам, че ще забележа кога подготвя бунт и ще мога да го предотвратя. Дотогава момичето щеше да чака, вярвайки, че приспива бдителността ми. Това напълно ме устройваше. В крайна сметка подсъзнателно щеше да я възпира нещо, което тя щеше да смята за надежда. С други думи, щеше да е спокойна. Нещо повече, щеше да изпълнява каквото ѝ кажем.

Затворихме ципа на сака и отворихме вратата. Докс го вдигна все едно вътре имаше само стиропорени топчета, праметна го през рамо и я внесе в мотела. Аз затворих вратата на камиона и ги последвах вътре.

Оставихме сака на пода в стаята, отворихме ципа и ѝ помогнахме да се изправи. Аз разгънах сгъваемия нож, който носех, и я оставих да го види. Докс държеше уилсъна — не защото искаше, а защото му бях казал. Исках да ѝ дам всички възможни психологически основания да не се съпротивлява, включително очевидните факти на нашия брой, ръст — или поне ръста на моя партньор — и оръжията ни.

— Ще ти развържа ръцете — казах. — Спокойно си свърши работата в банята. Няма да те гледаме, но вратата ще остане отворена. Ако направиш нещо, което не ни харесва, ще трябва да ти сложим памперс, да ти завържем ръцете и краката, да ти запушим устата, да ти сложим качулка на главата и да те оставим така може би за няколко дни. От теб зависи.

Минах зад гърба ѝ и бързо я претърсих. Ларисън вече го беше направил, но даже да не беше, тя едва ли носеше нещо, ала в края на краищата това бе дъщерята на Хортън и щеше да е глупаво да допусна,

че една жена не може да е въоръжена с лютив спрей или нож. Най-добре да проверя още веднъж. Ала Кей нямаше оръжие, нито пък нещо друго, което можеше да използва за съпротива. Хванах ѝ китките и прерязах свинските опашки.

Тя се втурна в банята. Нямаше къде да се скрие в малкото помещение без прозорци. Вече бях проверил дали няма нещо, което да изиграе ролята на импровизирано оръжие. Момичето не можеше да направи нищо друго, освен да увие пешкир около дланта си, да разбие огледалото и да използва някое по-дълго парче като нож. Смятах, че засега такъв ход е изключително малко вероятен. Ако грешах обаче, щях да имам достатъчно време да поставя помежду ни стол, докато Докс се приближи зад нея.

Извърнах се, докато партньорът ми преместваше скрина пред вратата. Дребен детайл, но достатъчен, за да не ѝ позволи да си мисли, че може да избяга с див спринт към изхода. Дълго я чувах да уринира. Когато звукът утихна, аз се озърнах назад, просто от предпазливост, ала всичко беше наред — Кей вече си обуваше дънките.

— Гладна съм — каза тя, когато излезе от банята.

Кимнах.

— След малко ще ти дадем нещо за ядене. Първо искам да легнеш по очи на пода.

— Защо?

— Защото това ще те забави и няма да ти позволи да се изкушиш да направиш нещо, заради което може да пострадаш. Другата възможност е пак да те завържа. И аз искам да ида до тоалетната, а когато не си завързана, трябва да те наблюдават не по-малко от двама души.

Тя се поколеба, после се подчини. Отидох до тоалетната, след това с Докс се разменихме. Когато партньорът ми свърши, казах на Кей, че може да седне на едно от леглата, и тя го направи.

Докс се настани насреща ѝ.

— Извинявайте за неудобството, госпожо Кей — рече той. — Натясно сме и за това е виновен баща ви. Трябва малко да го поощрим да постъпи както е редно. Вярвам, че ще го направи. Въпреки недоразуменията в последно време, винаги съм го смятал за човек, който реагира на поощрения.

— Така ли му викате? — сопна се тя. — „Неудобство“?

— Е, в крайна сметка не знам какво значение има как ще му викаме — отвърна Докс. — Въпреки това се извинявам. А сега, казахте, че сте гладна. Имаме доста прилична кльопачка от един луксозен супермаркет, ако ви харесва. Изглеждате ми от ония момичета, дето си падат по салати, прав ли съм?

— Ако под „салата“ разбирате „чийзбургер“, тогава сте прав.

— В момента чийзбургерът е изпълнима задача — въздъхна Докс. — Може би по-късно. В хладилната чанта имаме няколко сандвича, останали от вчера. Не са толкова пресни, колкото сигурно ги харесвате, но предполагам, че ще са ви достатъчно вкусни, щом сте гладна. Какъв искате? С ростбиф? И един нектар?

— Каквото има. Става.

Аз седях на стола пред бюрото, докато Докс я хранеше и полагаше усилия да ѝ създаде максимален комфорт при тези обстоятелства. Жените му бяха слабост, знаех, и маската му на женкар скриваше факта, че той всъщност просто ги обожава. И южняшката му галантност също не беше празна работа. Отвлечането на момичето го смущаваше и си помислих, че ще трябва да го наблюдавам с Кей по точно противоположната причина, по която трябваше да наблюдавам Ларисън. Докато последният можеше да остави очевидната си омраза към Хортън да го накара да причини зло на Кей, Докс можеше прекалено да се привърже и да започне да изпитва угризения, а следователно да стане прекалено податлив на манипулации.

— Защо не ми кажете какво ви е направил баща ми? — по едно време го попита тя. — Какво значение може да има това?

Докс отпи глътка нектар от чашата си. Беше ял заедно с нея и това ме безпокоеше.

— За нас няма — отвърна партньорът ми. — Но не искам да те забърквам повече, отколкото вече те замесихме. Тъй де, ти си близка с баща си, нали?

Видях, че Кей претегля плюсовете и минусите на възможните отговори, преди да каже истината.

— Да — отвърна тя. — Близки сме. И тъкмо затова искам да знам какво ви е направил. Наистина не мога да си представя.

Докс се усмихна.

— Баща ти е щастливец, че има такава дъщеря. Мога да ти кажа само следното: част от бремето да си човек, част от природата на

недъга, който ни определя, е това, че понякога се налага да вършим неща, които не можем да разкрием на близките си.

— А вие защо не можете?

— Защото понякога се налага да се вършат разни неща и ако ти ги разкрием, ще те направим наша съучастница. Като запазваме невинността ти, ние те спасяваме от ада, където ще отидем. Може да не ти се струва много, но всъщност е голяма утеха, когато си изправен пред тежък избор.

— Но това е нелепо! Вие представяте жените като деца. Смятате, че не можем да вземаме самостоятелни решения, така ли? Това е изключително унижително!

— Унизително ли! По дяволите, ще ми се някой да ме беше унижил така!

— Едва ли. Всъщност ви харесва да го пазите за себе си, защото така се чувствате могъщи.

На лицето му се изписа озадачено изражение.

— Не мисля така.

— Аз пък мисля! Казвате, че баща ми ви е направил нещо, нещо толкова ужасно, че това според вас оправдава отвличането и заплашването на дъщеря му, така ли? Готови сте да извършите всичко това, но не и да ми обясните защо?!

„Страхотна актриса“ — помислих си. Зачаках да видя реакцията на Докс.

— Ние свършихме известна работа за баща ти — каза той. — Не такава работа, за каквато бих разговарял с тебе. И после, за да скрие, че сме свършили работата, той прати хора да свършат същата работа и с нас. Разбираш ли? Наистина ли искаш да чуеш още?

— Да — заяви Кей. — Искам. И не бива да ви е страх да ми кажете.

— Е, не става...

— ... дума за страх — довърших аз. — Както спомена Докс, колкото по-малко знаеш, толкова по-добре за теб. И за баща ти.

Тя го погледна.

— Докс ли се казвате?

— Вече ти обясних — продължих аз. — Баща ти знае кои сме. Не пазим самоличността си в тайна от тебе.

— Тогава как се казвате вие? — попита момичето.

Наистина ѝ сечеше умът. Правеше всичко възможно да събере информация, която в някой момент можеше да е оперативно полезна. И освен това установяваше връзка, представяше се като човек и караше похитителите си да се чувстват хора, което само по себе си можеше да ѝ даде тактически възможности или най-малкото емоционално да ни затрудни да ѝ причиним зло.

— Можеш да ме наричаш Рейн — отвърнах. — Но стига въпроси. Уморени сме, по-късно ще имаме достатъчно време да си поговорим, ако искаш.

Докс сякаш понечи да възрази, но се отказа. Малко се безпокоях за Кей. Тя притежаваше способности на роден следовател — интелигентна, привлекателна, незаплашителна и любопитна — под прикритието на искрен интерес. Отговорите на Докс бяха предпазливи, ала се чудех как ще се държи в мое отсъствие. Той явно искаше нашата пленница да го харесва. Отчасти, за да ѝ създаде комфорт, отчасти, за да успокои собствените си угризения, и отчасти, защото в края на краищата тя беше хубавица и моят партньор просто не можеше да се сдържи.

Залепихме с изолирбанд едната китка на Кей за страничната пречка на леглото и прекарахме няколко часа в тишина. Докс я наблюдаваше, докато аз подремвах на пода. Събуди ме почукване.

Двамата с партньора ми извадихме пистолетите си и се приближихме до вратата.

— Да? — попитах.

— Ние сме — чух да отвръща Ларисън.

По-рано бях залепил парче изолирбанд върху шпионката, за да не позволя някой от отсрещната страна да разбере по затъмняването на стъклото, че отвътре гледат през нея. Доближих лицето си и отлепих лепенката. Ларисън и Тревън, както и се предполагаше.

Отместих скрина, пуснах ги да влязат и пак спузнах резето зад тях.

— Имаше ли проблеми?

Тревън поклати глава.

— Не. Отървахме се от ония типове, отървахме се от вана, без проблеми.

Дори да се зачуди за какви типове говори той, Кей не зададе никакви въпроси.

— Добре, щом всичко е наред, време е да се обадим на Хортън
— казах аз.

Ларисън погледна Кей и се усмихна.

— Да, време е.

22.

Мина много време, докато Ларисън се почувства готов да позвъни на Хорт. Не знаеше как са ги проследили във Вашингтон — сателит, охранителни камери, безпилотен самолет или нещо друго — и трябваше да е сигурен, че няма да се случи отново. Затова засили и без това строгите си мерки, прекарвайки часове наред в автобуси, таксита, молове и в метрото, в опит не само да разкрие евентуалните си преследвачи, но и да скрие движенията си от евентуални разположени по-далеч наблюдатели.

Слава богу, беше успял да убеди другите, че единственият им правилен ход е да вземат Кей за заложница. Това бе вярно, естествено, но той имаше собствени, допълнителни мотиви да иска да използват Кей срещу Хорт: стойността на заплахата му да разпространи записите с изтезанията падаше.

Ларисън отдавна разбираше, че политическият елит на Америка държи на антитерористичните практики, като изчезвания, изтезания, удари с безпилотни самолети и нашествия, защото перверзно се облагодетелстваше от терора, неизбежно произтичащ от тези практики. Те не бяха отговор на заплахата, а по-скоро причина за нея, и такава бе и целта. Изплашеното население се поддаваше на контрол. Безкрайната война и пускащите метастази мерки за сигурност носеха огромни печалби на корпорациите, на които служеха политиците. В този смисъл евентуалното разпространяване на видеозаписи, на които американски военнослужещи изтезават крещящи мюсюлмански пленници, представляваше по-скоро обещание, отколкото заплахата, поне от гледна точка на американския елит.

И все пак, при нормални обстоятелства, хората щяха да реагират с отвращение и ужас на такива страховити мъчения. Записите по най-неопрровержим начин щяха да изобличат виновниците и хората, наредили извършването на тази жестокост, щяха да бъдат дискредитирани, а кариерата им — съсипана. И тази изключително лична заплахата беше по-силна от интереса на властите да намират

начини за увеличаване на опасността от тероризъм — поне достатъчно да се съгласят да кихнат сто милиона долара в необработени диаманти.

Но сега всичко се беше променило. Америка се намираще под атака и кой щеше да възрази срещу заснетото на записите? Да възрази ли?! По дяволите, щяха да настояват за още. Хората, които го бяха наредили, нямаше да бъдат порицани. Щяха да станат герои.

И тъкмо в това се състоеше проблемът. Сегашните обстоятелства понижаваха стойността на картите, които той държеше — до такава степен, че се питаше дали ударите не са извършени, за да неутрализират изнудването. Е, дори това да не беше главната им цел, все трябваше да е хрумвало на някого. А и резултатът така или иначе щеше да е същия. Цената на неговите авоари падаше и Ларисън съзнаваше, че се нуждае от нови. Например дъщерята на Хорт. Самата тя и онова, до което щеше да го доведе.

Накрая стигна до покритите с графити ролетни врати на магазините, напуканите стени от бетонни тухли и изподраните обяви за даване под наем в унилия промишлен район. Известно време се скита сред самотните безработни мъже, които висяха наоколо, жертви на една изцедена докрай икономика. Харесваше му прикритието, което му осигуряваха те, харесваше му това, че никой не ги познава, не му пука за тях и не може да ги различи един от друг, харесваше му да разбира, че докато се мотае сред тях, коравосърдечieto и безразличието на света поглъщат и него.

Спря с гръб към тухлената фасада на фабрика за рециклиране и се огледа. Небостъргачите в центъра стърчаха в избледнялото синьо небе на около километър и половина зад него. Ако се изключеха онези далечни монолити, можеше да е почти навсякъде. В старо фабрично селище, умиращо градче в ръждивия пояс^[1]. Тук не кипеше треска за пазаруване. Нямаше нищо за купуване, нито пък пари, с които да се купува. Това беше последното място, за което щяха да се загрижат политиците, последното място, което щяха да защитят със сили за сигурност. Чувстваше се анонимен. Чувстваше се в безопасност.

Ларисън извади джиесема на Кей, сложи му батерията и го включи. Знаеше номера на Хорт, но предполагаше, че полковникът има друг, чист телефон, изключително за лични разговори. Провери списъка с номера за бързо набиране и веднага видя запис „Татко“.

Да, не беше същият като този, който имаше той — явно друг, личен телефон.

Отвори снимките, които бяха направили във вана, и ги прати на номера на „Гатко“, изпитвайки удоволствие от усещането, че нарушава личното пространство на Хорт. Изчака файловете да изтекат и се обади на полковника.

Едно извънмяване, после:

— Привет, милото ми момиченце, тъкмо се канех да отворя снимките, които ми прати. Как си?

— Милото ти момиченце е добре — отвърна Ларисън. — Засега.

Последва дълго мълчание. Ларисън се наслаждаваше на тишината. Можеше ли да има по-ясен начин Хорт да изрази внезапния си шок, объркване и безпомощност? Своя смут, безсилен гняв, а скоро и отчаяние?

— Кълна се във всемогъщия бог...

— Разгледай снимките — прекъсна го Ларисън. — Тя е жива. Засега. За разлика от хората, които си пратил да я пазят.

Отново настъпи мълчание, по време на което, предположи Ларисън, Хорт отваряше снимките. После каза:

— Пусни я. Просто я пусни. Тя не ти е направила нищо...

— Ти обаче си ми направил.

— Да. И това е между нас с теб и никой друг.

— Трябва да се измъчваш до смърт, Хорт. Защото знаеш, че тъкмо ти си ме учил да откривам най-уязвимото място на обекта. И да го атакувам там. И пак ти ми показва как, спомняш ли си? Добра се до мен чрез Нико.

— Така е, да. Нали знаеш какво ще се случи с него, ако нещо стане с дъщеря ми?

Ларисън се засмя.

— Ти и без това го държиш на мушка, Хорт. Да не би да ме заплашваш, че ще го вземеш на втора? Какво ще направиш, ще наредиш да изнасят племенничките му, да убият племенниците му и всички други заплахи, които ми отпрати преди, а?

— Няма значение. Ако с нея се случи нещо, няма да спра да те търся, докато не те открия. Да, ще започна с твоя Нико и с абсолютно всичките му роднини, един по един, а него ще оставя за накрая, за да знае какво ги е сполетяло и кой е причина за смъртта на всичките му

близки, за съсипването на целия му живот. Лично ще се погрижа за това.

— Пропускаш нещо много важно, Хорт. Знаеш ли какво е то? Хич не ми пука! Давай, затвори ми. Още сега върви при Нико. Опитай, да видиш какво ще направя.

Мълчание. После:

— Казвай какво искаш.

— Искам си диамантите.

— Друго?

— Гаранция, че ще отзовеш хрътките, които насъска срещу нас.

— И ще пуснете дъщеря ми, така ли?

— Да.

— Невредима?

— Да.

— Добре тогава.

— Как?

— Лично ще ви донеса диамантите. И утре ще дам изявление, което, убеден съм, ще ви успокои по другия въпрос.

— Какво изявление?

— Сега не мога да ти кажа. Но ще го гледаш по телевизията. Ще дам изявлението и веднага ще взема самолет за Лос Анджелис. Можем да се срещнем утре вечер, ако искаш.

Въпреки всичко Ларисън не можеше да не се трогне от всеотдайността му. Хорт със сигурност знаеше, че ще отиде там, за да умре.

После обаче се запита дали не надценява прекалено много човечността на Хорт. Това хитро копеле и по-рано го беше изиграло. Трябваше да внимава. Да обмисли всеки детайл. Да погледне всичко от перспективата на Хорт и да види дали ще открие слабости в собствената си позиция.

— Може и да успееш да ни откриеш — каза Ларисън. — Въпреки че бяхме предпазливи, ти ни намери в „Хилтън“, така че може би пак ще измислиш начин. Този път разликата е, че Мими ще е при мен. Ако разбиеш вратата, трябва да си сигурен, че ще ми пръснеш мозъка за по-малко от секунда. Защото толкова време ще ми трябва да пръсна нейния.

— Никой няма да разбива никакви врати — увери го Хорт. — Искам само тя да е в безопасност. Не ми пука за останалото, ти беше прав. Взимай каквото искаш и я пусни.

Ларисън се замисли. Не можеше да си представи, че Хорт ще рискува живота на дъщеря си заради диамантите. Въпросът беше дали ще отзове хрътките си. И как Ларисън щеше да се увери, че го е направил.

Ала докато разсъждаваше, осъзна, че това може и да няма значение. Щом получиеше диамантите и убиеше Хорт, щом убиеше и Рейн, Тревън и Докс, властите можеха да го издирват колкото искат. Само щяха да си изгубят времето. Защото щяха да търсят призрак.

[1] Най-старият промишлен район в САЩ, обхващащ северните щати от Илинойс до Масачузетс. — Б.пр. ↑

23.

На другата сутрин петимата се скупчихме около телевизора в мотелската стая. Президентът правеше изявление от Розовата градина и ние предполагахме, че Хортън има нещо общо с това.

Бяхме домъкнали постелките от камиона и прекарахме нощта на смени. Кей спеше на едното легло, останалите използвахме постелките, спалните чували и второто легло, като постоянно будуваше поне един от нас. Ларисън, изглежда, не спеше много, а когато се унасяше, от време на време стенеше и веднъж нададе вик. Аз също бях преживявал тежки нощи и съответно имах представа какви ужаси може да го преследват насън.

Кей изпълняваше каквото ѝ кажем. В присъствието и на четиримата тя не изглеждаше толкова приказлива — сигурно разбираше, че може би ще е по-лесно да ни манипулира поединично или по двама, отколкото заедно. Това ме радваше, защото не исках да повлияе на Докс.

В девет часа наше време, дванайсет на обяд във Вашингтон, от Белия дом излязоха двама мъже — президентът в обичайния си тъмен костюм и Хортън, който имаше изключително решителен вид в парадната си униформа с пълен набор ордени и медали. Те се насочиха към събралите се журналисти и полковникът поизостана, докато президентът се изправи зад катедрата.

— Добър ден — поздрави президентът. — Имам две кратки съобщения. Първо, като се имат предвид неотдашните безпрецедентни атентати на американска територия и обявеното извънредно положение, като главнокомандващ, аз наредих части на Националната гвардия да заемат ключови позиции в американските градове. Те ще осъществяват контакт с местните органи на реда и ще им помагат, за да гарантираме максималното откриване, обезвреждане и защита от нови нападения. А ако се случи най-лошото, те ще оказват първа помощ на пострадалите. Второ, имам удоволствието да обявя, че на поста ръководител на Националния антитерористичен център, овакантен в резултат на трагичната смърт на Тим Шорок, е назначен

заместник. От съображения за сигурност името на наследника на Тим е класифицирана информация.

Това ме изненада. Не бяха пазили в тайна името на Шорок. Може би реагираха на настоящите събития или се поддаваха на обичайния инстинкт на властите за по-голяма секретност. Или и двете.

— Новият ми съветник по антитероризма обаче е тук до мен — продължи президентът. — Щастлив съм, че ще мога да разчитам на съветите и помощта на полковник Скот Хортън, докато кабинетът ми се бори с продължаващата терористична опасност. Полковник Хортън има дълга и блестяща кариера в служба и защита на нашата родина и значителният му опит в областта на националната сигурност ще е безценна придобивка за нашето правителство. Ако имате въпроси, моля, задайте ги на полковник Хортън.

Президентът отстъпи назад. Неколцина репортери се опитаха да зададат въпросите си на него, ала той не им обърна внимание. Хортън зае мястото му зад катедрата.

— Дами и господа, ще бъда кратък — обходи с поглед тълпата той.

Може би се дължеше на тържественото му изражение — само по себе си резултат от тежкото бреме на мисълта за участието на дъщеря му, подозирах аз. Може би беше заради изправената му войнишка стойка, баритона или полирания южняшки акцент. Независимо от причината, дори по телевизията усетих как колективното внимание на журналистите се фокусира в очакване.

— Както току-що каза президентът, в момента в по-големите американски градове се дислоцират части на Националната гвардия. Той също така говори за обявеното извънредно положение. И макар да смятам, че е прав да използва това понятие, според мен то се прилага грешно. Разбирате ли, извънредното положение, в което се намираме днес, се дължи много по-малко на терористична опасност, отколкото на свръхреакцията на нашето правителство към нея.

„Какво значи това, по дяволите?“ — помислих си аз. И не стигнах до никакъв отговор.

Репортерите мълчаха. Всички като вцепенени се взираха в Хортън. Никой не си водеше записки. Погледнах президента, който стоеше на няколко крачки зад и встрани от полковника. Лицето му представляваше маска на зле прикрито смайване и ярост.

— В крайна сметка, какво е това „извънредно положение“, обявено от федералното правителство на Америка? — продължи Хортън. — Няма конституционна основа за такова понятие. От какво се състои? Какво цели? И макар че тези въпроси щяха да са достатъчно проблематични, дори да бяха чисто реторични, те все пак си имат отговори. Мога да ви кажа, че днес в коридорите на властта на тази страна има хора, които сериозно обмислят и дори се готвят да суспендират конституцията и да въведат военно положение. Нашето така наречено „извънредно положение“ е предвидено като преход към суспендирането на конституцията и военното положение.

Журналистите в Розовата градина все още стояха напълно неподвижно. В мотелската стая Докс явно беше изгубил дар слово.

— Бих искал да задам един прост въпрос на всички американци — каза Хортън. — Ако терористите ни заявят, че ще продължат да извършват атентати, докато скъсаме конституцията и зарежем своите свободи, какво ще им отговорим ние? Аз твърдя, че основателно ще ги пратим по дяволите. И все пак ние сме готови да направим тъкмо тези неща, стига да вярваме, че е по собствено желание. В края на краищата обаче каква е разликата? Конституцията така или иначе ще бъде отменена. Нашите безценни свободи, за които предците ни са се борили и умирали, за които аз и членове на моето семейство чак до времето на Гражданската война сме се борили и умирали, така или иначе ще бъдат осребрени и продадени завинаги.

Пред Белия дом все още цареше пълно мълчание, граничещо с шок.

— Ето защо се боря с изкушението да приема поканата на президента да служа в неговия кабинет. Питам се какво да правя. Лъже всеки, който ви убеждава, че близостта до властта, особено по време на криза, не е съблазнителна. Естествено, съблазнително е да приема поканата. Защо не? В крайна сметка съм служил на нашата родина през целия си зрял живот. Проблемът, осъзнах аз, е, че днес не мога да служа на родината, като служа на президента. Едното изключва другото. Службата, която президентът иска от мен, може и несъмнено ще бъде изпълнявана от някой друг. Вместо това е нужен, спешно е нужен пример и аз се надявам, че ще ме последват и други.

Хортън замълча за миг. Никой не помръдваше. Вниманието на всички, и там, и в нашата мотелска стая, беше приковано към

полковника.

— Затова още сега трябва да подам оставката си от този кабинет и от армията на Съединените щати — заговори отново той. — И насърчавам всички военнослужещи, от които поискат да унищожат конституцията под дяволската маска на нейното спасение, да последват моя пример. Насърчавам всички американци, с всякакви убеждения, да окажат съпротива на сегашния опит на правителството да изопачи и унищожи конституционните гаранции, че нашата власт може да е само от и за народа. Насърчавам и всички хора, които ценят своята сигурност повече от свободата си, да се преселят в Северна Корея, където могат да живеят в общество, по-близко до техните предпочитания, отколкото изграденото тук в Съединените американски щати.

Кратка пауза, после:

— Възможно е никой да не обърне внимание на призива ми. Нищо. Защото, проклет да съм — проклет да съм! — ако допусна някакви си първобитни, изпълнени с омраза, фанатизирани неудачници, които не могат да предложат на света нищо друго, освен мерзки атентати срещу невинни граждани, да ме принудят да се откажа от свободите, които ценя, които обичам и които съм решен да завеща на децата си, също както моите родители ги завещаха на мен.

Хортън плъзна поглед по лицата на събралите се пред него хора, после се завъртя и се насочи към Белия дом, високо вдигнал глава и изправил гръб. След кратък миг на смаяно мълчание репортерите скочиха на крака и закрещяха всевъзможни въпроси. Президентът остана още няколко секунди там — изглеждаше напълно объркан. После и той се обърна и закрачи към резиденцията си.

Всички зяпахме телевизора. Накрая Докс наруши мълчанието.

— Какво беше това, мамка му?

Изправих се и изключих телевизора, тъй като нямах желание да слушам неизбежните малоумни коментари. Завъртях се и погледнах Ларисън, Тревън и Докс.

— Какво беше това, по дяволите?

Докс кимна.

— Само на мене ли ми прозвуча така, все едно някой се е прицелил във висок пост?

— Не, и на мене — казах аз. — Но какъв пост? Ако постигнат каквото искат, тези хора едва ли възнамеряват скоро да проведат избори. И под „скоро“ имам предвид „някога“.

Никой не отговори.

— Тъй де, той приличаше ли ви на човек, който се кани да извърши преврат? — прибавих аз. — Който е организиран убийството на президентския съветник по антитероризма, за да заеме мястото му?

— Мислиш, че може да сме сбъркали, така ли? — повдигна вежди Докс. — За действителните намерения на Хортън? За човека, дето е пратил ония нещастници срещу нас във Вашингтон?

— Но кой друг може да е знаел, че сме там? — попитах. — Освен ако Хортън не е казал на някого... Не знам, на човек, който е имал собствени основания да желае смъртта ни.

— Не — възрази Тревън. — Хорт никога не би нарушил оперативната сигурност, освен ако не е искал да бъдем ликвидирани.

Ларисън наклони глава към Кей, която седеше на едното легло, за пречките на което беше залепена с изолирбанд китката ѝ.

— Ами ония двамата, които се опитваха да я защитават? — напомни той.

— Възможно ли е да ги е пратил някой друг, за да изглежда, че са пратени от Хортън? — предположих аз.

Ларисън поклати глава.

— Това е малко пресилено, струва ми се. Най-простото обяснение е, че сме прави за целите на Хорт. Но съм съгласен, тактиката му е... изненадваща. От друга страна, Хорт никога не постъпва както се очаква. Винаги има някаква цел. Въпросът е какво цели сега? Смяташ ли, че според него това ще я спаси?

Докс се озърна към Кей.

— Тя всъщност няма нужда от спасяване, нали така? Само баща ѝ трябва да си мисли, че има.

Беше глупаво да го каже пред нея. Да, наистина бе така, но ние разчитахме на страха ѝ, за да е по-послушна. Само че той вече го каза и момичето го чу. Нищо нямаше да се промени, даже да възразях.

Ларисън го погледна.

— Няма значение какво може да направим на дъщеря му. Важна е гледната точка на Хорт. И ти гарантирам, че той не се съмнява в мен.

Ларисън наблегна върху последната дума.

— Ние поискахме две неща — побързах да се намеся аз, за да предотвратя нова конфронтация. — Диамантите и да отзове хрътките си. Въпросът е каква е връзката с номера, който той току-що изпълни.

— Няма връзка — обади се Тревън. — Няма отношение към първото и ще му попречи да направи второто. Затова предполагам, че номерът вече е бил планиран. И няма нищо общо с дъщеря му. Става дума за нещо друго.

Аз също бях на такова мнение.

— Добре, но какво? — попитах аз.

Всички мълчаха. Докс се обърна към Кей.

— Миличка, ако имаш някакви идеи каква беше цялата тая работа по телевизията, сега е моментът да ги споделиш.

Тя не отговори веднага. Разбрах, че се е развълнувала при вида на баща си, било заради онова, което беше направил, било заради положението, в което се намираше момичето. Опитваше се да овладее емоциите си.

— Може би просто не забелязвате нещо невероятно очевидно — след малко каза Кей. — Баща ми е почтен човек.

Докс тъжно се усмихна.

— Е, моите уважения, ама ти не го познаваш толкова добре, колкото ние.

— Напротив — възрази тя. — Вие не го познавате толкова добре, колкото аз.

Всички пак се умълчахме. Влязох в секретния уебсайт. Имаше съобщение от Хортън.

— Той идва — осведомих ги аз. — Довечера, с диамантите. Очаквал да кацне към осем. С частен самолет. Не можел да рискува с пътнически заради диамантите. Транспортната полиция била обезумяла, претърсвали всички ръчно. Казва, че е готов да се срещнем където ние поискаме.

— Дава ти маршрута си, така ли? — смая се Тревън.

Кимнах. Нямах нужда никой да го отбелязва. Хортън или съвсем очевидно се опитваше да ни примами в капан, или ни демонстрираше, че можем да го убием, без да окаже съпротива, ако просто пуснем дъщеря му.

Само че трябваше да е втората възможност. Той знаеше, че няма да се разкрием повече от необходимото. За диамантите щеше да отиде

само един от нас. Останалите щяхме да сме другаде, опрели решително съвсем истински пистолет в главата на дъщеря му.

— Той ми каза, че изявлението му щяло да ни успокои — промърмори Ларисън. — Нещо ни убягва, но не го виждам.

Никой не отговори. Едва ли щяхме да го открием. Просто трябваше да попитаме Хортън. И тогава разбрах.

— Не ни трябва да го виждаме. Той иска да разговаря с нас. С онзи, който ще иде да вземе диамантите — Хортън иска да разговаря с него, не само да му предаде чантата.

— Какво ще спечели от това? — учуди се Докс.

Погледнах Кей.

— Не знам. Трябва обаче да решим кой ще отиде на срещата.

Моят партньор се изправи.

— По дяволите, аз ще отида.

Зачудих се дали не блъфира. Знаех, че изпитва желание да закриля Кей и се безпокои заради Ларисън.

— Не — отвърнах. — Искам Хортън да усети онова особено изтръпване, което можеш да оцениш истински само когато се питаш дали точно в този момент през оптичния си мерник не те наблюдава един бивш снайперист от морската пехота.

— Аз не мога — заяви Ларисън. — Колкото и да ми се ще. От нас четиримата, Хорт се страхува най-много от мене. Защото знае, че го приемам лично. Ако искате да сме сигурни, че ще прави каквото му кажем, нека си представя дъщеря си сама и безпомощна в моята компания.

Не ми допаднаше идеята да оставим Ларисън насаме с Кей, обаче не можех да не се съглася с мнението му.

— Аз ще отида — обади се Тревън.

Всъщност предпочитам да го направя аз. Нямах вяра на Тревън. Той беше изключително мълчалив в метрото в Лос Анджелис, когато за пръв път обсъждахме възможността да тръгнем срещу полковника, и в „Капитъл Хилтън“ основателно ме обвини, че го подозирам в съучастие за заложения ни капан с цианида. Но нямаше как да съм сигурен, а и не исках нови конфронтации. Каквито и да бяха отношенията между нас четиримата, явно още не бяхме стигнали дотам, че да уреждаме противоречията си без вероятност от употреба на огнестрелно оръжие.

Колкото и да е странно, не се безпокоях особено, че Тревън може да духне с диамантите. Сто милиона долара са много пари, вярно. Само че няма да останеш достатъчно дълго жив, за да ги харчиш, ако по петите ти сме ние с Ларисън и Докс. По-добре да се задоволиш с и без това космическите дващест и пет милиона и да останеш жив, за да им се наслаждаваш. Предполагах, че Ларисън си е направил същата сметка и е стигнал до същото заключение.

— Ще трябва да наблегнеш адски много на маршрута за засичане на наблюдение — казах. — Не знаем...

Той вдигна ръка.

— Как ни е проследил във Вашингтон, да. Сателити, безпилотни самолети, охранителни камери и прочее. Ще внимавам.

Отново кимнах, осъзнал, че се опитвам да контролирам и най-малките подробности, явно бях неспособен да се въздържа.

— Хорт ще иска да му кажеш кога ще освободим дъщеря му — обади се Ларисън. — Кажи му, че ще е едва след като дадем диамантите на експерт за проверка. Ако си мисли, че пак ще ми пробута торба с пластмаса, ще го накарам да си плати.

— Диамантите са само половината от въпроса — припомни Докс. — Как ще прекрати преследването, след като вече е цивилен? И как изобщо ще разберем, че го е прекратил?

Осъзнах, че Ларисън изобщо не се вълнува за преследването. Искаше само диамантите. Това не беше нещо съвсем ново, но все пак ме обезпокои. Усещах, че ще се наложи да направя нещо с него, нещо крайно. Все още не знаех какво. А може би просто не исках да мисля за това.

Погледнах Тревън.

— Хортън трябва да ти даде уверения, че ще спре преследването. Все още не сме наясно каква форма ще имат тези уверения. Засега можем да приемем, че ще струват нещо, защото в противен случай той ще изложи дъщеря си на по-голям риск. Тъй че, каквото и да каже, просто му отговори, че ще предадеш информацията на останалите и по-късно ще се свържем с него.

— Това няма да му хареса — отбеляза Тревън.

Ларисън се усмихна.

— Ще му е адски неприятно. Само че няма да има избор. Няма да рискува да те върне при нас с празни ръце.

После погледна Докс.
— Поне докато аз съм тука.

24.

Тревън седеше в ъгъла на грамадната, пищно украсена чакалня на лосанджелиската Юниън Стейшън и чакаше Хорт. Глокът лежеше в черна чанта за колан, оставена с отворен цип на голямото кресло от махагон и кожа до него, но той не очакваше незабавни проблеми. Дори Хорт да не беше подал оставка, неговите възможности бяха доста ограничени. Какво би могъл да направи? Да доведе група за похищение? Щеше да им се наложи да измъкнат Тревън от гарата, ако преди това изобщо оцелееха при престрелката. Убийство? Това нямаше да донесе на Хорт нищо, освен може би смъртта на дъщеря му. Не, най-вероятният сценарий — освен Хорт да не направи абсолютно нищо, като се имаше предвид, че го държат за ташаците — беше полковникът да нареди на хората си да чакат на разстояние и да се надява, че ще успее да проследи Тревън до мястото, където държат Кей. И тъкмо затова бяха определили за място на срещата Юниън Стейшън. С нейните многобройни нива, входове и изходи, с множеството ѝ жп перони, метростанции и автобусни спирки и с близостта ѝ до три магистрала и безброй улици, щеше да е нужна цяла армия, за да завардят гарата.

Малко се изненада, когато Рейн се съгласи точно той да се срещне с Хорт. Човекът имаше верен инстинкт и се беше насочил към Тревън в „Капитал Хилтън“. Само че нямаше върху какво да стъпи и сигурно бе решил, че просто трябва да запази подозренията за себе си. Поне за момента.

Наблюдаваше всевъзможни хора да минават и заминават по настлания с плочки под и през грамадните сводести входове. Високият таван с открити греди и полилеи в стил ар деко поглъщаше телефонните им разговори, а напомнянията за значението на бдителността и необходимостта от незабавно съобщаване за подозрителни действия периодично ги заглушаваха. Във въздуха се усещаше напрежение, не много по-различно от последиците на 11 септември: хората бързаха повече от обикновено, като че ли минаването през жп гара е станало равностойно на смъртоносна игра,

лицата им бяха опънати, подозрителни и уплашени, очите им скачаха насам-натам в опит да разчетат изражения, на които по-рано изобщо не са обръщали внимание. Навсякъде имаше полиция и петима-шестима войници, патрулиращи в бойна униформа, стиснали в готовност своите М-16. Това обаче не бяха хора на Хорт. Бяха резервисти, а за агент като Тревън разликата между някой нещатен и ветерана от Съвместното командване на силите за специални операции беше като разликата между дете, играещо мач, и професионалист от Националната футболна лига. Хората на Хорт бяха невидими чак до момента, в който ти нахлузваха чувал на главата или ти пръскаха мозъка. Сценката с тези хора на гарата беше просто театър. Те трябваше да изглеждат страшно и да успокояват паникьосаното общество, че НЕЩО СЕ ВЪРШИ, и Тревън предполагаше, че майсторски си играят ролите.

Хорт се появи в девет и нещо. Носеше цивилно облекло — тъмнозелен панталон и зелено поло — и син найлонов сак. Лицето му беше нетипично омърлушено — изглеждаше изтощен до крайност, като човек, който е претърпял голяма загуба и сега е ужасен да не изгуби и всичко останало.

Той бавно прекоси чакалнята, като въртеше глава наляво-надясно, после видя Тревън. Докато полковникът се приближаваше, Тревън стисна ръкохватката на глока и постави палец от външната страна на чантата. Можеше да стреля през нея, ако се наложи, и пистолетът щеше да остане скрит. Той обходи с поглед помещението и не забеляза подозрителни хора, идващи зад Хорт или от друга посока.

Полковникът спря на няколко крачки от него. Не седна и Тревън не се изправи.

— Радвам се, че си ти — каза Хорт.

Тревън отново огледа залата.

— А не бива.

— Защо?

— Защото оня случай в „Капитъл Хилтън“ беше втория път, когато се опитваш да ме убиеш. Бях пълен идиот, че ти казах какви са плановете на Ларисън. Той беше прав. Трябваше да му помогна да те очисти.

— Онези хора не бяха дошли за теб. Ти ми съобщи къде мога да ви намеря, спомняш ли си? Знам, че мога да имам доверие само на теб. Известно ли ти е какво означава това за мен след всичко, случило се

между нас? Имаш ли представа колко съм ти благодарен, че ми даваш втори шанс?

Очакваше нещо подобно. И тъкмо затова двойно повече се ядоса от факта, че се изкушава да му повярва.

— Носиш ли каквото поискахме? — попита той.

Хорт пусна сака на креслото до Тревън.

— Всичко е вътре. Обикновен найлонов сак, без място за проследяващи устройства, макар да предполагам, че все пак ще искаш да провериш.

— Ще проверим и съдържанието. При експерт.

— Разбирам. Но те уверявам, че съдържанието е такова, каквото поискахте. А сега ще ти предложи още нещо и ще те помоля за още една услуга.

— Каква?

— Ако искаш да ме закараш в някой каньон, национален горски парк или друго тихо място, аз ще коленича, ще се вгледам в далечината и можеш да ме застреляш в тила. Само кажи.

— Това предложението ли е, или услугата?

Хорт напрегнато се усмихна.

— Предложението. А услугата — първо ме изслушай. И каквото и да решиш, моля те, пусни моето момиче.

Той се задави на последната дума. Тревън не вярваше на очите си. Никога не беше виждал Хорт в друго състояние, освен самоуверен, компетентен, винаги овладян. Сякаш със стореното го бяха пречупили и въпреки всичко Тревън изведнъж изпита срам.

Но не можеше да си го позволи, а още по-малко да го покаже.

— Това са две услуги — посочи той.

— Не ме интересува как ги броиш. Не ме интересува и какво ще правиш с мен. Никога през живота си не съм молил никого за нищо, а сега те моля. Пусни я.

— Покажи ми глезените си. И се обърни кръгом.

Хорт се подчини. Не носеше оръжие.

Тревън се огледа. Все още нямаше проблеми.

— Добре. Да вървим.

— Къде?

— Може би на някое тихо място, както предлагаш ти. И по пътя ще ми разкажеш онова, което искаш да чуя.

Прекошиха гарата и се спуснаха на нивото на Червената линия на метрото. Останаха на перона, докато поредната мотриса пристигна и замина, и когато слезлите пътници си тръгнаха и двамата останаха сами, Тревън включи детектора, който му беше дал Рейн. Устройството не реагира.

— Носиш ли джиесем? — попита той.

Хорт кимна.

— Да, но съм извадил батерията. Реших, че ще ме накараш да го направя.

Добре тогава. Хорт или беше чист, или носеше устройство, което възнамеряваше да задейства по-късно. За да предотврати тази възможност, Тревън щеше отново да включи детектора, когато останеха насаме.

Дойде и замина друга мотриса, перонът за миг пак опустя и този път Тревън се увери, че никой не ги следи, поне не отблизо. Изчакаха и се качиха на следващата мотриса. Беше полупразна и всички пътници изглеждаха цивилни, макар и напрегнати. Тревън каза на Хорт да седне няколко места пред него, обърнат в същата посока, за да може да провери сака, без да се безпокои, че полковникът ще се опита да го обезоръжи, докато е зает с това. Не че щеше да има полза от обезоръжаването му, но беше най-добре да лишиш противника едновременно от мотив и възможност.

Докато мотрисата се носеше напред, олюлявайки се в тесния тунел, той дръпна ципа на сака. Хиляди светли камъчета, някои жълтеникави, други светлосиви, повечето прозрачни. Внимателно зарови пръсти в тях. Нищо, само камъните. Опипа дръжките и шевовете. Не откри издайнически издутини и жици. Нямахше предаватели. Просто сак. Добре.

Слязоха на Върмонт и Бевърли и отново зачакаха на перона. Нямаха опашка, освен ако Хорт не водеше достатъчно хора, за да покриват всяка мотриса по Червената линия. Качиха се на следващата и с нея стигнаха до последната станция в Северен Холивуд. Излязоха на Чандлър Булевард, където Тревън по-рано беше паркирал друга крадена кола, тъмносиня тойота „Акорд“, един от най-популярните и съответно най-разпространени автомобили в Америка, който някоя изтормозена домакиня беше проявила глупостта да остави с ключа в

запалването, докато изтича за малко с куп ризи до химическото чистене в Кълвър Сити.

Той подаде ключа на Хорт.

— Ти ще караш.

— Къде отиваме?

— Ще ти кажа по пътя.

Хорт едва ли още разполагаше със същия достъп до ресурсите на разузнавателната система на страната, на какъвто можеше да разчита преди оставката си. Пък и за разлика от другите, Тревън знаеше, че полковникът не е прибягнал до тях, за да ги открие в „Капитъл Хилтън“ — просто беше получил сведенията от самия него. Освен това беше вечер, което означаваше, че „птичките“ трудно ще могат да ги проследят. Въпреки това упъти Хорт по маршрут за засичане на наблюдение, включващ маневри с влизане и излизане от подземни паркинги, каквито бяха използвали, за да скрият движенията си след отвличането на Кей. Докато пътуваха, детекторът на Рейн продължаваше да мълчи.

Накрая се озоваха на Лейк Холивуд Драйв, самотен, лъкатушен път сред Холивудските хълмове, гледащ към Холивудския язовир. Когато стигнаха до един завой, отчасти скрит зад храсталаци и изсъхнали дървета, Тревън каза на Хорт да отбие и спре. При други обстоятелства нямаше да избере такова място за среща, защото винаги имаше шанс да мине полицейска кола. Точно сега обаче органите на реда в Лос Анджелис несъмнено повече се интересуваха от защитата на жизненоважната инфраструктура, отколкото от хлапетии, които отиваха да се натискат из хълмовете.

Полковникът угаси фаровете и мотора и погледна през левия прозорец.

— Подходящо място да изхвърлиш труп — отбеляза той. — Надявам се първо да ме изслушаш.

— Слушам те.

— Нещо против да запаля една пура?

Тревън стисна ръкохватката на глока и познатата тежест го успокои.

— Както искаш.

Хорт натисна ключа на левия прозорец, после извади продълговата кутия и нож за пури от предния джоб на панталона си.

Развъртя капачката на кутията, извади пурата и ловко отрязва единия ѝ край с ножа. Хвърли парчето през отворения прозорец, лапна отрязания край, измъкна дървена клечка кибрит от кутията, драсна я с нокът, изчака малко и бавно запали върха на пурата, като методично я въртеше, за да се разгори равномерно. Когато остана доволен, той размаха клечката, за да я угаси, и хвърли и нея през прозореца.

— Кубинска „Монтекристо“ — каза полковникът и се отпусна назад на седалката. — Извинявай, имам само една.

Тревън продължаваше да го държи на мушка.

— Моля, пуши си спокойно.

Смисълът беше ясен и нямаше нужда от обяснения: „Защото сигурно ти е за последен път“. Хорт издиша облак сладък дим.

— Знам какво си мислиш. Мислиш си, че аз стоям зад тези атентати под фалшив флаг. Че участвам в тях.

— В обратното ли искаш да ме убедиш?!

— Не и по начина, по който смяташ ти.

Очите на Тревън се приспособяваха към мрака. Изгряваше нащърбена луна, чиято бледа светлина осветяваше настилката на пътя и се отразяваше в язовира под тях.

— Тогава ми обясни.

— Рейн предаде ли ви какво му казах за същността на този преврат?

— Да.

— Какво ви каза по-точно?

— Че системата се разпаднала. Заговорниците искали претекст да вземат властта, за да поправят нещата, и после щели да я върнат. Ти си смятал плана за безумен и си искал да ликвидираш най-важните участници, за да го предотвратиш.

— Съвсем вярно обобщение.

— Но после установихме, че хората, които ти искаше да ликвидираме, всъщност не участват в преврата. И че му се противопоставят.

— И това е вярно.

— По дяволите, какво тогава правиш, Хорт? На чия страна си?

Полковникът въздъхна.

— Заговорниците са прави да смятат, че системата се е разпаднала. Пррави са и да смятат, че без незабавна и радикална

операция пациентката със сигурност ще умре. Обаче не са прави да смятат, че е нужен преврат. Превратът ще убие пациентката в името на нейното спасение. Нужно е нещо малко по-различно.

— Какво?

Хорт го погледна.

— Опит за преврат.

Тревън не отговори. Помъчи се да впише в тази нова рамка онова, което вече е разбрал.

— Искаш да кажеш, че... че си искал превратът да започне, така ли?

Хорт кимна.

— И после да го спрем. Да разкрием каква е била истинската му същност.

— Защо? Какво ще постигнеш с това?

— Може би нищо. В такъв случай републиката ще повехне и умре повече или по-малко според очакванията, както и без това щеше да се случи. Но хората може би... може би... ще осъзнаят.

— Какво ще осъзнаят?

— Колко малко е оставало да изгубят всичко, което е трябвало да ценят, но което са започнали да приемат като даденост. Гледа ли речта ми в Белия дом?

— Да.

— Тогава казах, че никога няма да се откажем от свободите си, ако терористите изрично го поискат. Това е самата истина. Съгласен си с мен, нали?

— Да, струва ми се.

— Е, с това показвах на страната какво ще се случи. Подготвих бойното поле.

— Не те разбирам.

Хорт дръпна от пурата, задържа дима в устата си и бавно го издиша през прозореца.

— Кръвта на републиката се изцежда до капка от една уродлива система за национална сигурност, пуснала такива метастази, че даже Дуайт Айзенхауер нямаше да я познае в най-ужасните си кошмари и най-страшните си предвиждания. Хората приемат това състояние на нещата, защото не усещат, че им се отнема нещо. Но ако бъде разкрита

същността на олигархията в тази страна, има шанс народът да окаже съпротива. Шанс. Разбираш ли?

Тревън се замисли.

— Искаш да кажеш, че дори доброволно да се отказва от нещо, човек ще се бори да го запази, ако смята, че някой се опитва да му го открадне.

— Точно така.

— Тогава защо си подаде оставката?

— Когато проумеят какво става, отвратените и разочаровани маси ще имат нужда от герой. Човек с безупречна репутация и вярна преценка. Човек, доказал с действията и саможертвата си, че е безкористен слуга на народа, който не може да бъде съблазнен нито с власт, нито с каквото и да е друго.

Тревън не за пръв път съзнаваше, че Хорт е свикнал с манипулации, измами и стратегии, които бяха чужди за агента. Не знаеше дали да му завивжда, или да изпитва облекчение.

— Обръщението ти пред Белия дом — каза той. — Според Докс прозвучало като предизборна реч.

— В известен смисъл е така.

— За какъв пост?

— Ако всичко е наред, ще бъде създадена независима комисия за разследване на причините за опита за преврат и издирване на заговорниците. Тя също ще препоръча промени, гарантиращи, че такова нещо никога няма да се повтори. Аз ще оглавя тази комисия. И ще се погрижа тя да работи в интерес на страната.

Тревън стисна ръкохватката на глока, сякаш за да си напомни, че пистолетът му още е там.

— Но... нали каза, че искаш да бъде разкрита същността на преврата?

Хорт мрачно се подсмихна.

— Е... почти да бъде разкрита.

— Какво значи това?

— След неотдавнашните атентати гражданите трябва да повярват, че е виновна ненаситно алчната олигархия. Макар че всъщност олигархията общо взето е доволна от статуквото и не иска нищо да се променя. Главното е хората да разберат, че за малко не са

изгубили всичко. И никога да не узнаят, че аз съм насочвал хода на събитията.

— Защото тогава няма да можеш да ги насочваш.

— Точно така. И ако не мога, всичко може да отиде по дяволите. Превратът може да успее. Най-малкото, заедно с виновните може да бъдат наказани невинни.

— Но ти си виновен.

— Да. Сега ръцете ми са оцапани с кръвта на безброй американци. Аз ги избих, мъже, жени и деца, независимо че беше за по-голямо благо, и ако има ад, вечно ще горя в него.

Той дръпна от пурата и задържа дима за миг, като че ли се опитваше да се успокои. После силно го издуха през прозореца.

— Но докато съм жив, аз ще се боря саможертвата им да не е била напразна. И за тази цел имам нужда от твоята помощ. Защото ти ме постави в неизгодно положение.

— За какво говориш?

— Нямах намерение да подавам оставка и да произнасям речта си толкова скоро. Нуждаех се от поста си, за да продължа да насочвам нещата. Но после вие взехте, че отвлякохте дъщеря ми, и ме принудихте да го направя.

— Все още не разбирам за какво говориш.

— Говоря за това, че Дан Гилмор, новият шеф на Националния антитерористичен център, който ръководеше джихадистките групировки, стоящи зад атентатите, смята, че страната още не е достатъчно обезумяла, за да приеме суспендирането на конституцията и налагането на военно положение. Затова планира още един атентат. Според него той ще му даде картбланша, към който се стреми.

Тревън усети, че кръвта се оттича от лицето му.

— Училище.

Хорт го наблюдаваше.

— Да, точно така. Атентат в начално училище. С много жертви. Тогава президентът ще може да прави каквото иска и останалите членове на кабинета и народът ще го окуражават. И превратът ще стане свършен факт. Вече няма да мога да го предотвратя.

Тревън толкова се разгневи, че бе готов да го застреля.

— По дяволите, Хорт, какви ги мислиш, по дяволите?

— Няма значение какво мисля аз. Важното е къде сме ние.

— Празни приказки. Защо трябваше да подаваш оставка тъкмо сега?

— Защото иначе нямаше да мога да се измъкна и да дойда в Лос Анджелис още първия ден, в който президентът ме назначи за свой съветник по антитероризма. Защото смятам, че е съвсем минимална вероятността да си тръгна жив от тази среща, а нямаше да има смисъл да дойда и да умра тук, без да съм дал примера, който трябваше да оставя.

— Значи рискуваш живота на десетки ученици, така ли? Или на стотици? Освен хората, които вече уби? За да спасиш *своята* дъщеря?

Отговор не последва.

— Знаеш ли какво би трябвало да направим, Хорт? Би трябвало да ѝ пръснем черепа, за да видиш какво им е на всички родители, на които ти си причинил същото нещо. Същото нещо, мама му стара!

В купето цареше тишина. Навън свиреше самотен щурец.

— Не го прави, моля те — тихо произнесе Хорт.

— Няма да го направя, само защото не съм като тебе.

— Знам и съм ти благодарен. Но Ларисън е различен. Не му позволявай, моля те.

— Ларисън да прави каквото иска. — Не беше сигурен дали говори сериозно, или в гнева си просто се стреми да измъчва Хорт.

— Чуй ме. Дадох ти диамантите. Сега можеш да ме убиеш, ако искаш. Натъпчи ме в багажника и ме закарай на Ларисън, за да пикае върху трупа ми, мисля, че това ще му хареса. Но ако обичаш тази страна, остави ме жив още малко. Никой друг не се опитва да оправи нещата. И никой друг не е в състояние да го направи.

Тревън отвратено поклати глава.

— Не познавам по-егоистичен и лицемерен лъжец от теб.

— Съзнавам, че молбата ми да ме оставиш жив, докато оправя нещата, е егоистична. Мога да кажа само, че ако предпочиташ, можеш да ме застреляш. Така или иначе, моля те, Бен. Моля те. Пусни дъщеря ми. Тя не ти е направила нищо, ти изобщо не я познаваш. Моля те. Просто я пусни.

Известно време двамата мълчаха. Пурата на Хорт бавно гаснеше в мрака.

— Другите не искат само диамантите — накрая рече Тревън, съзнавайки, че отстъпва нещо и че Хорт също ще го разбере. — Искат

и да ни реабилитираш. Да ни махнеш от списъците, в които си ни включил.

— Сега съм цивилен, Бен. Вече не мога да направя нищо. Бих могъл обаче като шеф на комисията, за която ти споменах.

Тревън се вторачи в него.

— Ти си невероятен.

— Знаех, че ще го приемеш като поредното позорно егоистично изявление — отвърна Хорт. — Но е факт.

Тревън не отговори. И това се очакваше. Което не означаваше непременно, че е лъжа.

— Погледни го така — продължи полковникът. — Диамантите са у вас. Аз вече съм цивилен и можете да ме намерите по всяко време. Оставете ме да довърша започнатото. Помогнете ми да предотвратя атентата срещу училището. И пуснете Мими. Какво ще изгубите? Просто я пуснете.

Тревън го наблюдаваше. Изглеждаше му някак смален и не беше сигурен дали с Хорт е настъпила някаква обективна промяна, или сега просто го вижда в нова светлина.

— Защо се опита да ни очистиш в „Капитъл Хилтън“? — след малко попита той.

— Не съм се опитвал да очистя теб. Казах ти, целта ми бяха другите.

— Не ти вярвам. Щеше да ме предупредиш.

— Как? Ти нямаше джиесем, поне не онзи, който използваш обикновено. И не си ми се обаждал.

Това може и да беше вярно. Нямаше как да е сигурен. Ала му бе изключително неприятно, че му се иска да е истина.

— Няма значение. Тогова защо се опита да очистиш другите?

— Известно ти е защо. Знаят прекалено много. За моето участие. За всичко.

— И аз знам.

— Нали ти казах, ти си единственият човек, на когото имам доверие.

— Дори да ти вярвах, което не е така, в очите на другите сега ти си също толкова мотивиран да ги убиеш, колкото и по-рано. Може би дори повече.

— Възможно е още да съм мотивиран. Но вече не разполагам с нужните средства. Набий си го в главата — сега съм цивилен. Диамантите са у вас, можете да отидете където поискате. И както казах, после винаги ще можете да ме намерите. Ще можете да намерите и дъщеря ми, ако направя нещо срещу вас. Не виждам как бих могъл да ви попреча.

Тревън се замисли. Всички се бяха съгласили, че ако има възможност, както се очакваше, трябва да убие Хорт. Може би после щяха да открият, че „диамантите“, които му е дал, са фалшиви, също като онези, които беше пробутал на Ларисън. Може би службите за национална сигурност пак щяха да ги гонят до дупка. Но ако рискът за живота на родната му дъщеря не можеше да го принуди да отстъпи, най-вероятно нищо нямаше да е в състояние. Така поне щяха да получат удовлетворението да знаят, че е умрял преди тях.

Само че много от твърденията на Хорт звучаха логично, ако цялата история изобщо имаше нещо общо с логиката. Изглеждаше, че ситуацията не е такава, каквато бяха предполагали те. Жив, Хорт можеше да им е по-полезен, отколкото мъртъв. Можеше да предотврати преврата и да „оправи нещата“, както се изразяваше. Без него шибаният план, който беше задействал, сигурно щеше да заживее свой живот, ако вече не се бе стигнало дотам.

А и не биваше да забравя за училището. Как щеше да се чувства, ако знае за нещо такова и допусне да се случи? В хода на работата си беше вършил много тъмни неща, много съмнителни дела. Някои от тях нощем не му даваха да заспи. Някои го караха да си задава въпроси за наказанието, разплатата и дори за ада. Но честно можеше да каже, че всичко, каквото е вършил, е било необходимо, за да защити безопасността на американците. Понякога му се струваше, че единствено тази мисъл спасява разума му пред лицето на онова, което понякога изискваха задачите. И как трябваше да постъпи сега? Как щеше да намери покой, ако някой вдигнеше във въздуха училище — училище, за бога! — а той би могъл да го предотврати, ала не го бе направил? В сравнение с това възможността някой да го изнудва с някакъв си глупав запис изведнъж му се стори маловажна.

Не беше сигурен. Нямаше много по-голяма вяра в собствените си мотиви, отколкото в тези на Хорт. И не знаеше какво ще кажат другите.

Бяха сключили договор, а това не бяха хора, договорите с които се разтрогват в съда.

— Да си допуша ли пурата? — попита Хорт. — Последна ли ще ми е?

Тревън се надяваше, че не се оставя да го изиграят. Ако го изиграеха, щеше да е абсолютен неудачник. Щеше да си заслужи участта, каквато и да е тя.

— Разкажи ми за онова проклето училище — рече той.

25.

Докато чакахме Тревън, в мотелската стая беше надвиснало напрежение. Докс донесе пица, нахранихме се, после, за да убием времето, гледахме новините, които се свеждаха до интервюта с така наречени „експерти по тероризъм“, раздуващи фантазиите си за последната екзистенциална заплаха и как щяло да е най-добре да се борим с нея, наред с фризирани коментатори, маниакално разискващи семиотиката на зашеметяващото напускане на Хортън от Розовата градина по-рано същия ден.

С напредването на вечерта Ларисън изпаднаше във все по-остра параноя и се самоубеждаваше, че Хортън е довел хора, които са отвлекли Тревън и с изтезания са измъкнали от него информацията за нашето местонахождение. Беше насочил глока си към Кей и се кълнеше, че ако някой разбие вратата, тя първа ще умре. На което Докс с нетипична заплашителност отговори:

— Свали пистолета. Плашиш я.

— Тя трябва да се страхува — заяви Ларисън.

— Е, тогава браво, успя. Сега, както казах, свали пистолета и стига си приказвал такива неща. Излишно е.

Ларисън го погледна.

— Не ми нареждай какво да правя.

Докс извади своя уилсън.

— Синко, тоя път няма да ти се правя на Кливън Литъл. Ако се ебаваш с мене, сам ще трябва да се оправяш.

— Млъквайте и двамата, мама му стара — прекъснах ги и нарочно влязох в ролята на главния. Ако се получеше и те ме приемеха за старши, това щеше да им даде основание да ме послушат и да се измъкнат с чест. Ако пък не, нещата щяха да станат много по-лоши.

Последва дълго и напрегнато мълчание. Накрая Ларисън неохотно пъкна глока обратно в колана си. Като го наблюдаваше невъзмутимо, Докс бавно направи същото.

Дадох знак на Ларисън да се оттеглим в банята и се обърнах към партньора си:

— Остави ни насаме за минутка.

Влязохме вътре. Затворих вратата след нас.

— Виж, той има слабост към момичета и когато я плашиш така, само го ядосваш — тихо казах.

— Негов проблем.

— Добре, но ти си професионалист, какво печелиш с това? Каква ти е ползата?

Той не отговори.

— Въпросът е, че не е в твой стил. Вече сме доста време заедно — два удара, прекосяване на страната, едно отвличане — и винаги си се владял страхотно. Какво толкова те разпали сега?

Ларисън се извърна.

— Не знам.

— Искаш ли да ми кажеш?

Той се засмя.

— Да не се опитваш да ми бъдеш психоаналитик?

— Опитвам се да ти бъда приятел.

— Е, недей.

Погледнах го.

— Познаваш ли много хора, способни да разберат мръсотията, която си вършил? Които знаят колко ти тежи тя?

Ларисън отново не отговори.

— Виж, прави каквото искаш — завърших аз. — Но трябва да престанеш да се палиш толкова. Това нервира Докс, започва да нервира и мен. Ако мога да помогна, позволи ми да го направя, но така или иначе, всички имаме нужда да си спокоен. Аз имам нужда да си спокоен. Какъвто си обикновено. Нали така?

След малко той кимна.

— Добре.

Излязохме от банята и продължихме да чакаме. Повече никой не размахваше пистолети. Щеше да се наложи да направя нещо с Ларисън, ала не знаех какво. Да го разтърся? Да го застрелям? Как изобщо можех да му повлияя? Помислих си: „Жив да не съм, ако някога повече работя в екип“. И в следващия миг трябваше да сподавя дивия си смях, защото ми хрумна, че тъкмо това е проблемът с този екип.

Наближаваше един през нощта, когато на вратата тихо се почука. Всички се изправихме, освен Кей, чиято китка продължаваше да е залепена с изолирбанд за пречките на леглото. Всички пистолети отново бяха извадени. Ларисън наблюдаваше Кей, Докс наблюдаваше Ларисън. Погледнах през шпионката. Беше Тревън.

— Спокойно — обърнах се към Ларисън и Докс. — Той е.

Отворих вратата и Тревън влезе. Носеше сак. Окуражаващо. Заклучих вратата зад него.

— Взе ли диамантите? — попита Ларисън.

— Един момент — спрях го аз. — Още не ни разказвай. — Посочих Кей. — Докс, би ли й сложил слушалките?

Бяхме взели големи слушалки и радио, за да можем да говорим в нейно присъствие, без да ни чува. Моят партньор постави слушалките на собствените си уши, настрои звука и след това ги нагласи на главата на Кей. Тя го понесе добре — с неутрално, но не и безизразно лице, с примирена, но не и пречупена поза.

— Тук са — повдигна сака Тревън.

Ларисън кимна. Не ми харесваше нетърпеливият му вид.

— Очисти ли го? — попита той.

Пауза. После:

— Не.

Ларисън зяпна.

— Какво?!

— Няма да ви лъжа — отвърна Тревън. — Можех. Той обаче ми каза някои неща и реших, че ще направим грешка, ако го ликвидираме сега.

— Мама му стара — изруга Ларисън. — Хорт винаги измисля някакви дивотии. Винаги. Кога ще го проумееш, по дяволите?

Тревън го погледна.

— Знаеш ли, нещо започваш да ми писваш.

„Хайде пак се почна!“ — помислих си.

— Слушайте — намесих се с най-командирския си глас. — Всички сме поизнервени. Вие сте професионалисти, познавате признаците и причините. Вече от една седмица сме напрегнати до крайност, от Лас Вегас до Виена, после обратно на източното крайбрежие, престрелки, три дни непрекъснато пътуване в портативна сауна чак до Калифорния, притеснения за сателити, безпилотни

самолети и с каквото там Хортън ни е проследил във Вашингтон... никакво уединение, никакви почивки и почти никакъв сън. Чудно как още не сме се избили един друг. Ама хайде да не се избиваме накрая, съгласни ли сте? Трябва да успокоим топката. Иначе всички ще умрем.

Всички мълчаха. Или моментът беше отминал, или пак щеше да се наложи Докс да изпълни някоя сцена от популярен филм. Или всички щяхме да се изпозастреляме един друг. Поне един от тримата.

— Какво каза той? — накрая наруши тишината Ларисън.

Тревън ме погледна.

— Ти се оказа прав за училищата.

Всички мълчаливо го изслушахме. Когато свърши, Ларисън каза:

— Не е възможно да му вярваш. Не виждаш ли какво прави?

Обърнах се към Тревън.

— Казал ти е къде и кога ще бъде извършен атентат срещу училище, така ли?

Той кимна.

— В Линкълн, щата Небраска. Точно в центъра на страната. След три дни, в първия учебен ден след лятната ваканция. Сутринта в салона щяло да има някакво събрание по случай откриването на учебната година. Оня Гилмор командвал група от четирима души. Хорт казва, че щели да се появят с картечни пистолети и просто да изтрепят всички. Нищо екстравагантно и изискващо сложна логистика, само чист ужас и смърт, специално за новините по телевизията.

— Аха — изсумтя Ларисън. — Поредният капан. И ние ще отидем точно където и когато ни каже Хорт. Този път ще прати снайперисти в коли навсякъде около училището. Ще ни локализира, ще ни очисти, после ще се прибере вкъщи и ще си отвори бира.

— Има още нещо — прибави Тревън. — Ще ударят сградата с ракета „Хелфайър“, изстреляна от безпилотен самолет, докато атентаторите са вътре.

— Какъв е смисълът? — попита Докс. — Да убият атентаторите ли?

— Да — кимна Тревън. — Точно както Хорт се опитваше да убие нас, след като очистихме Шорок и Финч. И да увеличат мащабите на опустошенията. Но не виждате ли? Ако се опитаме да го предотвратим, няма всички да сме на едно и също място по едно и също време. Някои от нас ще трябва да ликвидират атентаторите.

Други ще трябва да обезвредят безпилотния самолет или да открият наземния екип, който го управлява.

— Значи Хорт ще ни локализира на две места, вместо само на едно — заключи Ларисън. — Все същите глупости и ти му се връзваш. Пак.

— Ами ако грешиш? — обърна се към него Докс. — Ами ако Хортън казва истината? Ще бъдат избити цял куп деца и в това ще сме замесени ние.

Ларисън повдигна вежди.

— Защо да сме замесени?

— Ние очистихме Шорок и Финч — поясни Докс. — Помогнахме да се случи всичко това.

— Изобщо не сме виновни — заяви Ларисън. — Смятахме, че го предотвратяваме, спомняте ли си?

— На теб изобщо не ти пукаше дали го предотвратяваме, започваме, или го ебем в гъза — сопна му се Докс. — Искаше само проклетите си диаманти.

За миг лицето на Ларисън се изкриви. „Какво искаш да кажеш с това?“ — разчетох изражението му аз. Усетих, че се мъчи да не поглежда Тревън, който съвсем лекичко поклати глава, сякаш отвърщаше: „Аз не съм им казал“.

В главата ми изкънтяха думите на Хортън:

„Ларисън е... човек, който има прекалено много за криене. Проблемен човек.“

Не бях сигурен как съм разбрал. Беше подсъзнателно, не можех да го обясня. Обаче знаех. Че Ларисън е гей. И Тревън знаеше, а Ларисън знаеше, че Тревън знае тайната му.

Всичко това ми мина през ума само за миг. Съмнявах се, че Докс е обърнал внимание, и предполагах, че Тревън и Ларисън са сигурни, че нито моят партньор, нито аз сме забелязали нещо. Не знаех дори точно какво означава това. Оттук ли идваше напрежението на Ларисън? И защо изобщо на нас с Докс трябваше да ни пука?

Ала на Ларисън му пукаше. Това беше ясно. Държеше го в тайна и искаше да си остане така.

— Няма значение какво съм искал — напълно възвърна самообладанието си той. — Важното е, че каквото и да замислят тия хора за училището или където и да е другаде, това няма нищо общо с

нас. Даже да се абстрахираме от факта, че пак ни гласят капан, бас държа. Но дори да останем живи, нима искате да направим нещо, което ще помогне за връщането на Хорт на власт? Имаме късмет, че в момента зъбите му са извадени. Да не искате пак да тръгне срещу нас? Защото той ще го направи. Мотивите му не са се променили, само възможностите.

— Правете каквото искате — каза Тревън. — Аз вече съм решил за себе си. Няма да стоя със скръстени ръце и да го допусна. През живота си съм вършил много гадни неща, обаче няма да направя това.

— Чудесно — усмихна се криво Ларисън. — Утре ще дадем да проверят диамантите. Ако са истински, ще си ги поделим поравно и всеки си хваща пътя.

Никой не оспори логиката му, но въпреки това позицията му не ми хареса. Какво щеше да направи, ако заподозре, че знаем тайната му? Щеше ли да ни заплашва нещо? Ала Тревън знаеше и Ларисън като че ли се примиряваше с това. А диамантите? Наистина ли щеше да се откаже от три четвърти от тях, въпреки че първоначално му бяха принадлежали всичките? Докс ме погледна.

— И аз няма да стоя със скръстени ръце и да го допусна. Дори диамантите да се окажат истински, как ще се наслаждаваме на парите, ако ги получим на цената на живота на цял куп дечурлига?

— Какво общо има едното с другото, по дяволите? — избухна Ларисън.

Моят партньор не му обърна внимание.

— Можеш ли да се свържеш със своя азиатски приятел и да видиш дали е в състояние да направи нещо? Или сам да го спре, или да ни помогне с малко информация и необходимото оборудване.

Кимнах. Но вътрешната ми борба продължаваше. Чудех се дали Ларисън е единственият от нас четиримата, който няма съвест. Или е единственият, който има мозък.

Спомних си онази среща на закуска с Хортън и неговото убеждение, че човек непременно ще срещне своя създател. Тогава той не говореше за извършеното от него. А за онова, което възнамерява да извърши. Какъв идиот съм бил да не забележа разликата!

— Ще видя какво може да направи — обещах аз. — Утре двамата с Ларисън ще занесем образци от диамантите на бижутер. Ако се окажат истински, всички отново ще бъдем свободни агенти.

Нямаше възражения срещу разделението на труда. Всички разбираха, че никой няма да бъде оставен сам с диамантите, нито някой щеше да е единствената връзка с експертизата на бижутера.

Положението ставаше адски напрегнато. Участието в този екип ми напомняше старата максима за войната: лесно се влиза, трудно се излиза.

— Може би не си се сетил за едно нещо — казах на Ларисън.

Той ме погледна.

— Какво?

— Моят човек ми обеща да ни помогне, ако му дадем доказателство. Да ни махне от президентския списък или където там са ни вкарали.

Ларисън отвратено поклати глава.

— Нали не смяташ за съвпадение това, че според думите на самия Хорт, и той искал същото? Доказателство, че тия атентати са под фалшив флаг?

— Не те разбирам.

— Хорт притежава невероятна способност така да ти представи каквото иска, че да звучи точно като онова, каквото искаш ти.

— Но ние така или иначе трябва да имаме доказателство.

— Тогава си го търси. Казах ти, аз съм дотук.

Повече нямаше за какво да говорим. Отново почивахме на смени, ала аз почти не спах. Поставях се на мястото на Ларисън, виждах ни по начина, по който предполагах, че ни вижда той. И получената картина не ме оставяше да заспя.

26.

Рано на другата сутрин с Ларисън излязохме с нашия дял от диамантите, за да ги занесем за проверка.

Чувствах се малко неловко да се мотая с чантичка, която, ако диамантите бяха истински, съдържаше нещо от порядъка на двайсет и пет милиона долара, но в момента и за двамата беше най-сигурно всеки да отговаря за своята част. Ларисън определено нямаше да откъсне очи от своята — веднъж вече го бяха прекарвали и той нямаше намерение отново да го допусне.

Избрахме дълъг маршрут за засичане на наблюдение и накрая стигнахме до „Бевърли Уилшър“, където невероятно отдавна бяхме закусвали с Хортън. Предишната вечер бях качил на секретния уебсайт подробна информация за разговора на Тревън с полковника. Сега позвъних на Канезаки от един обществен телефон във фоайето.

— Откри ли нещо? — попитах го, когато вдигна.

— Да. Информацията на Хортън се потвърждава.

— Как?

— От две неща. Първо, по време на едно от лобистките си назначения извън властта Гилмор е оглавявал компания, финансирана от Агенцията за изследователски проекти в областта на отбраната. „Нови въздушни възможности“. Или съкратено НВВ.

— Ясно.

— Това, което ти казвам, е строго секретно...

— Я стига.

— Извинявай. Явно ми е навик. Както и да е, НВВ е създавала прототипен безпилотен самолет. Наричат го „Пепелянката“.

— Страшничко име.

— Е, трябвало е да измислят нещо, което да не отстъпва на „Хищникът“ и „Жътварят“. Така или иначе, това е изключително добра машина. Отделните ѝ части се сглобяват за половин час. Малка е — със сгънати крила ще се побере в камион като онзи, който ви дадох. Вертикално излитане и кацане, стелт конфигурация, максимална

продължителност на полета двайсет и четири часа, може да носи и изстрелва две ракети „Хелфайър“.

— Мамка му!

— Има и по-лошо. Наземната система за управление е силно опростена и мобилна. Наричат я „Окото на Пепелянката“.

— Защо ли не се изненадвам!

— Виждал ли си как управляват самолет с дистанционно?

— Да.

— И тук е нещо подобно. Единствената съществена разлика е, че управлението е на видеоекран и няма нужда от пряка видимост — заради разстоянията, които може да изминава „Пепелянката“. И за да може операторът да вижда мишената. Но самата система за управление прилича на лаптоп за работа при тежки условия с два джойстика. Не ти е нужна специална подготовка, каквато преминава наземният оператор на „Хищникът“ и „Жътварят“. Само трябва да направиш една-две обиколки, за да се запознаеш с основните правила. Продават ги на законоохранителните институции в страната.

— Без ракетите „Хелфайър“, надявам се.

— Да, като шпионски безпилотен самолет. Въпросът е, че са създадени за лесно транспортиране и лесно управление.

— Чакай да се сетя. Един от тях е изчезнал.

— Точно така.

— И ти смяташ, че ще го използват срещу училището.

— Срещу това училище, а ако не е достатъчно, срещу други.

Не отговорих. Спомнях си разговора с Тревън в камиона, когато му бях споменал, че според мене следващата мишена ще са училища. Осъзнах, че тогава не съм вярвал напълно в тази възможност. Дълбоко в себе си не можех да приема, че някой ще отиде чак дотам. Естествено, това беше наивно. Триумф на надеждата над опита.

— Там ли си? — попита той.

— Да.

— Както и да е, мисля, че планът е нищо неподозиращият екип под фалшив флаг на Гилмор да влезе в училищния салон и да открие огън с картечни пистолети. Ако Хортън е прав и са само четирима, все някой от жертвите ще успее да се измъкне. Четирима не стигат, за да се справят с цялото училище, могат само да нанесат тежки щети вътре. Тъй че ще останат свидетели. И докато екипът е в сградата, Гилмор ще

я сравни със земята с две ракети „Хелфайър“. Оцелелите ще разкажат за шайка обезумели ислямистки терористи, крещящи „Аллах акбар“, и работната хипотеза ще е, че са използвали предварително заложен мощни експлозиви, за да загинат като мъченици.

Замислих се.

— Сигурна ли е тази информация?

— Защо питаш?

— Защото, ако наистина е такъв, планът има много пропуски. Първо, ще останат свидетели, които ще опишат някакъв странен самолет. Може би с ракети, изхвърчали от крилата.

— Смяташ, че това е пропуск ли?! Нищо подобно. Първо на първо, Иран официално съобщи, че разработва безпилотни самолети. Тъй че даже да бъде видян, висш служител в Белия дом ще привика някой послушен журналист и под секрет ще му разкрие, че според правителството е бил Иран. Обществеността вече е подготвена да мрази Иран като някаква държавна версия на Емануел Голдщайн^[1] и когато журналистът я публикува, изтеклата анонимна информация идеално ще се впише в контекста и всички ще я приемат като факт.

— Ако не те познавах, щях да реша, че и ти имаш списък с послушни журналисти — отбелязах, сподавяйки усмивката си.

— Хей, в този град това е по-важно от личната ти свита. Както и да е, остави сега Иран. Важното е, че при всяко важно събитие известен брой очевидци описват странни явления преди и след случилото се. Официалните медии са научени да не им обръщат внимание, освен ако не им наредят обратното.

— А ако някой заснеме видео с джиесем?

— Заснети са НЛО. Чудовището от Лох Нес. Всичко може да се обясни.

— Да не искаш да кажеш, че чудовището от Лох Нес наистина съществува?

— Не мога нито да го потвърдя, нито да го отрека.

— А останките? ФБР ще прерови всичко. Криминалистите ще установят каква е причината за експлозията.

— Виж какво се случи с разследването на ФБР за антракса. Ще им наредят да съобщят това, каквото обществеността има нужда да чуе, и ще закрийт делото. И освен някой и друг блог, официалните

медии ще бъдат инструктирани да омаловажат нещата, с което всичко ще приключи.

— Но тук става дума за веществени доказателства от местопрестъпление.

— Виж, Джон, ти не разбираш. Страната е измъчена. Хората искат да вярват в своите лидери и съответно ще им вярват. Няма да са способни да повярват на истината. Гледай сега, няма значение дали ЦРУ е убило Кенеди. Няма значение дали единайсети септември е вътрешна работа. Дори да си в състояние да докажеш, че е така, няма да обърнат внимание на доказателствата, защото страната не може да приеме такива идеи, това е почти религиозна вяра. Особено в такъв момент.

— Но целият план на Хортън се състои в това да разкрие истинската същност на цялата история. Повече или по-малко.

— Това е друго. Поне така се надявам. Хортън не е някой неизвестен с камера на джиесема и конспиративна теория. Той е вътрешен човек с репутация, която грижливо си е създал. Тази негова репутация, негова запазена марка, по същество е отрицаваща. Той отхвърля твърдението „Не мога да повярвам, че американци ще направят такива неща“ с „Аз съм американец, при това герой, и вие знаете, че съм честен“. Хортън много го бива да внушава такива неща, казвам ти.

Не се съдържах и се подсмигнах.

— Предполагам, че трябва да си такъв, за да го разбираш.

— Прав си, така е.

— Добре. Да речем, че твоята информация е вярна. Можеш ли да го предотвратиш?

— Може би. С твоя помощ.

— Знаех си, че тъкмо това ще кажеш.

— Защото е истина.

— Не можеш ли просто да се обадиш в линкълнската полиция?

— И какво да им кажа? „Чух, че някой щял да вдигне във въздуха училище“, това ли?

— Да.

— Ако изобщо ме вземат на сериозно и ако не ме пратят в някой незаконен затвор, защото съм го направил, заговорниците просто ще сменят мишената. Нали не си забравил, че това са само четирима души

с картечни пистолети и един чудовищно мобилен безпилотен самолет. Не се налага специално разполагане, почти не се налага планиране. В общи линии, само стреляш и забравяш — ако искат, просто ще изберат друго училище. И освен стрелците, които ще са излишни след първия път, защото вече ще има свидетели на виковете „Аллах акбар“ и това ще е осигурило съответната повествователна структура, те могат да го повторят, ако е необходимо. Трябва да ги хванем на местопрестъплението.

— Ами тогава прати хора да ги хванат.

— Кого? Аз нямам влияние във военния бранш. Пък и кой ще се вдигне да прави десант в Линкълн, щата Небраска, само въз основа на моите твърдения?

— По дяволите, стига си ме манипулирал.

— Може и да те манипулирам, но ти казвам истината.

Господи, говореше точно като своя наставник, покойния ми приятел Тацу. За момент се натъжих. Тацу щеше да се гордее с протежето си.

— Какъв е планът ти? — с огромно нежелание отстъпих аз.

— Някой от вас може да очисти стрелците преди да влязат вътре. Те не са добре подготвени, не очакват никаква съпротива. В общи линии, могат да се справят най-много с училище.

— А „Пепелянката“?

— Ако успея да открия оператора, ще очистите и него.

— Това е много несигурно. И ще прощаваш, предпочитам да не се мотая около наземни цели, които са избрани за удар с две ракети „Хелфайър“.

— Имам някои идеи и проверявам една-две следи. Не очаквам операторът да е далече от училището. Колкото по-малко разстояние има да измине „Пепелянката“, толкова по-малка е вероятността да я видят. Пък и те ще искат да изстрелят ракетите отблизо. За да сведат до минимум вероятността хората да видят две огнени опашки от километри далечина.

— Но нали каза...

— Да, в края на краищата всичко може да се обясни. Но няма смисъл да се налага да обясняваш повече от необходимото.

— Явно не разполагаш с кой знае какво.

— Засега. Но виж. Ако ти беше операторът, като имаш предвид параметрите, които ти описах, какво друго ще ти трябва?

Замислих се.

— Някое... тихо място. Уединено, отдалечено. За да мога да паркирам, да сглобя самолета и да го вдигна във въздуха, без да ме видят. И после да го управлявам, без да ми пречат.

— Именно. А колко такива места според теб има в околността на Линкълн?

— Сигурно много.

— Ето, в това е проблемът. В момента работя по него. Плюс това още нещо може да промени играта.

— Какво?

— Един приятел работи в телефонна компания.

— Приятел значи.

— Наречи го както искаш. Та той следи джиесема на Гилмор.

Усмяхнах се. Имаше нещо много удовлетворяващо в начина, по който възможностите на службите за национална сигурност се обръщат срещу своите ползватели.

— Мислиш, че Гилмор е операторът, така ли?

— Той има нужната подготовка. Разполага с нужния достъп. Плюс това, направи ли ти впечатление, че президентът не съобщи името му? От съображения за сигурност?

— Да, и тогава се учудих.

— Според мен те не искат да се знае толкова много за него преди атентатите. Предоставят му свободата да действа, когато се налага, в зависимост от това колко училища трябва да бъдат ударени. Има и добра новина, ако може да се нарече така. Като съдя по настроенията в страната, няма да се наложи да нанесат удари срещу много мишени. Вече почти сме достигнали повратния момент.

— Да, и аз имам такова чувство.

— Пък и ако си затънал толкова, че да вдигнеш във въздуха училище или няколко училища, колко външни хора можеш да използваш? — прибави Канезаки. — На колко души можеш да разчиташ, че няма да се уплашат в последния момент? Да, смятам, че ще е Гилмор. И ако е той, би трябвало да успеем да проследим джиесема му чак до Небраска.

Замислих се за малко. От една страна, не исках да го правя. Беше прекалено опасно, имаше прекалено много възможности за капани, имаше прекалено много неизвестни и прекалено много скрити цели.

Но от друга страна...

Онази първа сутрин не бях излъгал Хортън: бях отнел живота на толкова много хора, че не си спомнях всички. Като по-млад бях в състояние да пропъждам мислите за всички майки, бащи, съпруги, братя, сестри, деца. Не обръщах внимание на онези елементи в досието на обекта, които можеха да ми причинят дискомфорт. Успокоявах се, че щом има врагове, обектът трябва да е от бранша. Подсъзнателно си повтарях, че ако не го направя аз, ще е някой друг. Обосновката ми играеше ролята на наркотик. И както става с всички наркотици, с времето свикнах с него. Нуждаех се от все повече, за да постигам все по-малко. Накрая никаква доза не можеше да ми даде комфорта, за който копнеех.

И сега, когато има прекалено много вчерашни и все по-малко утрешни дни, все повече ме измъчва мисълта, която някога толкова изкусно избягвах. Мисълта, че след кратките си срещи с всеки непознат, когото съм приел да ликвидирам, съм оставял само сълзи и травми, преплетени съдби, съсипани и уродливи. Мисълта, че никога няма да мога да се разплатя за болката, която съм донесъл на този свят. Мисълта, че светът е щял да е мъничко по-добър, ако изобщо не бях се раждал.

Не можех да възкреса хората, чийто живот бях отнел, нито да поправа злото, което бях причинил. Тази страна на баланса щеше да си остане неизменна. Единствената възможност навярно беше да я компенсирам. Да направя нещо, за да спася живота на повече хора, отколкото съм убил, да предотвратя повече болка, отколкото съм нанесъл.

Не беше много. Ала на какво друго можех да се надявам?

— Ще ни трябват някои неща — казах. Изпитвах отвратителното чувство, че ме манипулират, че ме правят на глупак.

— Разбира се.

— И частен самолет до Линкълн. Дори да имахме време да пътуваме с кола, вече сме прекалено нервни. Сигурно ще се избием един друг още преди да сме стигнали.

— Ще го уредя.

— Трябва да поговоря с другите. Ще ти позвъня по-късно.

Затворих и си погледнах часовника. Почти десет. Скоро отваряха магазините.

— Хайде — подканих Ларисън. — Ще ти обясня по пътя.

Отидохме в „Хари Уинстън“ на Родео Драйв, магазина, за който се бяхме уговорили, след като сутринта направихме проверка в интернет. Искрахме да е с добра репутация и решихме, че по-добър няма да намерим. И двамата не бяхме особено щастливи от факта, че се налага да оставим желязото си в мотела, обаче не можехме и да влезем въоръжени в бижутерия. Опасното излъчване на Ларисън си беше достатъчно сериозен проблем. Ако и някой охранител видеше издутините под поясите или на глезените ни, щеше да ни се наложи да обясняваме прекалено много.

По пътя му изложих информацията от Канезаки. Нямахше изненади — той не желаше да участва. Искаше ми се да повдигна оня въпрос от предишната вечер, когато Докс невинно, сигурен бях в това, беше подхвърлил намек за педерастия. Само че не знаех как да го направя. „Не се безпокой, изобщо не ми пука?“ Или: „Не се безпокой, няма да кажа на никого?“ А ако грешах? Пък и каква полза щеше да има? Но ме тревожеше мисълта, че Ларисън има тайна и може би подозира, че с Докс сме я разкрили. Този човек спокойно можеше да убие, за да запази личните си дела само за себе си.

Когато стигнахме до магазина, тъкмо минаваше десет. Обслужи ни бижутер на име Уолт Лафибиър. Той ни настани пред стъклена маса в ъгъла на магазина и седна срещу нас. На масата имаше микроскоп и други инструменти. Аз извадих плик, в който бяхме поставили двайсет камъка с различна големина, и внимателно го изсипах върху масата. Лафибиър вдигна един от по-големите и го докосна с нещо, което приличаше на електроиндуктивен дефектоскоп.

— Какво е това? — полюбопитствах.

— Ако щете вярвайте, казва се просто „тестер за диаманти“ — отвърна той. — Диамантите са много добър проводник на топлина и уредът измерва топлинната проводимост. Вашите изглеждат нормално засега.

Бижутерът провери камъните с различни устройства, които, както ни обясняваше, докато работеше, разпознавали цвета, твърдостта, относителното тегло и други характеристики.

— Поздравления, това е страхотен камък — след десетина минути рече той.

— Истински ли е? — попита Ларисън. — Истински диамант?

— О, да. Съвсем истински.

— Колко струва, според вас? — поинтересува се моят спътник.

— Въз основа на големината — близо пет карата — структурата, формата и цвета, бих казал, че това е някъде от порядъка на двайсет хиляди долара. Може би повече. Изключителен камък.

— Добър порядък — отбелязах аз и даже Ларисън се усмихна.

Лафибиър провери и останалите камъни. Не всички бяха внушителни като първия, но той прецени, че най-евтиният е над пет хиляди долара. Явно Хортън не ни беше излъгал.

Услугата не струваше нищо. Странно. Бяхме му показали камъни на стойност от порядъка на четвърт милион долара, а не трябваше да му платим нито цент. Реших, че това е един от начините богатите още повече да забогатеят.

Благодарихме на Лафибиър и излязохме на Родео Драйв, без да обръщаме внимание на подминаващите ни купувачи. Явно пазаруването щеше да изчезне последно, дори в условията на терористични атентати.

Насочихме се на изток по Уилшър Булевард. Помислих си, че изведнъж съм станал притежател на около двайсет и пет милиона долара, което само по себе си ми се стори нереално. Не само заради сумата. А защото трябваше да остана жив, за да мога да ги харча. А в момента не можех да кажа, че перспективите за това изглеждат особено обещаващи.

Ларисън и Рейн взеха автобус за корейския квартал, където щяха да се прехвърлят на влака. Не пътуваха в посоката, където беше мотелът в Санта Моника, но те обичайно не поемаха никакви рискове и нямаше да минат по пряк маршрут за където и да е, особено сега, когато диамантите бяха у тях. Не и днес, може би никога повече. Кое то напълно устройваше Ларисън. От години живееше в състояние на слаба параноя. Той я приемаше. Беше свикнал с нея. Необходимостта да се озърта през рамо, за да пази живота си, не представляваше по-

голям проблем за него от необходимостта да си мие зъбите. Просто такива бяха нещата.

Рейн му осигуряваше добро прикритие. Ларисън правеше хората нервни, но когато очите на цивилните попадаха върху азиатското лице на спътника му, те се успокояваха и продължаваха по пътя си. Ларисън почти виждаше в израженията им подсъзнателната им сметка: „Не прилича на мюсюлманин. Мирен японец. Няма проблем“.

Едва можеше да повярва, че диамантите са у него. Нали за това бе работил и кроил планове, за това се изправи срещу цялото правителство на Съединените щати. Вярно, Хортън не беше мъртъв — онзи балама Тревън се върза на поредната типична за Хорт лъжа — но Ларисън предполагаше, че може да го приеме, поне за момента. Първоначалният план предвиждаше да използва Рейн, Докс и Тревън, за да ликвидира Хорт, а после да очисти и тях. Сега обаче Хорт беше цивилен и съответно достъпен, следователно може би всъщност нямаше значение дали ще обърне реда на действията. В контекста на промяната на бойните планове поради сблъсък с действителността на бойното поле това щеше да е съвсем малко изменение. И в крайна сметка маловажно.

Щеше да действа при първа възможност, навярно веднага щом се приберат в мотела и си върне оръжието. Всъщност имаше само две съображения. Първо, гърмежите. Ако успееше да се добере до един от пистолетите със заглушители, които бяха взели от убитите пред апартамента на Кей, без никой да се досети за намеренията му, проблемът с шума щеше да бъде решен.

Второ, реакцията на онези, които не застреля с първия изстрел. Действието винаги предхождаше противодействието и той беше почти сигурен, че може да повали и тримата още преди последният да има шанс да реагира. Но „почти сигурен“ не му вършеше работа, като се имаше предвид какво ще е наказанието, ако сметките му излязат криви. Тревън, Рейн и Докс бяха страшни мъже и когато откриеше огън, Ларисън трябваше да очаква светкавична реакция. Реши първо да ликвидира Тревън, най-добрия стрелец. После Рейн, който имаше най-остър инстинкт. И накрая Докс, най-голямата и съответно най-лесна за улучване мишена.

Докс. Отначало нямаше особено добро мнение за едрия снайперист, но постепенно беше започнал да го уважава. Оня номер в

„Хилтън“ трябваше да влезе в книгите с рекорди и Ларисън знаеше, че без него почти със сигурност щяха да се изпозастрелят помежду си. А предишната вечер, когато пак за малко не се избиха един друг, не можеше да не се впечатли от лекотата, с която Докс захвърли маската си на добродушен провинциалист и изведнъж се превърна в смъртоносно спокоен и сдържан професионалист. Рядко се случваше човек да запази такова опасно хладнокръвие в присъствието на Ларисън. Зачуди се дали не трябва да обърне реда на действията и първо да ликвидира Докс.

Само че някак не му се искаше да убива никого от тях. Дори Тревън, който беше толкова тъп, че бе пуснал Хорт да си отиде жив и здрав, когато толкова лесно можеше да остави трупа му проснат по очи в някой далечен каньон из Холивудските хълмове.

Те бяха кадърни. Надеждни. И работеха добре в екип. Да, Тревън беше досадно добросъвестен, Докс преиграваше, а Рейн прекалено му напомняше за самия него, за да му има пълно доверие. Но... мамка му, всеки път щом се замислеше над сценарий за тяхното ликвидиране, установяваше, че за разлика от обичайния си безпристрастен анализ на възможностите, разстоянията и шансовете, изпитва нещо тежко, неприятно и злокобно. Като че ли някаква част от ума му си представяше какво ще е да живее с мисълта и картините, които щяха да го преследват после, и го молеше, предупреждаваше го да не поема това бреме. Цената, както се изразяваше Рейн. И без това вече носеше прекалено много в себе си.

Опитваше се да сподави тези противни мисли, ала не можеше. Напомняше си, че няма избор, че това просто е въпрос на оперативна сигурност. Не оставаше убеден. Казваше си, че и те сигурно смятат да направят същото с него. Не го вярваше. Аргументираше се, че е по-добре да допусне грешка в една посока и да остане жив, отколкото да направи друга в противоположна посока и да умре. Думите му звучаха кухо.

Най-лошо беше, когато Рейн го дръпна настрана и се опита да поговори с него. Какво му каза? „Опитвам се да ти бъда приятел.“ И най-неприятното: Ларисън му вярваше.

Но и за малко не се изпусна, когато онзи шут Докс каза онова нещо за ебането в гъза. Колко пъти се беше случвало същото в казармата, преди толкова години? И всеки път някаква част от ума на

Ларисън се паникьосваше, че са го разкрили, че някой знае или подозира и го дразни. Но не, просто хората така си приказваха. И той се научи да сподавя рефлекс. Тогава защо предишната вечер почти се изпусна? Струваше му се, че Рейн е забелязал трепването му, но не беше сигурен. Азиатското му лице не издаваше почти нищо.

А ако е забелязал? Първо Тревън, после Хорт, сега Рейн и Докс... броят на хората, които знаеха какъв е, растеше. Положението излизаше от контрол и ако сега не го спре, окончателно щеше да изгуби тази възможност.

На някакво равнище разбираше, че не би трябвало да има значение. Отношението се променяше, включително в армията... но мисълта, че хората знаят, че гледат на него различно, че се отнасят към него различно... не можеше да я понесе. Все едно да разкрие някаква ужасна, поставяща го в зависимост слабост.

И това не беше всичко. Оставаха хората, които знаеха, че е жив и активен, а не вероятно мъртъв и съответно забравен. И техният брой растеше. Имаше вероятност Хорт да е съобщил и на други, освен Тревън, Докс и Рейн, и ако беше така, духът вече бе пуснат от бутилката. Но Ларисън предполагаше, че полковникът не го е направил. Хорт обичаше да си крие картите. А ако беше казал на други, тогава какво? Тогава злото бе сторено. И все пак трябваше да спре всичко сега, докато спирането все още продължаваше да е възможно, поне на теория.

Той погледна през прозореца летящия покрай тях градски пейзаж и се почувства повече отвсякога в живота си хванат в капан. Какво му ставаше, по дяволите? Умът му казваше едно, инстинктът обаче не искаше да се съгласи с него.

Не знаеше какво да прави. Не искаше да умре. Не искаше да го изобличат като гей. Ала толкова много искаше отново да може да спи, да си ляга, без да се ужасява какво ще види, когато затвори очи и остане сам и беззащитен със сънищата си.

Страхуваше се от слабостта си. Страхуваше се и че неспособността да направи тактически логичния ход е най-голямата слабост.

Номерът беше изобщо да не мисли за това. Да се върне в мотела, да вземе глока, да изчака момента, да види възможността и да я

използва. Да, така. Без да разсъждава. Само разпознаване на схемата и рефлекс. И готово.

И не само Тревън, Рейн и Докс. Кей също. Да не оставя никого, който знае нещо за него, който може да го свърже с каквото и да е или е способен да го проследи.

Освен Хорт, естествено. Но Ларисън скоро щеше да се погрижи и за него. И тогава щеше да е приключил. Да е свободен от всички тези плетеници. Свободен.

Нямаше нужда да му харесва. Просто трябваше да го направи.

[1] Архиврагът в романа „1984“ на Джордж Оруел. — Б.пр. ↑

Тревън и Докс бяха в мотела с Кей. Тя седеше на едното легло, Докс — на другото, а Тревън, все по-нервен, защото Рейн и Ларисън вече се бяха забавили много, крачеше назад-напред в малкото пространство, което предоставяше стаята.

Тревън мразеше чакането. Когато беше сам, можеше търпеливо да чака дни наред, дори седмици. Но сега бе различно. Цялата операция бѝкаше от проблеми. Ларисън се държеше все по-нестабилно. На няколко пъти едва не стигнаха до избухване и положението всеки път можеше да стане критично, даже фатално. После пък и Хорт, който изведнѝж беше разместил всички фигури на дъската с изпълнението си в Белия дом.

Надяваше се, че е постъпил правилно, като го остави жив. Убеждаваше се, че е логично, но дълбоко в себе си знаеше, че не е така, дълбоко в себе си съзнаваше, че е действал емоционално. Наблюдаваше Ларисън, Рейн и Докс и не искаше да е като тях. Имаше нужда от граница, която не би пресякъл, някакво чувство за подчиняване на командира, за вярност към воинската част. Нещо, което да открои разликата между войник със съвест и наемен убиец. Където и да минаваше тази граница, той знаеше, че сега балансира по самия ѝ край. Ако убиеше командира си, завинаги щеше да премине от отсрещната страна.

И въпреки това го гризеше, че е взел такова решение. Хорт беше опасен. Можеше да ги следи дори и в този момент — със средства, които никой от тях не разбираше напълно. Естествено, другите предполагаха, че Хорт ги е открил във Вашингтон с помощта на сателити, охранителни камери и така нататък, защото нямаха представа, че Тревън просто му е съобщил, ала това не означаваше, че сателитите и охранителните камери не съществуват. И естествено, след онази голяма реч и оставката Хорт привидно не разполагаше с предишните си официални възможности. Но все още имаше високопоставени приятели, както и низки такива. Нали тъкмо полковникът го беше учил на Сун Дзъ: „Когато си силен, преструвай се

на слаб. Когато си слаб, преструвай се на силен“. Предишната вечер в колата Хорт определено се преструваше на слаб и колкото повече мислеше за това Тревън, толкова по-нервен ставаше.

Сега го нервираше и Докс. Огромният снайперист седеше с гръб, опрян на таблата на леглото, и с изпънати върху завивките крака. Очите му бяха затворени и държеше уилсъна в скута си, ведър като заспало пеленаче, стиснало любимото си плюшено мече. Беше поне толкова търпелив, колкото и Тревън, виждаше се по неподвижността, с която седеше, докато чакаха. Логично — щеше да е адски некадърен снайперист, ако не можеше да дебне обекта. При други обстоятелства Тревън щеше да му се възхити и това даже щеше да му подейства успокоително. Но сега имаше чувството, че причината за привидната ведрост на Докс е някаква тайна, която самият Тревън не знае.

— Какво те тормози, синко? — без да отваря очи, попита Докс.

Господи, няма му четеше и мислите?

— Какво искаш да кажеш?

Докс вдигна клепачи.

— Е, или се опитваш да изтъркаш килима в нашия луксозен апартамент, или нещо си нервен.

— Нищо ми няма. Просто не обичам да чакам.

— Мислех, че вие от СРП сте способни да чакате, докато се размърдат и скалите. Да не би да се опитваш да ме извадиш от заблуждение?

Тревън се подсмихна.

— Няма нищо.

— Не се притеснявай, и аз съм малко нервен.

Тревън впери очи в него. Спокойно подпрян на леглото, той изглеждаше не по-нервен от статуя.

— Така ли се държиш, когато си нервен?

Докс се ухили.

— А, да. В момента кръвното ми доста се е повишило. Когато съм спокоен, на практика съм невидим.

Тревън не можеше да определи дали говори сериозно, или се шегува.

— А тебе какво те тормози?

— Твоят приятел, честно казано.

— Ларисън ли?

Докс кимна и се обърна към Кей, която, макар че не беше казала или направила нищо от началото на разговора, като че ли го следеше с интерес.

— Миличка, имаш ли нещо против да си сложиш слушалките за няколко минути? — попита я той. — Нищо особено, просто мярка за оперативна сигурност.

— Нямам нищо против да послушам — отвърна тя.

Докс се усмихна малко тъжно.

— Знам. Но ми се довери.

Колкото и да беше удивително, Кей кимна, сякаш наистина му имаше доверие. Докс, реши Тревън, просто имаше подход към хората. Ония хлапета в минивана, който ги взе от „Капитъл Хилтън“, направо се бяха влюбили в него за броени минути. А сега някак си беше накарал жена, в чието отвлечане участваше, да повярва, че действа само в неин интерес. На Тревън му се искаше да научи този номер. С удоволствие щеше да го прилага и той.

Докс стана и постави слушалките на Кей, после се приближи до него.

— Ще ти задам един въпрос — прошепна той. — Добре ли познаваш тоя човек?

Тревън се зачуди накъде клони снайперистът.

— Не чак толкова. По нареждане на Хорт го следих в Коста Рика и ето че сега сме заедно в тая шибана операция.

— Значи всъщност не го познаваш.

— Защо питаш?

— Просто искам да вникна в него. Обикновено ме бива да разчитам характерите на хората, но когато се опитам да разчета Ларисън, все едно виждам бели страници. Или сякаш е прекалено тъмно, за да ги видя.

— Да, разбирам какво искаш да кажеш.

— Според теб какво замисля в момента?

— Какво искаш да кажеш?

— Ако беше на негово място и току-що си разбрал, че диамантите са истински, Хортън вече е цивилен, а не ти пука за избиването на някакви си ученици, какво щеше да направиш?

Тревън не отговори. От известно време полусъзнателно размишляваше над същия въпрос. Докс изчака, после попита:

— Нима просто ще вземеш своя дял от диамантите и ще си отидеш?

— Не знам.

— Щото така ще оставиш след себе си много нерешени проблеми.

— Зависи от гледната точка.

— И това е само по отношение на коравосърдечната сметка на коравосърдечния агент. Може да е и още по-лошо.

— Тоест?

— Мислиш ли, че Ларисън има някакви... тайни?

Тревън внезапно и ясно осъзна, че през цялото време погрешно е смятал Докс за възтъп. И със същата внезапност и яснота — че напълно и опасно е сбъркал в това. Зачуди се колко хора са стигали до същото заключение в мига преди снайперистът завинаги да угаси светлината в очите им. Предполагаше, че би трябвало да се смята за късметлия, щом толкова евтино е научил този урок.

— Тайни ли? — попита той с надеждата, че лицето му не издава нищо.

Докс го погледна. Селяндурът беше изчезнал и изражението му повече напомняше детектор на лъжата в човешки вид.

— Тайни — повтори той. — Защото, ако има и си мисли, че ние ги знаем или дори само ги подозираме, малко се тревожа за заключенията, които може да си направи.

Тревън мълчеше. Смяташе, че Докс е прав, но не беше сигурен какви ще са последиците, ако се съгласи с него.

— Струва ми се, че знаеш за какво говоря — продължи Докс. — И затова не ми отговаряш. Мислиш ли, че греша?

Тревън поклати глава.

— Не.

— Е, можем да се справим с Ларисън. По един или друг начин. Не мога обаче да понеса мисълта какво е способен да направи с това момиче тук. Ако диамантите са истински, тя повече няма да ни трябва. И без това заради нас преживя достатъчно. Предлагам да я пуснем. Ти какво ще кажеш?

— Просто да я пуснем, така ли?

Докс кимна.

— Още сега. Преди ангелът на смъртта да се върне и да започне да се опитва да осъществи съответните заключения, до които е стигнал по време на тазсутрешното си отсъствие.

Тревън се замисли. Също като Докс, и той не желаше да стане виновен за смъртта на момичето. Само че щеше да е опасно да извършат такова нещо без поне да се опитат да постигнат единодушие.

— Виж, дори да съм съгласен с тебе, а не казвам, че съм съгласен, в момента не можем просто да я пуснем да си тръгне — отвърна той. — Рейн и Ларисън още не са се върнали, а близко до ума е, че тя ще отиде направо в полицията.

— Тя дори не знае къде се намира — възрази Докс. — Мога да я изведа със завързани очи, да я оставя някъде и да се махна. И край.

— Толкова ли си убеден, че тя няма да намери обратния път? Има звуци, миризми... нещо характерно в стаята, което сме пропуснали. Или усещането за завоите, които правиш, и разстоянието, което изминаваш. Тя е умна. Виждам го, както го виждаш и ти.

— Добре, а какво ще кажеш да я закарам някъде и да изчакам вие тримата да ми се обадите? Мога да я пусна тогава и всички ще имаме достатъчно време да офейкаме.

— А ако диамантите не са истински? Още не знаем.

— И какво, ако не са? Погледни я. Ще ѝ пръснеш черепа, така ли? Или ще гледаш как я застрелва Ларисън?

Тревън не отговори.

— Няма, разбира се — продължи Докс. — И би трябвало да си горд и облекчен, че не можеш да го направиш, че родителите ти не са отгледали човек, който е способен на такова нещо. Това вече продължи достатъчно. Щом Хортън прие блъфа ни, предлагам да приключим. Предстои ни друга работа, например да попречим на едни безмилостни фанатици да избият цял куп деца в името на по-голямото благо.

Споменаването на родителите му, и двамата отдавна покойници, попадна право в десетката. За момент Тревън се зачуди дали Докс нарочно предлага непрактичната идея веднага да пуснат Кей, защото знае, че ще го накара да повдигне практично възражение и ще може да го убеди. Разбираше, че снайперистът трябва да е чакал подходящия момент, за да проведе целия този разговор. Сигурно се беше надявал Тревън да му даде повод, а когато е преценил, че времето им най-вероятно изтича, сам си бе намерил такъв. Чувстваше се като идиот, че

е смятал този човек за тъп. Ако в стаята имаше някой тъпак, това беше самият той.

— Господи, Ларисън ще се върне и ще побеснее — каза Тревън. — А може би и Рейн.

— С Рейн няма да има проблем. Познавам го. Колкото до Ларисън, е, в момента той не е въоръжен. Предлагам да не му позволим да се въоръжи, докато не се уверим, че е имал време да се приспособи към новите обстоятелства.

Тревън се замисли за миг.

— Предполагам, че ако диамантите са истински, Ларисън ще го преживее. Поне така ми се струва.

Докс кимна, сякаш вече знаеше накъде клони Тревън. И го одобряваше.

— Но ако не са истински и той реши, че Хорт пак го е прецакал, а ние сме му били съучастници, ще се наложи да го убием. Защото иначе той ще убие нас.

Докс отново кимна и Тревън пак изпита смущаващото усещане, че две изключително ловки ръце го насочват към собствените му изводи.

Ала това не променяше принципната вярност на самите изводи.

— Добре — каза той. — Отведи я отгук. И побързай. Може скоро да се върнат.

Докс го погледна, после протегна ръка.

— Бен Тревън, радвам се да се уверя, че си от добрите.

Тревън поклати глава.

— Аз не бих се изсилвал толкова. Хайде, върви.

Рейн и Ларисън се прибраха около час след като Докс беше отвел Кей. Тревън отключи вратата и ги пусна вътре с лявата си ръка. В дясната държеше глока.

Двамата влязоха и той заключи след тях. Те се огледаха наоколо, после се озърнаха към отворената врата на банята. Тревън се приготви.

— Къде е момичето? — попита Ларисън.

— С Докс — отвърна Тревън.

— Уф, мамка му — изпъшка Рейн и притисна слепоочията си с пръсти като човек, който се бори с мигрена. — Знаех си, че ще се

случи.

— Какво си знаел, че ще се случи? — изръмжа Ларисън, сетне се обърна към Тревън. — Къде са те?

— Той я е отвел, нали? — предположи Рейн.

Тревън кимна.

Лицето на Ларисън помръкна.

— Отвел ли я е? Какво става, по дяволите?

Тревън го погледна.

— Ще ти кажа истината. Той смяташе, че ще се върнеш тук и ще я убиеш. И знаеш ли какво? Аз бях съгласен с него.

— И какво, ако е така? — сопна се Ларисън. — Хорт трябваше да отзове хрътките си, а вместо това той сам се неутрализира. Наруши сделката. Следователно трябва да плати цената.

— Диамантите истински ли са? — попита Тревън.

Рейн кимна.

— Истински са.

— Добре — каза агентът от СРП, без да откъсва очи от Ларисън. — Това е достатъчно. Няма да убием някакво невинно момиче заради твоята омраза към баща му. Не ми пука как ще го наречеш. Това е.

— Добре, да проявим практичност за малко — обади се Рейн. — После всички може да се избием един друг, ако все още искаме. Какво се разбрахте с Докс?

— Трябва да му се обадя, когато вие двамата се приберете — отвърна Тревън. — И после четиримата ще се срещнем в някакво кафене в Бевърли Хилс, което ти харесвало.

— Мамка му — изруга Рейн. — Току-що идваме от Бевърли Хилс. В кое кафене? В „Ърт“ ли?

— Да, точно то беше. Човекът много си държи на храната.

— Взел ли е някой от джиесемите?

— Да.

— Добре, позвъни му. Но по-добре се обади от обществен телефон. Няма смисъл да включваме повече от един от джиесемите.

— Искаш ли да сменим мястото?

— Не, не казвай нищо за мястото на срещата по обикновен телефон. „Ърт“ става. Нали предплатихме стаята?

— Да.

— С каква кола тръгна Докс?

— С хондата, която откраднах аз.

— Значи камионът още е тук, нали?

Тревън кимна към нощното шкафче.

— Ключовете са ей там.

— Добре. На северозападния ъгъл на Линкълн и Пико има обществен телефон. Обади се на Докс, кажи му, че ще се срещнем както сте се уговорили, веднага щом можем.

— Къде ми е пистолетът? — попита Ларисън.

— В горното чекмедже на скрина — отвърна Тревън. — Твоят и неговият. — Той изчака малко, но Ларисън не понечи да си вземе оръжието. Това беше добре. Иначе Тревън щеше да го застреля на място. Зачуди се дали другият мъж го съзнава.

— Ще минем с камиона след петнайсетина минути — каза Рейн. Той явно разбираше точно какво става и Тревън се запита какво е намислил. Да поговори с Ларисън ли? Да го убие? Не можеше да разчете Рейн, както не можеше да разчете и самия Ларисън.

Надяваше се, че Рейн знае какво върши. Той кимна и излезе.

28.

На Ларисън му се искаше да отиде при скрина и да си вземе глока. Дори не беше сигурен какво ще прави с него, но се чувстваше толкова надигран и притиснат в ъгъла, че просто имаше нужда да държи оръжие в дланта си. Понякога изпитваше същото, когато се будеше от кошмар с треперещи ръце, разтуптяно сърце и потънало в пот тяло, и можеше да го успокои единствено усещането за пистолет в едната ръка и масивни предмети, тотеми на будния свят, под другата. Ала Рейн стоеше между него и скрина и Ларисън не знаеше как ще реагира той, ако понечи да тръгне напред. Щеше ли да се опита да го спре? Ларисън беше с трийсетина килограма отгоре, че и повече, но бе видял как Рейн очиства онези двама наемници в Токио, а те бяха още по-едри и от него. Така или иначе, дори да успееше да победи Рейн в ръкопашен бой, нямаше да има особена полза от оръжието, ако се добереше до него със счупена ръка или нещо още по-лошо. Реши, че е по-безопасно да пасува. Засега.

Рейн го наблюдаваше и Ларисън имаше чувството, че японецът знае точно какво си мисли.

— Е? — попита Рейн. — Какво ще правим?

— Какво имаш предвид? — отговори на въпроса с въпрос Ларисън, убеждавайки се, че се опитва да печели време.

— Какво ще кажеш, ако ти опиша един четиричленен екип, трима от членовете на който независимо един от друг са стигнали до едно и също заключение за четвъртия?

Ларисън не отговори.

— В случай че не съм ясен, въпросното заключение е, че ти щеше да се прибереш тук и да продупчиш билета на момичето — прибави Рейн.

— И какво от това?

— Прави ли сме?

— Какво значение има?

— В известен смисъл, никакво. Защото, когато трима от четирима мислят за тебе най-лошото, има проблем, дори и тримата да

грешат. И проблемът си ти.

Ларисън отново не отговори. Господи, само да имаше оръжие. Просто да го усеща в дланта си. За да задържи на разстояние цялата тази гадост.

Рейн го наблюдаваше.

— Искаш ли да знаеш какво не каза Тревън?

Ларисън продължи да мълчи. Скринът беше на два и половина метра. Всъщност Рейн можеше ли да го спре?

— Не каза другото нещо, което си мислехме всички. А именно, че ти нямаше да продупчиш билета само на Кей. Щеше да продупчиш билета на всеки от нас.

Ларисън изскърца със зъби. Никога не се беше чувствал толкова оголен. Те знаеха прекалено много за него. Бяха прозрели тайните му намерения. Някак си се бе провалил. Сега всички карти лежах на масата. Всички.

— Сгрешили ли сме? — попита Рейн.

Ларисън го погледна.

— Стига си издевателствал. Ако искаш да приключиш, просто приключи.

— Ти какво мислиш, че се опитвам да направя?

— Опитваш се да издевателстваш над мен и това не ми харесва.

Рейн отиде при скрина.

Разсеян от вътрешния си смут, Ларисън реагира прекалено бавно. Той каза „Недей!“, но докато произнесе думата, Рейн вече беше изтеглил чекмеджето. Японецът се озърна назад към него, после бръкна и извади глока.

Ларисън го наблюдаваше като хипнотизиран. Обзе го странно спокойствие. Опита се да измисли какво да каже. Не му хрумна нищо. Последва миг на слабост в коленете, ала по-скоро от облекчение, отколкото от страх. Да, от облекчение.

Рейн провери пълнителя, хвана оръжието в ръка и погледна Ларисън с мрачно, решително изражение.

Ларисън се усмихна. Струваше му се важно да покаже на Рейн, че не се бои. Че дори в известен смисъл му помага.

Рейн му подхвърли пистолета. Ларисън толкова се смая, че за малко щеше да го изпусне. В последния момент протегна ръце и го хвана. За миг остана шокиран, вторачен в него.

— Колко жалко — каза Рейн. — Общо взето сме доста солиден екип. Преживяхме две засади и преследване от службите за национална сигурност, спечелихме сто милиона долара, нашият най-голям враг сам се неутрализира, както се изрази ти... и ще се откажем от всичко това просто защото не можем да не се избием помежду си. Струва ли ти се логично?

Ларисън запримигва. Рейн подиграваше ли се с него? По тежестта на глока можеше да прецени, че пълнителят е зареден. И все пак дръпна затвора, за да се увери. Изхвъркна патрон. Той го хвана във въздуха и го погледна. Стандартен деветмилиметров. Оръжието беше готово за бой.

— Какво правиш? — попита Ларисън. Стискаше пистолета в ръка, ала неочаквано осъзна, че всъщност изпитва ужас.

— Правя за теб това, което веднъж направи за мен Докс в Квай Чунг. Нали ти разправях във Виена?

— Каза ми, че ти спасил живота.

— Това беше очевидната част. Освен това ми доказа, че мога да имам доверие на някого. Мисля, че второто имаше по-траен ефект.

Ларисън искаше да отговори нещо, но не намери нужните думи.

— Какво според теб иска Хортън? — попита Рейн. — Смяташ ли, че иска да убиваш всеки, който може да знае тайните ти? Или да имаш достатъчно доверие на някого, за да го оставиш да ти пази тила?

Ларисън го погледна. Искаше му се да го попита какво има предвид под „тайни“. Но да попита, означаваше и да се разкрие. А и освен това на някакво дълбоко, необяснимо равнище усещаше, че Рейн... вече знае. По същия начин, по който долавяше, че не го е грижа.

— А другите? — чу се да казва. Господи, прозвуча толкова слабо. Толкова умолително.

— Докс очаква хората да се държат достойно — отвърна Рейн. — Ако го подведеш в това отношение, за него най-достойно е да те открие и застреля. Но обича да оправдава хората по липса на доказателства.

— Не мога да го разбера.

— Свиква се с него. Както и да е, мислиш ли, че Докс и Тревън се интересуват от друго, освен от това, дали си приятел или враг? Всеки от нас току-що получи повече пари, отколкото сме способни да

изхарчим до края на дните си. Сега номерът е да останем живи, за да им се насладим. И имаме по-голям шанс да успеем, като си пазим тила един на друг, отколкото като се опитваме превантивно да се избием помежду си. Нали ми каза във Виена, че това ти се иска? Да има човек, който да ти пази тила? Е, как ще стане, ако инстинктивно убиваш хората, защото ужасно те е страх да им се довериш?

Ларисън тежко въздъхна. После още веднъж. Имаше чувството, че ще изскочи от кожата си, и си заповядваше да се вземе в ръце.

Рейн го погледна.

— Нещо против да извадя и своя пистолет от скрина?

Ларисън поклати глава. Преди минута щеше да убие Рейн, за да му попречи. А сега... нямаше значение.

Рейн извади уилсъна, провери пълнителя и го пъкна в колана си.

— Какъв е планът? — попита Ларисън, неспособен да пусне собствения си пистолет, макар че нямаше намерение да го използва.

— Е, може и да е егоистично, но съм почти сигурен, че тримата отиваме в Небраска, за да се опитаме да предотвратим едно клане — отвърна Рейн.

— Защо да е егоистично?

— Защото можеш да възразиш, че не го правим, за да спасим други хора. А за да можем да намерим покой в себе си.

Ларисън не отговори. Рейн нарочно повтаряше онова, което му беше казал във Виена. За кошмарите. Бе проявил слабост, като му го призна, и не знаеше защо го е сторил. Но... мисълта, че може да направи нещо, че има начин да се избави от онези ужасни сънища... искаше му се да повярва.

— Не го разбирах, когато се съгласих да участвам в тази операция — продължи Рейн. — Поне не го разбирах съзнателно. Ала трябва да взема всички гадости, които съм извършил, целия ужас, който съм причинил, и да направя нещо добро с тях. Да, Хортън използва тази идея, за да ме манипулира, и макар да установих, че съм сгрешил за истинската цел на операцията, може би все пак ще получа своя шанс. И не искам да го пропиляя.

— Защо ми казваш всичко това?

— Защото, ако сега сбъркаме в избора си, едва ли ще можем да поправим грешката. Стигнал съм близо, съвсем близо до ръба на бездната. Не искам да падна вътре. А в момента се олюлявам.

Ларисън мъчително преглътна. Помисли си, че никога не е бил толкова объркан. И толкова внезапно изтощен.

— Трябва ми... малко време — произнесе той със запъване.

Рейн съчувствено кимна.

— Да, спомням си шока от чувството, че вярваш на някого. И аз изведнъж се скапах. После свикваш, след известно време.

Ларисън пъкна глока в колана си. Имаше чувството, че са го ударили в корема.

— В какво ме уговори да участвам, по дяволите?

— Не съм ти казвал нищо, което вече да не знаеш. Ти просто се мъчеше да не го чуеш.

Рейн протегна ръка. След миг Ларисън предпазливо я стисна.

29.

Докс караше откраднатата от Тревън хонда на изток към Юниън Стейшън. Оттам Кейт можеше да се качи на Червената линия и да се прибере вкъщи за нула време.

Беше му адски неприятно, че се налага да я пренесе до колата със сака, но Тревън имаше право, нямаше смисъл да рискуват момичето да се досети къде са го държали. Всъщност по-малко го смущаваше вероятността Кей да изтича в полицията, отколкото това, че тя ще се измъчва, ако не го стори. По-добре да не ѝ дава такава възможност и да ѝ спести угризенията.

Най-много го смути готовността, с която Кей му позволи да го направи. Той ѝ свали слушалките и каза: „Миличка, не съм спокоен да чакам оня торбалан да се върне. Той просто е прекалено непредвидим за моя вкус. Затова, с твое разрешение, сега ще те закарам вкъщи“.

Тя го погледна в очите, достатъчно умна, за да потърси лъжа, достатъчно доверчива, за да пожелае да повярва, че няма такава, достатъчно проникателна, за да види, че наистина няма такава. После кимна и отвърна: „Добре“. И толкова. Докс я изнесе със сака, отвори ципа в багажника, затръшна капака и потегли, като избра обиколен път с много мостове и подземни паркинги.

Шофираше близо час, когато мобилният му телефон иззвъня. Той вдигна.

— Да.

Гласът на Тревън.

— Върнаха се. Камъните са истински.

— Е, това е добра новина. Какво става с нашия приятел?

— Не знам. В момента твойт приятел е насаме с него. Опитва се да го разубеди, струва ми се.

Това не му прозвуча добре.

— Да го разубеди ли?

— Не знам какво да ти кажа. Помоли ме да изляза и да ти се обадя от обществен телефон. И да ти съобщя, че ще се срещнем според уговорката веднага щом тримата успеем да стигнем там.

Докс се надяваше, че ще са наистина трима. Ако Рейн не успееше да го „разубеди“, най-вероятно щяха да са двама. Или един.

— Добре, благодаря, че ми съобщихте. До скоро.

Той затвори и приключи обиколката на Дюкомън Стрийт, пуста задънена улица на няколко преки от Юниън Стейшън, където паркира пред издънената телена мрежа на един изоставен склад. Слезе с чантата на Кей и се огледа, примижвайки от яркото слънце и жегата. Някой беше написал „Излизаци тежкотоварни автомобили — паркирането забранено“ с вече избелял червен спрей върху закованите с дъски врати на сградата, но сред бурените, растящи в цепнатините на уличната настилка, и боклуците, трупаци се край разнебитената товарна платформа, едва ли някой щеше да му направи забележка.

Докс заобиколи отзад при багажника и го отвори. Кей стисна клепачи и вдигна ръка, за да заслони потното си лице от внезапно нахлулата светлина.

Момичето боязливо примижва към него.

— Наистина ли ще ме пуснеш?

Докс се зачуди дали е в състояние да се почувства поотвратително. Никога повече нямаше да се захване с такова нещо, каквито и да бяха залозите. Никога.

Протегна ръка.

— Обещавам ти. И съжалявам, пътуването беше дълго, разбирам защо може да си се усъмнила в мене. Плюс това вътре трябва да е било страшно горещо.

Кей се позабави, после пое ръката му, седна в багажника и се огледа наоколо.

— Намираме се на няколко преки от Юниън Стейшън, но както виждаш, не сме в най-безопасния квартал. Ако не възразяваш, просто ще те последвам с колата, докато извървиш тия няколко преки, за да се уверя, че всичко е наред.

Тя се опря на ръката му и излезе от багажника. И отново се огледа.

— Добре.

Все още държеше дланта му. Докс стисна нейната за миг и я пусна.

— Знам, че е доста неубедително при тия обстоятелства, обаче се извинявам за това, което ти причинихме — каза той. — Не биваше да

допускам да ме въвлекат в тая история. Сбърках и искрено съжалявам.

— Благодаря ти — отвърна Кей.

Грамадният снайперист засрамено поклати глава.

— Ти няма за какво да ми благодариш. Постъпих ужасно с тебе.

Тя го погледна.

— Знаех, че няма да ми направиш нищо лошо. Ти беше причината да не ме е страх.

Което само влоши нещата още повече.

— Мисля, че това не е нищо особено.

— За мен е.

— Миличка, чувала ли си за така наречения Стокхолмски синдром? — нежно попита той.

— Да, естествено. И не го изпитвам. Ако полицията беше разбила вратата на онази стая, нямаше да те защитя с тялото си, уверявам те.

Докс се усмихна. При други обстоятелства може би щеше да се възползва от възможността да коментира евентуалните плюсове от това Кей да се хвърли да го спасява, притиснала тяло в неговото.

— Е, сега взе, че разби илюзиите ми — подхвърли все пак той.

Кей се засмя — съвсем лекичко.

— Можеше да е много по-тежко за мен. Ти го направи по-леко. Все гледах онзи страшния, Ларисън, и си мислех: „Докс няма да му позволи“.

Той се зачуди дали си играе с него.

— Наистина ли си мислеше така?

Момичето кимна.

— Да.

Снайперистът заби поглед в земята.

— Радвам се, ако с нещо съм облекчил това изпитание. Но то пак си беше изпитание и аз имам вина за него. Повярвай ми, знам, че в момента се пръскаш от облекчение и благодарност, но по-късно? Всичко ще се уталожии. Ще осъзнаеш какво си преживяла. Не е шега да те държат за заложница.

— Говориш така, сякаш го знаеш от личен опит.

Докс се поколеба дали да й разкаже, после продължи.

— Не много отдавна ме отвлякоха едни хора. Няма да ти обяснявам какво ми правиха, само ще спомена, че включваше

електрически шокове, многократно даване и заплахи за Неси. Тъй че, да, познато ми е това, с което ще трябва да се справиш през следващите дни и седмици. Ще ми се да можем да ти помогна с нещо, но не мога, освен пак да кажа, че съжалявам.

Тя повдигна вежди.

— Неси ли?

Докс поклати глава, осъзна, че не е трябвало да се шегува така, и реши да не задълбочава нещата.

— Няма значение.

Той ѝ подаде чантата. Кей я взе.

— Какво ти е направил баща ми? — попита тя.

Снайперистът отново поклати глава.

— Не ми се говори за тия неща. Това изобщо не трябваше да има нещо общо с теб. Искам обаче да те питам нещо друго.

— Какво?

Докс погледна напукания асфалт, бодливата тел, всичко нагорещено под немигащото лосанджелиско слънце.

— Какви са плановете ти? Тъй де, за бъдещето? Екранни изкуства... филми ли искаш да снимаш?

Тя се усмихна.

— Да. Доста далече от работата на баща ми, а?

— Явно. Но се радвам. Обичам филмите. Кога ще мога да гледам някой твой?

— Не знам. Написах един сценарий, който според мен е страхотен. Но финансирането в наше време е адски трудно. Ще видим.

— Финансиране казваш, а?

Кей леко поклати глава, сякаш не разбираше намека му.

— Когато се прибереш, провери на дъното на чантата си — каза ѝ той. — Там има шепа камъчета. Не изглеждат нищо особено, ама са диаманти. Не знам колко струват филмите и сигурно онова, което съм сложил вътре, няма да стигне за „Хари Потър“, но мисля, че ще ти помогне да започнеш.

Момичето го погледна.

— Сериозно ли говориш?

Докс престорено се намръщи.

— Да съм говорил несериозно през краткото време, откакто ме познаваш?

Тя продължи да го гледа, после безмълвно се приближи и го прегърна. Докс отговори на прегръдката, ала колебливо. Срамуваше се да приеме нейната благодарност и не му харесваше приятното усещане, което изпитваше. Носеше уилсъна отпред под колана си и сега оръжието беше между тях. Той си помисли, че това е подходяща метафора.

След малко Докс се отдръпна.

— Добре. Сега върви. Ще те последвам, за да се уверя, че си стигнала без прекеждия до гарата. И ще чакам филма ти.

Кей се поколеба.

— Ще се видим ли някога пак?

Той поклати глава.

— В тебе се обажда Стокхолмският синдром.

— Глупости.

Докс се усмихна и се опита да не показва колко отвратително се чувства.

— Е, имам телефонния ти номер. Кой знае?

— Ще ми се обадиш ли някой ден? Не веднага. Просто... след като това започне да ми се струва нереално.

Той продължи да се усмихва.

— За мен би било удоволствие. — И по начина, по който се изрази, дори не я лъжеше.

Последва я до гарата, както обеща. Когато се увери, че е в безопасност, той я изпревари. Кей се обърна, погледна го и му се стори, че момичето се насочва към колата, затова Докс стисна зъби, вдигна ръка за сбогом и навлезе сред потока от автомобили. Видя я в огледалото, застанала на тротоара, сама, вперила очи в него. Отдавна не беше изпитвал такава тъга.

30.

На другата сутрин четиримата стояхме на асфалта на сънливата аерогара в Санта Моника. Канезаки беше пристигнал с пътнически самолет на лосанджелиското международно летище, откъдето щеше да се прехвърли на чартърен самолет и да ни вземе оттук. Можехме да се срещнем в Лос Анджелис, но в момента големите летища бяха затегнали мерките за сигурност и не искахме да рискуваме — дори да бяхме готови да оставим pistolетите си, а ние не бяхме. Затова хвърлих другите на аерогарата в Санта Моника и закарах камиона на един недалечен паркинг на хамалската фирма с надеждата Канезаки да получи само глоба, че случайно го е върнал в отсрещния край на страната, вместо да се налага да плати целия камион.

Бяхме пренощували в друг евтин лосанджелиски мотел. Кей я нямаше и ние изпитвахме облекчение — дори Ларисън, струва ми се. Ларисън и Докс бяха разговаряли, само че далече от мен и не знаех какво са си казали. Накрая обаче моят партньор грабна очевидно смаяния Ларисън в мечешката си прегръдка. Ларисън изглеждаше също толкова изненадан и объркан, колкото бях и аз, когато ми се случи за пръв път. Искаше ми се да го успокоя, че ще свикне с времето — Докс би казал дори, че ще му стане приятно — но реших, че ще разбере и сам. Междувременно стигаше засега да осъзнае, че макар да няма по-страшен противник от Докс, няма и по-добър приятел.

Надявах се, че съм постъпил правилно, като дадох pistolета на Ларисън. Истината е, че не бях съвсем сигурен какви са били мотивите ми. Това беше или най-благородната, или най-глупавата постъпка в живота ми. Е, щяхме да видим дали е за добро или за лошо.

Сутринта бях проверил секретния уебсайт. Имаше едно-единствено съобщение от Хортън:

„Обади ми се. Това трябва да бъде предотвратено. И ти благодаря. Няма да го забравя.“

Последното навярно се отнасяше за освобождаването на Кей и може би по-конкретно за спасяването ѝ от Ларисън. В огромното си облекчение, обзело го след няколкото нощи на най-ужасните стракове, които е изпитвал, той сигурно беше искрен. Ала се съмнявах, че благодарността му ще е дълготрайна. Реших да не му се обаждам. Ларисън имаше право. Хортън беше закоравял манипулатор и не исках да му дам още една възможност да ме баламоса.

На малкото летище нямаше много излитания и кацания и аз лесно познах самолета, за който ми каза да гледам Канезаки: странно издут корпус с две къси крила под носа и две големи, изнесени назад, „Пиаджо Р180 Аванти“. Долетя от северозапад, рулира, обърна и спря. Вратата се отвори и Канезаки изскочи навън. Видя ни и махна.

Всички се качихме. Поспрых да се ръкувам с Канезаки, а Докс, естествено, го задуши в прегръдката си. Том затвори вратата зад нас. Пет минути по-късно вече бяхме във въздуха и летяхме към Линкълн.

— По дяволите — изсумтя моят партньор, полегнал на една от меките кожени седалки. — Може би трябва да си взема един такъв.

И най-странното беше, че наистина можеше. Но едва ли говореше сериозно. Все още не бяхме почувствали парите като истински. Първо, прекалено ни пареше под краката. И второ, бяхме прекалено съсредоточени върху предотвратяването на този ужас, за който неволно бяхме допринесли.

— Бях прав за Гилмор — съобщи Канезаки. — В момента е в Линкълн.

— Твоят приятел следи ли джиесема му? — попитах.

Той кимна.

— Така че се налага да си разделим работата. Очакваме четирима стрелци на мястото и наземен екип, вероятно само от един човек, да управлява безпилотния самолет от някъде другаде. Вие трябва да решите как да се справите с тях.

— Отчасти зависи от играчките, които си ни донесъл — отбеляза Докс.

Канезаки се изправи и отиде в дъното на самолета, после се върна с две продълговати брезентови чанти, остави едната на пода и подаде другата на партньора ми.

Докс отвори ципа и се ухили, като че ли е дошла Коледа.

— Мама му стара! — възкликна той, като извади една дълга черна карабина и я подхвърли в ръце. — „Найтс Армамент СР-25“, с интегриран заглушител, пълнител с двацет патрона и... Ооо! Оптиката е на Лиополд Марк 4 НАМР. Досега не съм си играл с такова нещо. Ще има ли къде да го пробвам?

— Ще намерим място — успокои го Том. — Там, където отиваме, има много голи полета.

Той приклепна и отвори ципа на втората чанта.

— Тук ви е комуникационната техника. Слушалки „ИНВИЗИО Диджитъл Иърс Х5“ и радиостанция Х50. Хендсфри, сензорен микрофон. Всичко е криптирано и ще можем да разговаряме помежду си.

— Други оръжия? — попита Ларисън.

Канезаки бръкна в чантата и извади пистолет, който отлично познавах.

— „Хеклер и Кох“ МК 23 СОКОМ със заглушител „Найтс Армамент“. По един за всеки.

Той го подаде на Ларисън, който по навик провери дали е зареден.

— Страхотен пистолет, ама със заглушителя е дълъг колкото пушка — изтъкна Тревън. — Къде ще го носим?

Том отново се наведе над чантата, извади голямо черно дипломатическо куфарче и го отвори. В стиропореното гнездо лежеше пистолет с монтиран заглушител.

— Знам, че в градска среда няма смисъл да се опитваш да криеш такова оръжие в себе си — каза Канезаки. — Но можеш да го измъкнеш от куфарчето за по-малко от секунда. Щом вече е навън, няма значение кой го вижда. А ако куфарчетата не ви изглеждат подходящи, имам и спортни сакове.

Тревън удовлетворено кимна.

— Бронирани жилетки, надявам се? — включих се в дискусията и аз. — Нали разбираш, за всеки случай.

— „Драгън Скин“ — успокои ме Том. — Могат да спрат множество 7,62-милиметрови куршуми.

Той извади една папка и я разтвори.

— Това са снимки на училището и района наоколо от сателит и откъм улицата. Някои са от „Гугъл“, други са военни. Би трябвало

поне да ви дадат известна представа. Там ни чака ван. Когато кацнем, ще направим обиколка.

Разгледахме снимките. Училището представляваше квадратна тухлена сграда извън центъра на града, двуетажна, заобиколена главно от участъци, обрасли с трева. Имаше един главен вход, но от другите три страни също бяха разположени входи и изходи.

— Ако и четиримата стрелци възнамеряват да минат през главния вход, добре — казах аз. — Но ако се разделят, ще ни трябва човек от всяка страна на сградата. Следователно няма кой да се заеме с оператора на безпилотния самолет.

Канезаки ме погледна.

— Не броиш мен.

— Вярно, не те броя — потвърдих аз. — Том, вече сме разговаряли на тази тема. Ти си страхотен разузнавач, обаче не си за работа на терен. Ако се падне да покриваш не онзи вход, който трябва, може да се окажеш сам срещу четирима. Не става.

— Има по-добър начин, струва ми се — обади се Докс.

Всички насочихме вниманието си към него.

— Вижте постройките около училището. Какво има тук?... Черква, видеомагазин, автокъща и хотел, май че е „Холидей Ин“. Между тях има само равни терени и от всяка от тия точки имам пълна видимост към две от страните на училището. С наблюдател долу за потвърждение на целта, с новата карабина и с тия малки разстояния, мога да поваля четири обекта за четири секунди. Ако Том поеме наблюдението, Тревън и Ларисън ще останат свободни да покрият другите две страни на сградата, а Рейн — да неутрализира оператора на безпилотния самолет, където и да се установи той.

Не знаех дали наистина се нуждае от Канезаки в качеството на наблюдател, или просто му дава някаква работа, за да го успокои.

— Или ще поеме наблюдението, или ще ми е шофьор — казах аз. — Зависи къде и кога локализираме Гилмор и какъв е теренът.

Никой не възрази. Реших, че този подход е разумен. Тревън и Докс бяха най-добрите бойни стрелци, Докс беше единственият снайперист. Аз поемах оператора на безпилотния самолет, който най-вероятно щеше да е сам и дори да имаше оръжие, вниманието му щеше да е насочено към задачата, която изпълняваше.

— Каква е охраната в това училище? — попита Тревън.

— При нормални обстоятелства просто няма такава — отвърна Канезаки. — Но заради всички тези слухове за атентати срещу училища много градове поставят полиция на входовете. Мисля, че и в нашия случай ще е така.

Тревън кимна.

— Театрална демонстрация.

— Точно така — потвърди Ларисън. — Едно или най-много две отегчени ченгета на входа с пистолети трийсет и осми калибър, прибрани в кобури. С малко бързина, изненада и агресивност всички ще са мъртви още преди да осъзнаят, че има проблем.

— Районът изглежда осемдесет процента ферми и ниви — отбелязах аз. — Има доста уединени места. Ако твоят приятел не успее да локализира джиесема на Гилмор, ще видим бая зор да го намерим.

— Работя по въпроса — мрачно отговори Канезаки. — Дотогава нека се опитаме да определим по снимките къде щяхме да се установим ние, ако бяхме на мястото на Гилмор.

През останалата част от полета доразвихме плана си и наваксахме малко сън. Когато кацнахме и слязохме от самолета, настъпваше вечер и макар че от асфалта още се излъчваше топлина, вече започваше да се разхлажда. Нахлузихме си бейзболни шапки и тъмни очила, в случай че някой ни търси чак в Линкълн. „Единственият начин да пътуваш“ — отбеляза Докс, праметнал през рамо чантата с карабината, докато вървахме към фирмата за автомобили под наем, за да се качим на обещания от Канезаки ван.

Взехме си храна и потеглихме към училището. Слънцето потъваше в безкрайното синьо безоблачно небе и дори във вана се усещаше ухание на окосена трева.

Училището се намираше в края на града, район, който се състоеше главно от еднофамилни къщи, няколко ферми и един смесен търговски и офис център. Реших, че обектът може да е избран заради относителната му отдалеченост: по-малко потенциални свидетели, способни да опишат отделните аспекти на касапница, която заговорниците не искаха никой да види.

Малко по-нататък подминахме строителен обект.

— Чакайте, искам да поразгледам тук — каза Докс.

Обиколихме и се върнахме през облаците прах, които вдигнахме по пътя зад себе си.

— Тук като че ли няма особено голямо движение — отбеляза моят партньор.

Имаше право. Не се виждаха строителни материали и оборудване, само една четириетажна двойна Т-образна греда със скелет от бетонни плочи. Наоколо дори нямаше телена ограда. Нито прозорци, нито покрив, нито врати.

— Тъкмо каквото ни трябва — посочи Докс. — Изоставен строителен обект, широко известен като жертва на рецесията в страната. Също така известен като идеалното градско снайперистко скривалище. Я гледайте — видимост към фасадата на училището, двеста метра. Лесно прицелваме. Ще заема позиция по тъмно, но ми се струва, че току-що намерихме мястото. По кое време трябва да се появят терористите?

— Срещата е в осем и четирийсет и пет — отвърна Канезаки. — Тъй че сигурно след това.

— Е, тогава предлагам да заема позиция в дванайсет и трийсет, посред нощ. Ще пострелям с карабината по първи зори. Наоколо няма да има много хора, а и нали е със заглушител. Не си се сетил да вземеш спален чувал, нали?

— Мамка му, не — изруга Том. — Изобщо не ми дойде наум.

— Нищо, наблизно сигурно има „Уол-Март“. Ще си купя някакви топли ловджийски дрехи и постелка, върху която да се изтегна. Ще гледам изгрева, супер.

Купихме му каквото искаше и след мръкване се върнахме на строителния обект. Докс влезе вътре и съобщи, че обстановката му е харесала. После те двамата с Тревън, който изглеждаше най у дома в района, ни настаниха в анонимен крайпътен мотел, в две съседни стаи на втория от два етажа. Нахранихме се, проверихме екипировката си и отново обсъдихме плановете си. Канезаки се обади по сателитен телефон на своя приятел от телефонната компания. Гилмор бил включил джиесема си предишния ден в Линкълн, но в момента той бил изключен.

— Ако не успеем да го локализираме, операцията се проваля — изтъкнах.

Канезаки кимна.

— Ще се наложи да съобщя за бомбена заплаха. И да ги накарам да евакуират учениците. Но това само ще пренасочи атентата. И следващия път може да не знаем кое е училището.

Умълчахме се. Разбирах, че всички искаме да го предотвратим. И ако не го предотвратим тук, сигурно изобщо нямаше да успеем.

— А Хортън? — попита Том.

— Какво Хортън? — погледнах го аз.

— Знам, че подаде оставка, но още има връзки. Може да знае нещо или да е в състояние да научи. Ще му се обадиш ли?

— В момента едва ли е склонен да ни помогне — обади се Ларисън.

Спомних си за съобщението в секретния сайт.

— Не, мисля, че тук грешиш. Само че вече не му вярвам за нищо.

Ларисън се усмихна.

— По-добре късно, отколкото никога.

— Какво ще изгубим? — упорстваше Канезаки. — Използвай моя сателитен телефон. Няма как да ни локализира тук.

Замислих се за момент. Той имаше право, не виждах какво ще изгубим. Но Хортън ме беше излъгал и ни бе заложил капан. Не ми се приказваше с него. Даже няха намерение да го оставя жив, след като всичко това приключи.

Държах се като глупак. Първо тактиката.

— Добре, дай телефона — въздъхнах аз.

Полковникът отговори бързо, може би очакваше да го потърся.

— Хортън.

— Искаше да ти се обадя.

— Слава богу! Вече се готвех да съобщя на линкълнската полиция за бомбена заплаха. Но това нямаше да предотврати атентата, само щеше да...

— Да го пренасочи, знам.

— Моля те, кажи ми, че си там. И че ще го предотвратиш.

— Предишния път, когато знаеше къде ще бъда, ми прати четирима убийци.

— Това беше най-голямата грешка в живота ми, несъмнено.

Стори ми се, че говори искрено. Не че имаше значение.

— Как ни откри там? — попитах, като си мислех за Тревън.

— С национални технически средства.

Може и да не ме лъжеше. Нямаше как да разбере. Дори не бях сигурен защо съм си направил труда да го попитам. Просто ме гризеше неразрешеният въпрос.

— Ако си в Линкълн, искам да помогна — продължи той. — С всичко, каквото мога.

— Тук сме — потвърдих. Чувствах се отвратително, че му доставям това удоволствие.

— Добре.

— И Гилмор е тук.

— Да, знам.

— Трябва да науча къде е. Джиесемът му е изключен. Можеш ли да го откриеш?

Последва кратко мълчание.

— Ще се обадя на един-друг. Как да се свържа с теб?

— Аз ще ти позвъня.

— Благодаря — отвърна Хортън и затвори.

Никой не спа. В три през нощта Канезаки закара Докс на строителния обект. Аз се обадох на Хортън. Още не знаеше нищо. Приятелят на Канезаки му съобщи, че джиесемът на Гилмор продължава да е изключен. Започвах да изпитвам мрачно предчувствие. Не само, че нямаше да успеем да предотвратим атентата. Щях да се чувствам виновен, че съм задействал всичко това.

Реших, че каквото и да се случи и колкото и дълго да се наложи да чакам, Хортън ще умре. Предполагах, че в крайна сметка всъщност няма да има значение, но тази мисъл поне ме разсейваше и донякъде ме утешаваше. За известно време дори ми помогна да се унеса.

31.

Когато навън започна да се развиделява, отново позвъних на полковника. Очаквах най-лошото.

— Добра новина — съобщи той.

Опитах се да не се обнадеждавам прекалено.

— Какво става?

— Безпилотният самолет. „Пепелянката“. Лети с навигационна система. Трябва да се свърже със сателита. Така...

— Ще разберем откъде е излетяла.

— Точно така. Един мой приятел от Националната разузнавателна служба ще следи само за този сигнал. Веднага щом получа координатите, ще ти ги дам.

— Може да нямаме много време. Дори не сме сигурни, че той ще е в района на Линкълн.

— Знам. Но би трябвало да се справим. „Пепелянката“ може да лети цял ден. Съмнявам се, че Гилмор ще иска да я остави толкова дълго във въздуха, но няма нужда и да чака до последния момент. Предполагам, че ще я вдигне поне час преди стрелците да влязат в училището. Това ще му даде време в случай на механични или други проблеми. Но трябва да мога да се свържа с теб.

Продиктувах му номера на сателитния телефон на Канезаки. Радвах се, че не се налага да му дам номер на джииесем.

— Ще пътувам с кола — поясних аз. — Обади ми се веднага щом научиш.

Уведомих другите, после повиках Докс по радиостанцията.

— Ей, не те будя, нали?

Той се позасмя.

— Обичам да се закачаш. Какво става?

Обясних му.

— Е, това е добре. — Звучеше умерено доволен — това, знаех от опит, беше най-силната му емоция, когато се намираше в своята снайперистка зона, при каквито и да е новини.

— Как е видимостта? — попитах.

— Чудесна на тая светлина. Виждам всичко.

— На покрива ли си?

— Един етаж по-ниско. Съмнявам се, че някой може да ме види отгоре, защо обаче да рискувам?

— Добре, успешен лов.

— И на тебе, готин. Ако не свалиш оня безпилотен самолет, моите успехи ще отидат по дяволите. Тревън и Ларисън също няма да са доволни.

Искаше да каже, че Тревън и Ларисън, които щяха да са на земята при училището, ще се намират в радиуса на взрива и ще бъдат изпепелени. Заедно с бог знае колко деца.

— Да, мислил съм за това.

— Хубаво. Не те притискам или нещо подобно.

— Ясно. Ще се чуем веднага щом научим повече.

Облякохме си бронираните жилетки и излязохме малко преди осем. С радост щяхме да заемем позиции по-рано, ала освен снайперисткото скривалище на Докс, нямаше много възможности за сливане с обстановката. Непознати мъже, мотаещи се около училище, обикновено привличат внимание. За щастие и стрелците бяха изправени пред същия проблем.

Докато Канезаки шофираше, всички за последен път проверихме екипировката си. Бяхме готови. Оставихме Тревън и Ларисън на няколко преки от училището. Бяха по дънки, тениски и бейзболни шапки. Със спортните сакове, в които носеха pistolетите, двамата спокойно можеха да минат за местни жители на път за работа в някой магазин или на строителен обект. Пожелахме си един на друг успех и никой не каза онова, за което всъщност си мислехме: ако Хортън не ми се обади скоро, щеше да се наложи да измислим резервен план.

Само че той ми се обади — десет минути по-късно.

— Намерихме го — с неприсъщо за него вълнение събщи полковникът. — Не е в Линкълн, но е наблизо. В едно градче на име Палмира. Само ферми. Имаш ли навигационна система?

— Да. Дай ми координатите.

Той ми ги продиктува. Въведох информацията.

— Четирийсет километра — осведомих Канезаки аз. — Продължавай по шосе две. Ще ти кажа кога да завиеш.

Той настъпи педала.

— Не превишавай скоростта — предупредих го. — Не можем да си позволим да ни спрат.

— Ако искат, нека ни гонят — отвърна той. Реших, че вече наистина няма значение.

— Какво друго можеш да ми кажеш? — попитах Хортън.

— Гилмор явно е избрал мястото заради близостта му до училището, но и заради уединеността му. Районът като цяло е равнинен и не е подходящ за тайно излитане на безпилотен самолет, той обаче се намира в края на един черен път. Постройката прилича на изоставен силос или нещо подобно, намира се в низина, до езерце, наоколо има дървета. Там може да вдигне самолета високо и едва ли някой ще го види. Ще стигне до училището, без да прелети над нещо друго, освен над ниви и ферми.

— Колко е дълъг този черен път?

— Малко под четиристотин метра.

Нямаше да се приближа по очевидния маршрут, камо ли по път.

— Други точки на достъп?

— Няма. Но нивите изглеждат напълно проходими.

— Като гледаш сателитните снимки, кой е най-подходящия подстъп?

— Карай на изток от пътя и се приближи пеш. Така ще стигнеш от отсрещната страна на силоза, който би трябвало да ти осигури известно прикритие. Предполагам, че Гилмор е въоръжен.

— Добре, ще съобщя на останалите от екипа. Обади ми се, ако има някакви промени.

— Ясно.

— А, Хортън?

— Да?

— Ако пак ми готвиш капан, ще трябва да убиеш и последния от нас. Защото, ако остане дори само един, той ще те намери.

Последва пауза.

— И без това не очаквам да остана жив още дълго, но да, разбрах те. Успех.

Затворих. Канезаки караше със сто и петдесет. Радвах се, че пътят е равен и прав, обаче ми се струваше, че ванът въпреки това ще се разпадне в движение.

— Добре, Хортън се обади — казах по радиостанцията аз. — Локализирахме Гилмор. С Канезаки пътуваме към него, ще стигнем след петнайсетина минути. Ако преди това не се разбием някъде.

— На позиция съм — докладва Тревън. — Пристигат учители. И малко деца. На главния вход има ченге.

— На позиция съм — съобщи и Ларисън. — Докс, там ли си?

— Не само, че съм тука, но и в момента те виждам през визьорния си кръст — разнесе се ведрият снайперистки глас на моя партньор. — Радвам се, че с тебе изчистихме всички проблеми помежду си, а ти?

Не получи отговор.

— Ей, майтапя се бе, човек! — каза Докс.

— Мама му стара, не се майтапи така! — скарах му се. Боях се от ново избухване и се надявах моята намеса да успокои Ларисън.

Минахме през дупка на пътя и ванът за малко да излезе в орбита.

— Господи! — възкликнах и стегнах предпазния си колан.

— Извинявай — ведро като Докс каза Канезаки.

Той намали скоростта едва когато се отклонихме от шосето, и докато стигнем до черния път, водещ към силоза, вече шофираше с пониска от максималната. Продължихме още около четиристотин метра нататък, после Том отби отстрани в една падинка.

— Няма да чакам във вана — осведоми ме той. — И нямаме време да спорим.

Сигурно беше прав.

— Добре — съгласих се аз. — Дръж се от лявата ми страна, докато се приближаваме. Когато стигнем при силоза, ти ще заобиколиш отляво, аз отдясно. И ме остави пръв да атакувам Гилмор.

— Защо?

— Не се боря за слава. Ако самолетът още е на земята, може просто да застреляме Гилмор или ти го застреляй, за мене няма значение. Но ако самолетът е във въздуха, трябва да се опитаме да го накараме да го приземи, нали така?

— Прав си.

— Да, опитвам се да се сещам за такива неща.

— Добре, ти го атакувай пръв.

— Чудесна идея. Освен това не бива да приемаме, че е сам. Отваряй си очите на четири. Ако Гилмор е при управлението и видиш

някой друг, непременно го застреляй, той ще е просто охрана, и така ще имаме да мислим за едно нещо по-малко.

— Ясно.

Имаше уплашен вид. Това не ми вдъхваше особена увереност.

Хвърлих поглед към пистолета в ръката му.

— Можеш да боравиш с това, нали?

— Карал съм подготовка, да.

С други думи, нямаше никакъв опит.

— Добре. Запомни. Агресивна поза, здраво стискане, дулото към мишената, натискаш спусъка.

Той напрегнато ми се усмихна.

— Докс винаги казва, че се опитваш да контролираш и най-малките подробности.

По дяволите, имаше право. Или щеше да се представи добре, или нямаше. Каквото и да му обяснявах сега, нищо нямаше да се промени.

— Добре — въздъхнах. — Да вървим. — После прибавих по радиостанцията: — С Канезаки се придвижваме към силоза. Би трябвало да сме там след пет минути.

Извървахме четиристотин метра на север по равен тревист терен, после на запад, като се привеждахме и се движехме бързо. Между нас и целта ни се издигаше група дървета, но иначе нямаше къде да се скрием. Опитвах се да не мисля за снайперисти и как бихме изглеждали, ако някой ни наблюдава от силоза. Когато стигнахме при горичката, спряхме. Оттам различавах силоза — кръгъл, висок около шест метра, но порутен, без снайперистки скривалища, поне откъм нас. Слава богу. Не можех да видя какво има от отсрещната страна. Отдясно до езерцето отчасти се виждаше камион, което може би беше добър признак, но нямаше и следа от хора. Щяхме да загазим страхотно, ако информацията на Хортън се окажеше грешна и тук не откриехме никого.

— През главния вход влизат деца — чух гласа на Докс в слушалката си. — Много. Идват от квартала или ги докарват родителите им. Няма и следа от нашите стрелци.

— И при мен е чисто — докладва Ларисън.

— И тук — добави Тревън.

— Надявам се, че си на позиция, Джон — рече Докс. — Времето ни е малко.

Не исках да разговарям, но чукнах с показалец сензорния микрофон.

— Ясно — отвърна моят партньор.

Погледнах Канезаки. Беше пребледнял. Надявах се, че ще се справи. Наклоних глава към силоза. Той кимна и ние тръгнахме напред с насочени напред пистолети. Не знаех кой го е подготвял, но трябваше да призная, че бяха свършили добра работа. Въпреки очевидния му страх, той държеше оръжието си високо, въртеше глава, за да увеличи полезрението си и се придвижваше с плавни крачки.

Стигнахме до стената на силоза. Миришеше на пръст и сено и аз изпитах онова желание да се притисна към него, което те обзема винаги точно преди да се откъснеш от последното си прилично прикритие. При камиона все още не се забелязваше никой.

Дадох знак на Канезаки да тръгне наляво. Той кимна и се насочи натам. Аз поех надясно.

При най-външната точка от обиколката на постройката приклекнах, подадох глава навън и после отново се дръпнах назад. В мига, в който се бях разкрил, видях Гилмор, висок, жилав бял мъж в ловджийско маскировъчно облекло, с посивяла, късо и високо подстригана коса. Стоеше с лице към пътя и работеше на клавиатурата на голям лаптоп, закачен на ремък на шията му.

Излязох иззад силоза, насочил пистолета си срещу него. Бързо проверих двата си фланга, после наредих с висок, заповеден глас:

— Не мърдай, Гилмор!

Той се сепна и ме погледна. Ала ръцете му останаха върху пулта.

— Горещите! — извиках.

В ухото си чух гласа на Докс.

— Стрелците пристигнаха. Тичат към главния вход. Ларисън, печелиш наградата за прозорливост. Атакувам ги.

Разнесе се тих пукот. Още един. И още два.

— Благодаря ви за участието — каза Докс. — Следващите състезатели.

— Твоите четирима стрелци ги няма! — съобщих аз, като се завъртях наляво и после надясно, за да проверя отново фланговете си. — Изобщо не успяха да влязат. А сега, горе ръцете или си мъртъв!

Той вдигна ръце и се обърна, за да погледне към мене.

— Мини от другата му страна! — извиках на Канезаки аз. — Наблюдавай камиона, не знам дали вътре няма още някой.

Том заобиколи Гилмор, без да отпусна оръжието си. Гилмор се озърна към него, после отново ме погледна.

— Кой ви праща? Хортън ли?

— Върни го — заповядах аз. — Самолета!

— Няма.

— Върни го — произнесох с равен глас. — Няма да повтарям. Ще те застрелям в главата.

— Няма значение, че аз ще умра — заяви той. — Мисията все пак ще бъде изпълнена.

Добре, помислих си аз и го застрелях в главата. Пистолетът подскочи в ръката ми, разнесе се пукот като от шевна машина и на челото му цъфна дупка. Тялото му се разтърси, коленете му се подвиха и той се строполи по гръб на земята.

— Господи боже! — извика Канезаки. — Сега как ще спреш самолета?

— Провери в камиона! — инструктирах го аз. — И бъди нащрек. Чух Докс да се киска.

— Ченгето изкрейзи. Сега се чуди „Кои бяха тия четиримата, дето ме връхлетяха, и защо главите им изведнъж се пробиха?“.

Втурнах се към трупа на Гилмор и проучих лаптопа. Два джойстика, телеметрия, видеосигнал, който явно идваше от камера, монтирана в безпилотния самолет. Познах терена от сателитните снимки, които бяхме разглеждали. Магистралата, по която бяхме пристигнали в Линкълн. Реката на юг от града.

„Уф, мама му стара, той го е програмирал да лети право към...“

Изстрели от дясната ми страна. Завъртях се. Канезаки лежеше. Зърнах движение в отсрещния край на камиона. Хвърлих се към силоза.

Нямаше време да мисля за Том. Надявах се да са го улучили в бронираната жилетка, но не можех да съм сигурен.

— Докс, Гилмор е повален, но е програмирал самолета да се насочи право към училището — съобщих по микрофона, когато стигнах до прикритието. — Мисля, че е настроил изстрелването на ракетите за последния момент и самолетът трябва да ги последва или пък ще се взривят при неговото разбиване. Приближава се към теб от

изток. Би трябвало да се появи след три-четири минути. Можеш ли да го свалиш?

— Не знам. Къде му е авиониката?

Подадох глава иззад силоза и отскочих назад. От отсрещната страна на камиона отекнаха три изстрела и куршумите се забиха в стената. Обсипаха ме парченца бетон.

— Нямам представа, да не би аз да съм проектирал този шибан самолет! В носа, предполагам.

— И не можеш да попиташ Гилмор, така ли?

Нов изстрел, нов дъжд от бетонни осколки. Разсеяно си помислих, че щом стреля дори когато не се показвам, противника ми явно не го бива чак толкова.

— Гилмор е мъртъв! — осведомих партньора си.

— Е, при тия обстоятелства и ако допуснем, че нямаме подръка други специалисти по проектиране на безпилотни самолети, ще трябва да обявя операцията за неуспешна.

Освен ако стрелецът не прикриваше някого, който се приближаваше отляво, помислих си аз. Заобиколих от отсрещната страна на силоза, вдигнал пистолета напред.

— Тревън, Ларисън, незабавно се махнете оттам.

— Влизам вътре — възрази Тревън. — Те трябва да се евакуират.

— Няма време!

— Трябва да опитам.

Пауза.

— По дяволите — обади се Ларисън. — Знаех си, че ще се случи така. И аз влизам.

— Минете през страничните входи — хладнокръвно ги посъветва Докс. — Ако опитате през главния, ще трябва да се справите с един извънредно разстроен полицаи.

— Ясно — отвърна Тревън.

— Влизам — съобщи Ларисън. — По дяволите.

От отсрещната страна на силоза беше чисто. Значи имаше само един противник. И не го биваше особено. Зачудих се дали мога да атакувам камиона оттам.

— Докс — повиках партньора си аз. — Виждаш ли го?

— Още не, обаче гледам.

Чух Тревън и Ларисън да викат: „В училището има бомба! Това не е шега и не е учение! Всички трябва да се евакуират веднага и да се отдалечат поне на сто метра! Бързо! Бързо!“.

— Хайде, миличък — чух да казва моят партньор. — Къде си? Ела при Докс.

Дълбоко си поех дъх и го изпуснах, приготвяйки се да атакувам камиона. Започнах да броя. Едно, две...

Чух три тихи пукота, после гърмеж. Откъснах се от силоза и се затичах право към камиона.

Нямаше нужда. Канезаки беше на крака, вляво от камиона, държеше оръжието си на равнището на брадичката, наклонен към земята. От дулото на заглушителя му излизаше дим. Наведох се и погледнах под шасито. От отсрещната страна имаше тяло.

— Мъртъв ли е? — извиках аз.

— Да, струва ми се. — Гласът му показваше, че е в шок.

— Ами, провери, мамка ти!

Чух още един тих пукот. После:

— Мъртъв е.

Докс, в ухото ми:

— По дяволите, под обстрел съм.

Каза го толкова спокойно, че ми трябваше известно време, докато разбера смисъла.

— Някой стреля по тебе, така ли?

Тревън и Ларисън крещяха. В училището явно цареше пълен хаос.

— Да, онова ченге — поясни Докс. — Трябва да ме е видял. Добро зрение. Ще му е нужен страхотен късмет, за да ме улучи оттам, обаче все пак ще съм признателен, ако някой ме отърве от него. Предпочитам да не застрелвам полицаи. Тревън, Ларисън?

— Ей сега — обади се Ларисън.

— Благодаря — каза Докс. — Все още няма и следа от самолета. От училището се изсипват купища деца. Браво!

Изтекоха няколко секунди. Чух глух звук, изхрущяване, после отново Докс:

— Благодаря, господин Ларисън! Ох, това трябва да е доста болезнено.

— Какво стана? — попитах аз.

— Ударих ченгето с тояга — поясни Ларисън. — Взех му оръжието.

Чух го да казва:

— Ето, много се извинявам, господине. Ние сме служебни лица, не сме тук, за да навредим на никого. Училището е под атака и трябва да избягате на разстояние, преди да избухне бомбата, разбирате ли? Просто тичайте с децата, те имат нужда от вас.

— Виждам го — съобщи Докс. — Движи се доста бързо. Ще трябва да му дам малко олово.

Двамата с Канезаки се втурнахме към пулта на самолета.

— Добре ли си? — попитах го.

— Улучи ме в жилетката. Само ме събори на земята. Нищо ми няма.

Проснат по гръб с подвити под себе си крака и отворени невиждащи очи, Гилмор все още държеше лаптопа. Погледнахме екрана. Камерата показваше училището. Самолетът летеше право към него.

Чух тих пукот. Образът на екрана се разтърси, след това се стабилизира.

— Улучих го, ама не по носа — информира ни Докс. Последваха още няколко пукота. Картината силно затрептя, но отново се стабилизира.

— От какво е направено това нещо, по дяволите? — възкликна моят партньор. — Току-що го прострелях шестнайсет пъти. Добре, ще презаредя.

— Ларисън, Тревън, махайте се оттам — извиках аз. — Направихте каквото можахте. Няма време. Вървете!

Училището беше в центъра на екрана и бързо се уголемяваше. Помислих си, че самолетът е на не повече от няколко секунди от удара.

— Добре, миличък — чух да произнася Докс. — Хайде сега, виж какво съм ти приготвил.

Разнесе се методична серия пукоти. Образът на екрана се разтърси. Разлюля се. Стабилизира се, изпълни целия екран...

И после камерата започна бясно да се върти.

— Добре! — В обикновено свръхспокойния му снайперистки глас долових тържествуващи нотки. — Едно на нула за отбора домакин.

Небето прелетя покрай екрана, после земята, след това всичко започна да се движи толкова бързо, че не различавах абсолютно нищо. След миг екранът помръкна.

— Къде падна? — попитах.

— Не в училището — осведоми ме Докс. — На паркинга. Мамка му, за малко. Никой не е пострадал, струва ми се.

— Бойните глави взривиха ли се?

— Не. Гилмор трябва да ги е настроил да се взривят при сблъсък на носа.

— Тревън, Ларисън, добре ли сте?

— Да — потвърди Ларисън. — Отдалечавам се на югоизток.

В далечината чух сирени.

— И аз — обади се Тревън. — Няма да е зле някой да ме прибере. В момента имам чувството, че малко бия на очи.

— Вървете към сборния пункт — казах. — Докс, особено ти. Онова ченге ще съобщи за снайперистки огън, идващ от твоята позиция. Среца след двацет минути. Или след по-малко, както кара Канезаки.

Очаквах Тревън и Ларисън да се измъкнат без проблеми в суматохата около училището. Ала скоро щяха да се появят свидетели, които свързано щяха да ги опишат на пристигналата полиция. И Докс трябваше да се отдалечи от скривалището си.

Канезаки извади айфон и снима трупа на Гилмор и пулта, който лежеше отгоре му.

— Какво правиш? — учудих се аз.

— Това е нашето доказателство. — Той започна да описва с телефона малък кръг, като в същото време говореше. Разбрах, че е превключил на видеозапис.

— Трябва да тръгваме.

Том вдигна показалец.

— Човекът на земята е новия шеф на Националния антитерористичен център Дан Гилмор, който управляваше безпилотния самолет, атакувал днес училище в Линкълн. Намираме се в Палмира, щата Небраска, на четирийсетина километра от града.

Той се приближи до мъжа, когото беше застрелял, и също го фотографира, после засне камиона и регистрационните му номера, като през цялото време обясняваше, съобщаваше дати, координати и

подробности. После тичешком отидохме при вана и Канезаки настъпи газта така, сякаш пътуването ни насам е било само загряване. Стигнахме сборния пункт, черква на километър и половина от училището, за по-малко от петнайсет минути. Той намали и отби в паркинга.

— Ние сме — казах по радиостанцията и Докс, Ларисън и Тревън се материализираха иззад един контейнер за смет. Те се качиха във вана и ние потеглихме с нормална скорост.

Прехвърлих се отзад. Всички се ръкувахме.

— Страхотна стрелба — похвалих партньора си аз.

— По дяволите, ако наистина беше страхотна, щях да го сваля с първия изстрел — възрази Докс.

— Хей, нали го свали — рече Тревън. — Това е важното.

— Е, не искам да обвинявам никого, че ми отне повече време, отколкото би трябвало, обаче авиониката точно на тоя модел безпилотен самолет едва ли е в носа, освен ако не е специално закален — отвърна Докс, като ме гледаше. — Накрая просто почнах да го обстрелвам навсякъде с надеждата да улуча нещо важно. И явно съм успял.

Всички се засмяхме.

— Добре ли си, Том? — попита Докс. — Вярно ли чух, че са те улучили?

— В жилетката — поясни Канезаки. — Добре съм.

— По-късно ще те боли — предупредих го аз. — Ама майната му. Добра стрелба.

— Гилмор ли уби? — поинтересува се Докс. — Мислех, че го е убил Рейн.

— Не, охраната му — поправи го Канезаки.

— Онзи, който ме обстрелваше — прибавих аз.

— Ура! — възкликна Докс. — Някой да му даде пура на тоя човек! Това първото ти убийство ли беше?

— Май че, да — кимна Том.

— Май че — повтори моят партньор. — Странно. Е, нали знаеш какво казват. Никога не забравяш първия случай. Радвам се, че той е стрелял по тебе. Това малко ще облекчи нещата по-късно.

Погледнах Ларисън.

— Благодаря, че ме послуша.

Той не отговори веднага.

— Изпитвах известни съмнения на влизане в онова училище само минута преди да го ударят две ракети „Хелфайър“. Но... да.

Ларисън се обърна към Докс.

— Никога повече не се майтапи с мене, че съм ти на мушка. Никога. Разбираш ли?

Божичко, пак се започва, помислих си. Само че Докс просто се ухили.

— Добре де, добре, просто исках да облекча напрежението. Разбрах те и повече няма да се повтори.

Той протегна ръка и след миг Ларисън я пое.

— Къде отиваме? — попитах. — Летището е в обратната посока.

— Искам да се махнем от Небраска — отвърна Канезаки. — Хайде просто да продължим нататък и по пътя ще измислим нещо.

— Боже мой, пак пътуване с кола — изпъшка Докс. — Още не съм се възстановил от предишното.

Всички избухнахме в смях. Осъзнах, че изобщо не ме е грижа къде отиваме.

32.

Стигнахме едва до Де Мойн. Парасимпатиковата реакция на адреналиновия прилив по време на бой е свирепа и всички вече бяхме изтощени. Започнахме да клюваме още щом се уверихме, че сме в безопасност извън Линкълн. Спряхме в един крайпътен мотел и се настанихме в две съседни стаи. Известно време погледахме новините, но всичко беше изключително объркано. Общо взето го представяха като неуспешен терористичен атентат, какъвто в известен смисъл си беше, разбира се. Изглежда, все пак щеше да допринесе за каузата на заговорниците, макар и не толкова много, колкото един успешен удар. Но хората още бяха паникьосани от привидната нова заплаха и истерично твърдяха, че вече не можели да пращат децата си на училище и че правителството трябвало да прави повече, за да ги защитава. Повествованието може би щеше да се промени с появата на доказателства за случилото се, включително снимките и видеозаписите на Канезаки. И естествено, може би Хортън щеше да направи нещо, за да насочи нещата натам, накъдето казваше, че искал да ги насочи. Но като цяло, всичко това действаше обезсърчаващо. Гледахме, докато повече не можехме да издържаме. И тогава всички откъртихме.

Когато се събудихме, пак включихме телевизора и като че ли имаше промяна в повествованието. Сега се говореше за секретна група командоси, които убили джихадистите, предотвратили заговора и евакуирали децата. Зачудих се какво следва.

Канезаки качи снимките и клиповете в „Уикилийкс“. Ако останеше само това, можеха да го отхвърлят като евтина конспиративна теория. Някой анонимен говорител щеше да обясни, че Гилмор е вдигнал безпилотния самолет, за да унищожи терористите, че те открили позицията му и хладнокръвно го очистили, в резултат на което самолетът се разбил, но неговите находчиви сътрудници все пак успели да ликвидират терористичната опасност, въпреки че храбрият им началник вече лежал мъртъв.

Установих, че не ми пука чак толкова много. Бяхме направили каквото можахме. И го бяхме направили добре. Сега само трябваше да

измисля как да се измъкна от страната и да се наслаждавам на своите двайсет и пет милиона.

Сателитният телефон на Канезаки извъня. Обаждаше се Хортън. Том ми подаде телефона.

— Благодаря ти — каза полковникът. — Не заслужавам да бъда облагодетелстван от вашите действия, но е факт.

— Как така?

— Убеден съм, че съвсем скоро ще бъда пратен в ада, по един или друг начин. Но междувременно вие ми дадохте нужните средства, за да насоча това нещо натам, накъдето винаги съм се надявал, и да го превърна в сила за доброто на всички.

— Всички онези, които загинаха при атентатите — подхвърлих. — Радвам се, че е било за по-голямото благо.

Смътно се почувствах лицемерен, че го казвам. От друга страна, никога не бих убил невинни хора.

— Щеше да е по-лошо, ако беше за нищо — отвърна той. — Или за по-малко от нищо.

— Е, значи получи каквото искаше.

„И все пак ще умреш“, помислих си, ала не го изрекох. Но предпологах, че Хортън го знаеше. Сам го беше казал.

— Искам да знаеш две неща.

— Добре.

— Първо, пунах по съответните канали информацията, че вие четиримата по погрешка сте вкарани в президентския списък за унищожаване. Че включването ви в него се дължи на неверни сведения, които сами по себе си са резултат от безстрашното ви проникване в организацията, стояща зад тези атентати. Че всъщност тъкмо вие сте пренебрегнали опасността от национално издирване и сте продължили мисията си, като сте спасили децата в онова училище. Повече няма да бъдете преследвани от представители на американската армия, разузнаване и органи на реда.

Искаше ми се да мога да му вярвам.

— Нали каза, че след оставката си вече нямаш такива възможности.

— Като се има предвид миналото ми и след речта ми, имам известно влияние. И то ще продължава да расте.

— Още тогава си го знаел. Когато дъщеря ти беше при нас. Не каза нищо обаче.

— Нямахте да ми повярвате. Пък и трябваше да ми дадете нещо, на което да стъпя. Както и направихте. Останките от безпилотния самолет в момента се охраняват от местните линкълнски органи на реда. Федералните власти много трудно могат да ги конфискуват и скрият, като се имат предвид мащабите на случилото се в техния град.

— Скоро ще има още доказателства — осведомих го аз.

— Какви например?

— Снимки и видеозаписи на Гилмор. Качени са в „Уикилийкс“. Вече не можеш да го спреш, даже да искаш.

— Да го спра ли? Това е чудесно! Всъщност самият аз пратих безценната си информация на добрите хора от „Уикилийкс“, които ще се погрижат за правилното ѝ разпространение по-коректно от „Ню Йорк Таймс“ или „Вашингтон Поуст“.

— Каква информация?

— Убедителни доказателства по въпроса кой всъщност стои зад този преврат. Наред с някои несвързани с това, но навярно още по-инкриминиращи свидетелства за сексуалните и финансовите злоупотреби на въпросните личности. И ще има още такива доказателства.

Спомних си какво ми беше казал за Финч: че е информационен брокер. Зачудих се дали някак си не се е сдобил с...

И тогава ме осени.

— Ти — възкликнах. — Ти си информационният брокер. Не Финч.

— Така е.

Не можех обаче да свържа отделните точки.

— Обясни ми.

— Най-добрият начин да пробуташ една лъжа е да я скриеш сред много истина. И тъкмо затова почти всичко, което ти казвах през цялото време, беше вярно.

— Тогава защо ни накара да убием Шорок и Финч?

— Защото се опитвах да предотвратят преврата, естествено.

Замислих се за момент.

— И те са смятали, че си на тяхна страна.

— Точно така. Само че ние искахме да го предотвратим по различни начини. И по различно време. Пък и те бяха единствените, които знаеха за прякото ми участие. Ако не ги бях отстранил, когато станах героят на Америка, отхвърляйки предложението на президента, те щяха да са в състояние да ме разобличат. А сега мога да твърдя, че всъщност са убити от заговорниците, защото са се опитвали да предотвратят преврата.

— Но те наистина бяха убити от заговорниците. От тебе.

— Признавам, че в това наистина има известна ирония.

— Значи причината, поради която искаше да изглежда, че са умрели от естествена смърт...

— Причините всъщност са две. Първо, не исках смъртта на Шорок да подсказе на Финч, че е възможно да се опитат да убият и него, защото се противопоставя на преврата.

— Защото това щеше да затрудни неговото убийство.

— Да. И второ, когато президентът ме номинира за свой съветник по антитероризма, не можех да допусна да ми зададат въпроса дали случайно нямам нещо общо със смъртта на Финч.

— Значи си знаел, че президентът ще те назначи.

— Разбира се.

— Защото си разполагал със сведения, гарантиращи, че съответните хора ще го уредят.

— Точно така.

— Но си пуснал да изтече информация за цианида. — Все още нямах изгода да му споменавам, че изобщо не съм го използвал.

— Да „изтече“ не е точната дума. Тази информация беше разпространена крайно избирателно.

— За да насочи подозрението към нас. И да бъдем отстранени.

— Да, макар че като се замисля, не съжалявам, че опитите ми се провалиха.

— И причината е, че... как се изрази ти? Щяхме да можем да те разобличим.

— И това е вярно.

— Сега обаче можем да те разобличим.

— Надявам се, че няма да го направите. Но ако се опитате, това едва ли ще свърши добре за вас. Сега разполагам с възможности и както казах, те ще нараснат рязко. Надали ще искате да премерите

своята дума срещу моята. И дори да успеете да ми навредите по този начин, а не смятам, че в момента сте способни на това, така ще привлечете внимание към себе си, а мисля, че вече привлякохте достатъчно. Ако бях на ваше място, просто кротко щях да се наслаждавам на новото си богатство.

Ако ми отправяше заплаха, то тя беше изключително фина.

— Защо все повтаряш, че възможностите ти растат? — попитах.
— Какво значи това?

— Да, това беше второто нещо, което исках да спомена. В идните дни, когато новината за фалшивия флаг, за инспирирания от олигархията характер на последните събития изтече до официозните медии, ще прочетеш всевъзможни, изключително ласкателни репортажи за мен. За моята смелост, далновидност и честност. Тревън предаде ли ти нашия разговор за независимата комисия?

— Да.

— Е, комисията вече е факт. С репутацията, която съм започнал да си изграждам и която медиите под моите насоки доразвиват още повече, а и като ръководител на комисията, аз завинаги ще се превърна в могъща сила в тази страна.

Не отговорих. Мислех си: „И въпреки това няма да си недостъпен“.

Той се засмя.

— Знам какво си мислиш. И си прав. Затова просто ще те помоля за следното. Дай ми една година. Предвиждам дотогава да успея да се погрижа нещата да вървят гладко. Ако не ти допада какво правя, винаги можеш да ме потърсиш по-рано. Но ако одобряваш целта и средствата ми, ако искаш да извлечеш известна полза от последните ужасни събития, в които, независимо дали ти харесва, ти взе участие, тогава ще ме оставиш да си довърша работата. После възнамерявам да се оттегля. Имам едно място във Вирджиния. Много тихо и уединено. Обичам вечер да седя сам на верандата с чаша уиски и понякога пура. Предполагам, че тихо ще си живея там само с мъката от пъклената ми вина. Докато някой реши да облекчи страданията ми с куршум.

— Да — след малко отвърнах аз. — Дотогава.

33.

После всички се разделихме след сбогуването под безразличното синьо небе пред автогарата в Де Мойн. Но освен шума от трафика по недалечната магистрала, наоколо цареше тишина, даже сънливост. Наоколо нямаше никой, който да ни забележи сред напукания асфалт и изоставените тухлени сгради, обраслите с бурени бордюри, поклащащите се под слабия ветреца дървета, с листа, вече усетили първия полъх на есента.

Канезаки имаше да дава много обяснения на началството си, ала аз предполагах, че не само ще оцелее, но и ще обърне случилото се в своя полза. Ставаше все по-страхотен и не можех да не изпитвам известна гордост от неговото развитие. Беше се справил добре при силоза и неговата решителност, спокойно можеше да ми е спасила живота. Определено ме бе избавил от неприятния двубой с мъжа зад камиона. Казах му, че се е справил добре, и го попитах как се е чувствал.

— Малко... шокиран — призна той. — Вцепенен. Всъщност изобщо не разсъждавах. Отначало не разбрах какво се е случило. Той ме улучи, после се изправих и просто го... застрелях. Не знам какво да си мисля.

— Различните хора го преживяват по различен начин. След няколко дни може да се почувстваш разстроен. Или пък да не изпиташ абсолютно нищо друго, освен удовлетворение и облекчение, че си го убил, преди той да убие теб. Така или иначе, ако искаш да поговориш с човек, който разбира от тия неща, обади ми се.

Канезаки кимна.

— Благодаря ти.

— И предай моята благодарност на сестра си, че ни измъкна от хотела във Вашингтон. Беше невероятна.

— Непременно — обеща той. — Между другото, тя пита за теб. Поулегнала е, откакто пораснахме, и мисля, че е щастлива, ала предполагам, че дълбоко в себе си още има склонност към лоши момчета.

Засмях се.

— Каква е нейната история?

Том въздъхна.

— Дълго е за разправяне. Друг път ще ти разкажа.

По начина, по който се сбогува и се увери, че всички знаят как да се свържат с него, разбрах какво си мисли. Имаше си тайна колекция от хладнокръвни убийци. С нея, плюс разузнавателните му възможности, кой знае какво можеше да постигне?

Поколебах се дали да го извадя от това заблуждение. Но после си спомних в колко операции ме е въвличал през годините и реших, че е глупаво да изкушавам съдбата.

Докс замина за Бали. Каза, че искал известно време да си почине и да се наслади на незаконно спечелените мангизи.

— Няма да се обадиш на Кей, нали? — попитах го на прощаване.

Предполагах, ще отговори, че даже не си го е помислял, или ще заобиколи въпроса с шегга. Само че той отвърна:

— В нея имаше нещо особено, готин. Наистина имаше. Но не, няма да ѝ се обадя. Няма да е правилно.

— Да — кимнах с уважение към неговото съжаление и примирение. — Няма.

— А ти? Готвиш се да идеш във Вирджиния, за да окажеш последна почит на Хортън, така ли?

— Може би.

— Защото се опита да ни накисне ли?

— Да.

— Е, в такава ситуация обикновено бих казал, да, по дяволите, дай да си свършим работата. Тоя път обаче...

— За дъщеря му ли мислиш?

Той кимна.

— Да, мисля, че достатъчно я измъчихме. Всъщност ми е противна идеята да ѝ отнемем бащата. Но също... не знам. Просто ми се струва... какъв е смисълът? Постигнахме добър резултат. Ами ако той наистина се опитва да поправи нещата в коридорите на властта и прочее?

— Точно това иска да се чудим и той.

— Ами ако е вярно?

Продължавах да се колебая.

— Ларисън може да има собствени намерения, нали знаеш.

— Да оставим Ларисън сам да се грижи за себе си. Мисля за теб. Пък и според мен той ще остави стария Хортън на мира.

Това ме учуди.

— Защо?

— Просто предчувствие. Той си върна диамантите, нали? Смятам, че няма особено желание за отмъщение, даже никога да не си го признае, включително и пред самия себе си.

— Ще видим.

— Да, така е. Ти се справи отлично като шеф на нашата групичка от братя по оръжие, господин Рейн. Не бях сигурен, че имаш такава дарба.

Засмях се.

— Виж, за това не знам. Колко пъти за малко оставаше да си пръснем черепите един на друг? И щяхме да го направим поне веднъж, ако не беше ти.

— Е, не отричам, че често се превъплъщавах в Кливън Литъл, точно когато трябваше. Приеми го обаче така. Ако начело стоеше някой друг, нямаше за малко да си пръснем черепите един на друг. Щяхме да го направим.

Помислих си, че преувеличава, но не отговорих.

— Добре, срамежливоце, време е да тръгваме — каза той. — Опитай се да не страдаш много за мене, става ли?

— Ще се опитам.

— По дяволите, ела на Бали. Сега пак си ерген и можеш да се насладиш на острова както трябва. Познавам най-хубавите места и най-готините мадами. Освен ако не се каниш да се върнеш при Дилайла.

Засмях се, за да скрия смущението си, и му обещах да се срещнем на Бали. Поне в това бях сигурен.

С Тревън беше малко неловко. Той продължаваше да е на военна служба и не каза къде отива. Бях останал с впечатлението, че нашият бранш не е за него, той обаче не се уволняваше въпреки необлагаемите двайсет и пет милиона. Реших, че просто е човек, който се нуждае от структура, от посока — както влакът не може без релси.

По причини, които не бях в състояние точно да посоча, все още се чудех дали по някое време той не е работил и за двете страни на

операцията. Може би, защото не беше убил Хортън, когато имаше такава възможност. На времето не бях могъл да оспоря обяснението му, но подозирах, че логиката не е истинското основание за нежеланието му. Усещах съществуването на някаква връзка, нещо между него и полковника. Или пък всъщност усещах стремежа на Тревън да се вкопчи в структурата, от която смятах, че се нуждае, структура, която винаги му беше давала цел, но която събитията му отнемаха? Може би страхът да не изгуби тази структура по някое време го бе накарал да се обърне към Хортън, да се опита да играе и за двете страни. Вече нямаше значение. Не ми се щеше да го призная пред себе си, но отчасти се радвах, че навярно никога няма да науча. Не исках да се налага да правя нещо по въпроса. Така щеше да е полесно.

Ларисън също не сподели много за следващите си ходове и реших, че отива при своя любовник. Надявах се да му потръгне. Собственият ми експеримент с любовна връзка с цивилна доведе до опита на въпросната личност да ме убие. А тя беше майка на детето ми. Естествено, не му казах нищо, нито за личния му живот, нито за Хортън.

Той ми благодари, когато се сбогувахме, но не бях сигурен за какво — че съм запазил тайната му, че съм му попречил да ни напусне по начин, за който е щял да съжاليا, или за поетия от мен риск да му се доверя.

— Няма нищо — отвърнах. — Всичко това беше просто инстинкт за самосъхранение.

— Глупости, длъжник съм ти — възрази Ларисън.

— Какво ми дължиш? Ти ме включи в операция, която ми донесе двайсет и пет милиона.

Той не отговори веднага. Мислеше си, сигурен бях, че първоначалният му план не е предвиждал аз да задържа диамантите. И споменът му за въпросния първоначален план трябва да пораждаше неприсъщи за него угризения. Казах си, че съм имал късмет нещата да се развият по този начин. Спокойно можеха да тръгнат в друга посока.

— Не знам точно къде ще бъда — рече Ларисън. — Но ако имаш нужда от мене, ще ти пазя тила.

От неговата уста такова предложение беше колкото съдържателно, толкова и рядко. Оцених го и му го казах. Имах

предчувствието, че пак ще се видим. Казах му и това.

И така нашият екип се пръсна. Поне за известно време.

Естествено, аз се върнах в Токио, както, изглежда, винаги постъпвам — като съомга, плуваща срещу течението към мястото, където е родена. Поотпуснах се, наслаждавах се на затишието в живота ми. Градът уверено продължаваше да се възстановява от травмата на земетресението и цунамито и аз дарих невероятно голяма и уместно анонимна сума в помощ на северните части на страната. Разкритията за корупцията, довела до стопяването на реактора във Фукушима, бяха смайващи даже за циник като мен. И все пак от това явно не излезе нищо. Изглежда, поне от гледна точка на апатията, Япония не се различаваше толкова много от Америка.

Защото новините и там бяха смайващи. Разкрития, повдигане на обвинения в държавна измяна. Повечето неща бяха верни, както ми беше казал Хортън — лъжите бяха вплетени толкова грижливо в тъканта, че можеха да ги забележат само онези, които виждаха целия килим. Както и очаквах, рейтингът на полковника скочи до небето. Имаше призови да се кандидатира за президент. За негова чест той ги отхвърли и предполагах, че благородната му съпротива срещу съблазните на властта, както най-вероятно хората приемаха позицията му, някой ден ще доразкраси неговата легенда.

Но въпреки всички разкрития и арести, въпреки вълната от обществено негодувание, всъщност не настъпиха чак такива промени. Войните продължаваха да се водят. Нямаше народни бунтове, селяни с вили не щурмуваха Капитолия, нито изгориха магнатите от Уолстрийт, макар и само под формата на чучела. Говореше се за трета партия — по-точно щеше да е да се каже втора партия, смятах аз — но от това не излезе нищо сериозно. Въпреки че „Уикилийкс“ беше проводникът на всичко, което изтичаше, „Ню Йорк Таймс“ и останалите получаваха признанието, като че ли щяха да публикуват нещо, ако „Уикилийкс“ не ги принуждаваше, точно както беше казал Канезаки. Като цяло, хората, изглежда, искаха да разбират измяната като личностен проблем, а не като нещо порочно в техните институции.

Хортън не се отказваше и използваше популярността и влиянието си, ала имах чувството, че комисията далеч не е корабът, който той е в състояние да насочва накъдето желае, а че постепенно започва да контролира и сдържа неговите амбиции. Чудех се колко ли е

разочарован и дали в тъмните, тихи предутринни часове лежи в безсънните прегръдки на нещо като отчаяние и го връхлитат душите на всички, чийто живот е отнел.

Не се безпокоях, че може да тръгне след някого от нас. Смятах, че не ме е излъгал, когато ми каза, че според него не можем да му навредим много. А щеше да е опасно да убие един от нас, без да убие всички. Ако някой от екипа ни решише, че той отново се е превърнал в заплаха, Хортън щеше да се изправи пред истински проблем. И после идваше дъщеря му, естествено. Тя може и да му беше казала, че Докс е мекушав. Но полковникът нямаше как да знае какви са останалите от групата. Наистина ли щеше да рискува да му отмъстим? Едва ли.

Докато следях далечните машинации от убежището си в Токио, дистанциран като Лунния наблюдател на Марвел Комикс, аз се питах дали Хортън не се заблуждава за собствената си страна. Може би демокрациите, може би всички култури си имаха жизнени цикли, също като хората, от които се състояха. И културите може би бяха в състояние да удължават живота си с различни средства, нещо като физическите упражнения и здравословното хранене — или пък като радикалната операция, нека направя аналогия с извършеното от Хортън — само че в крайна сметка всичко това нямаше да има голямо значение. Независимо от усилията на малцината изключителни личности, скритите в ДНК на културата гени щяха да продиктуват броя години и да направят неизбежно настъпването на склероза, деменция и смърт, също така неизбежно, както Мойрите прерязват нишката на човешкия живот.

Не знаех какво искам. Тренирах в „Кодокан“, размишлявах в тихи храмове, наслаждавах се на джаз клубовете, кафенетата и уиски баровете. Правех дълги нощни разходки из града и разсъждавах за онова, в което бях участвал и което почти бях предизвикал. Чудех се как е синът ми, липсваше ми Дилайла. Мислех за Хортън. Не вземах решения.

Спах по-добре, отколкото от дълго време насам. Надявах се да продължи така.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Въпреки че във вашингтонския „Капитъл Хилтън“ наистина е проведена 10-ата годишна конференция на Американското конституционно дружество, в хотела няма подземен паркинг. Освен тази подробност, всички места в книгата са описани такива, каквито съм ги виждал. Снимки и още на моя уебсайт: www.barryeisler.com.

ИЗТОЧНИЦИ

Голяма част от контекста и технологиите, описани в този роман, както и много от инцидентите, са действителни. Тук давам частична библиография за:

Медийно-лобисткия комплекс

<http://www.thenation.com/doc/20100301/jones/print>

Президентския списък на хора, подлежащи на унищожаване, включително американски граждани

http://www.salon.com/news/opinion//glenn_greenwald/2010/01/27/yemen/index/html

http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2010/01/26/AR2010012604239_2.html?hpid=topnews&sid=ST2010012700394

Правото на президента да задържа за неограничен срок американски граждани без обвинение, съдебен процес и присъда

http://www.salon.com/news/opinion/glenn_greenwald/2009/05/22/preventive_detention

Опити за преврат в Турция

http://www.economist.com/world/europe/displaystory.cfm?story_jd=15505946

<http://www.guardian.co.uk/world/2011/jan/18/wikileaks-cables-turkey-military-arrests>

Документален филм на Би Би Си за операция „Гладио“

<http://www.informationliberation.com/?id=16921>

Книга за „Гладио“

<http://sandiego.indymedia.org/media/2006/10/119640.pdf>

Скритата ръка на Пентагона зад телевизионните анализатори
<http://www.nytimes.com/2008/04/20/us/20generals.html>

Нюз Корпорейшън като изнудвачески клон на глобален конгломерат

http://www.alternet.org/story/151713/the_big_lie_at_the_heart_of_rupert_murdoch%27s_media_empire/?page=entire

Корпоратизма като типично американски стил: Буз Алън, Националната служба за сигурност, Пентагонът

<http://www.salon.com/news/feature/2007/01/08/mcconnell>

Метастазите на Секретната Америка

<http://www.nytimes.com/2010/08/21/world/21muslim.html?r=2>

Тлъсти обезщетения за висши военни, започнали да се занимават с държавни доставки в областта на отбраната

http://www.boston.com/news/nation/washington/articles/2010/12/26/defense_firms_lure_retired_generals/?page=full

Фанатизма на Антиислямския център като реклама за радикалния ислям

<http://www.nytimes.com/2010/08/21/world/21muslim.html?r=2>

Колко тайни войни всъщност води Америка?

<http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2010/06/03/AR2010060304965.html?hpid%3Dtopnews&sub=AR>

http://www.alternet.org/story/151904/our_commando_war_in_120_countries:_uncovering_the_militarys_secret_operations_in_the_obama_era/

Руските атентати под фалшив флаг и техните последици

<http://trueslant.com/barrettbrown/2010/03/23/vladimir-putin/>

Отличен анализ на неуспешния дубайски удар на Израел

<http://www.gq.com/news-politics/big-issues/201101/the-dubai-job-mossad-assassination-hamas?printable=true>

Употреба на безпилотни самолети в Америка, снабдени с уреди за нощно, инфрачервено и термично виждане

http://tpmmuckraker.talkingpointsmemo.com/2011/01/are_unmanned_drones_coming_to_a_police_dept_near_y.php

Употреба на безпилотни самолети за наблюдение в Америка

http://www.usatoday.com/tech/news/surveillance/2011-01-13-drones_N.htm

Предупреждението, че „Бин Ладен е решен да нанесе удар в Съединените щати“, по време на всекидневния брифинг на президента

на 6 август 2001 г.

<http://news.findlaw.com/hdocs/docs/terrorism/80601pdb.html>

Задълбочаващото се партньорство между публичния и частния сектор в областта на секретното наблюдение

<http://www.privacylives.com/washington-examiner-d-c-expanding-public-surveillance-camera-net/2011/01/24/>

Огромна част от цензурата на властите в интернет е посветена на блогове

<http://yuxiyou.net/open/>

Съвместното командване на силите за специални операции, Малтийските рицари и кръстоносните отличителни знаци

<http://whowhatwhy.com/2011/02/23/pulitzer-prize-winner-seymour-hersh-and-the-men-who-want-him-committed/>

Неуспешния атентат срещу Франклин Рузвелт и разследването му от комисия в Конгреса

http://en.wikipedia.org/wiki/Business_Plot

Обиските на транспортната полиция във влакове, автобуси и пр. Дори в автомобили

[http://motherjones.com/mojo/2011/06/tsa-swarms-8000-bus-stations-public-transit-systems-yearly?](http://motherjones.com/mojo/2011/06/tsa-swarms-8000-bus-stations-public-transit-systems-yearly?utm_source=feedburner&utm_medium=feed&utm_campaign=Feed%3A+Motherjones%2Fmojoblog+28MotherJones.com+7C+MoJoBlog%29)

[utm_source=feedburner&utm_medium=feed&utm_campaign=Feed%3A+Motherjones%2Fmojoblog+28MotherJones.com+7C+MoJoBlog%29](http://motherjones.com/mojo/2011/06/tsa-swarms-8000-bus-stations-public-transit-systems-yearly?utm_source=feedburner&utm_medium=feed&utm_campaign=Feed%3A+Motherjones%2Fmojoblog+28MotherJones.com+7C+MoJoBlog%29)

„Ню Йорк Таймс“ спира репортажи по молба на властите

<http://news.firedoglake.com/2010/12/01/the-war-on-wikile-aks-and-the-radical-theory-of-breaking-conspiracies/>

[http://www.democracynow.org/2008/4/1/exclusivebushs_law_eric_lic](http://www.democracynow.org/2008/4/1/exclusivebushs_law_eric_lichtblau_on_exposing)

[htblau_on_exposing](http://www.democracynow.org/2008/4/1/exclusivebushs_law_eric_lichtblau_on_exposing)
<http://consortiumnews.com/2011/06/30/the-nyts-favor-and-fear/>

Прецедент с комисия, съставена от служители, които са доказали честността си — в случая, съпротивлявайки се на призови за изтезания

<http://www.pen.org/viewmedia.php/prmMID/6067/pr-mID172>

Солницата

<http://www.harpers.org/archive/2010/03/hbc-90006791>

Лагера „Не“

<http://www.harpers.org/archive/2010/01/hbc-90006368>

Кризата със заложниците в училището в Беслан
http://en.wikipedia.org/wiki/Beslan_school_hostage_crisis

Смайващо слабо и неубедително обвинение на властите срещу заподозрените в случая с антракса

http://www.salon.com/news/opinion/glenn_greenwald/2011/07/19anthrax/index.html

Колко е лесно да корумпираш вашингтонски кариерист — случаят с Харолд Коу

http://www.salon.com/news/opinion/glenn_greenwald/2011/06/29/koh

Виждането на Джордж Карлин за това кой притежава Америка и какво иска

<http://www.youtube.com/watch?v=acLWlvFO-2Q>

Два видеозаписа, показващи раменното зашеметяване:

<http://www.youtube.com/watch?v=00je-NmU4Tg&feature=related>

<http://www.youtube.com/watch?v=DcaOrlTBAIw>

Защо Джон Рейн е толкова параноичен относно проследяването на мобилни телефони?

<http://www.wired.com/dangerroom/2011/07/global-phone-tracking/all/1>

В речта на Хортън в Розовата градина са приложени реторични похвати, описани по-подробно в „Задникът не е подходящо местилище за главата“

<http://www.amazon.com/dp/B0050O7VLW>

И за реален случай в Норвегия

http://www.washingtonpost.com/world/europe/head-of-norways-delta-force-says-finding-boat-to-island-retreat-caused-no-real-delays/2011/07/27/glQAqtkOcl_story.html?wprss=rss_world

„Нови въздушни възможности“, идеята за безпилотния самолет в романа

<http://www.technewsdaily.com/7-next-generation-uavs-08551>

Истински пример за начина, по който повествованието се използва за манипулиране на обществените представи за тероризма

<http://electronicintifada.net/blog/benjamin-doherty/how-clueless-terrorism-expert-set-media-suspicion-muslims-af-ter-oslo-horror>

Снайперистката пушка „Найтс Армамент CP-25“ на Докс в действие

<http://www.youtube.com/watch?v=YvluC3qZkk&feature=related>

Издание:

Бари Айслър. Рейн-Сан: Заложник на съдбата

ИК „Бард“, София, 2012

САЩ. Първо издание

Редактор: Мария Василева

ISBN: 978-954-655-339-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.